

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

**Uvažuješ o kněžství? Poctivě
hledáš své povolání?**

*Možná ti pomůže text „Kdo má povolání ke kněžství
a do zasvěceného života?“ na str. 4–7.*

Obsah:

šedesáté osmé číslo

- 3 **Pojď pracovat pro Ježíše!**
- 4 **Kdo má povolání ke kněžství a do zasvěceného života?**
- 8 **Nebojte se pevně se rozhodnout a „jít za tím“**
- 9 **Rozhodnutí, které postupně zráló**
- 10 **Svatý a velmi schopný kněz, který zachránil Holešov** (sv. Jan Sarkander)
- 15 **Olomoucký mučedník** (sv. Jan Sarkander)
- 19 **Moravských svatořečených mučedníků nemáme mnoho** (sv. Jan Sarkander)
- 24 **Neocenitelný dar pro lidstvo**
- 28 **Každý, kdo prosí, dostává**
- 30 **„Andělé“ jsou stále mezi námi**
- 31 **Učiň mě, Pane, nástrojem**
- 32 **Růže**
- 33 **Bůh na Tebe čeká!**
- 36 **Vytrvalost aneb O co (koho) ti jde?**
- 38 **Tři dny nespá**
- 40 **Poznej své charisma!**
- 41 **Charisma vůdcovství**
- 44 **Charisma organizace**
- 46 **Dar z nebe (poslaný po člověku)**
- 45 **Charisma dávání**
- 49 **Charisma služby**
- 50 **Bambus**
- 53 **Rotschild**
- 54 **Dát rybu nebo udici? / Objednávkový kupon A.M.I.M.S.**
- 56 **Jak používat knihy z A.M.I.M.S. nejen pro sebe, ale i pro druhé?**
- 57 **Stručně a jasně pro život z víry**
- 59 **Dvě zrcadla**
- 60 **Společenství čistých srdcí: A nesl si kříž aneb Další impuls pro růst k ideálu čistého srdce**
- 62 **Jak získat čísla, která vyšla v minulosti?**

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
68/2024, XVIII. ročník, vydáno 23. ledna 2024

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P.ThLic. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P.ThLic. Pavel Zahradníček, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Grafická a jazyková úprava: Ondřej P. Vaněček

Vydavatel: Milujte se! z.s., Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se
číslo účtu pro zaslání darů: 2101330155/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestry Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Flickr, Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-ND 2.0); Freepik; Flickr, JeffyBruno (CC BY-NC-ND 2.0); Freepik, stefamerpik Unsplash, Bertrand Borie (CC0) / montáž: MS!

Milovaní čtenáři!

I když Bůh působí všude, přesto jsou místa, kde můžeme zcela zvláštním způsobem zakoušet jeho blízkost a působení. Podobně můžeme kdekoliv prosit svaté o přímluvu, ale jsou místa, která díky tomu, že jsou nějakým způsobem spjata s jejich životem, mohou být také pozváním k modlitbě k nim – abychom si zde skrze ně vyprosili Boží pomoc a požehnání. Místa, kde žili, kterých se dotýkali. Místa, kde se i my jich můžeme jaksí hmatatelněji dotknout, uchopit jejich příběh a poselství a skrze ně se více přiblížit Bohu.

Místa, která v naší zemi nějak souvisí se životem svatého Jana Sarkandera, je překvapivě mnoho. Není to jen Holešov a Olomouc, kde je souvislost s koncem jeho života velmi dobře známa, ale i mnohá další: Příbor (tam vyrůstal asi od dvanácti let a chodil zde od školy), Olomouc (nejen že zde byl v závěru života mučen – nad místem je zbudována kaple Sarkandrovka se zachovaným původním skřipcem, na kterém ho mučili, ale navštěvoval zde už v mládí jezuitskou školu), pražské Klementinum (kde dokončil své bakalářské a magisterské studium), Velké Meziříčí (kam jezdil za svým starším bratrem knězem Mikulášem a kde byl oddán), Brno (zde bydlel s manželkou na Zelném trhu a později byl v kostele sv. Petra a Pavla – tehdy to ještě nebyla katedrála – vysvěcen na kněze), Opava (jako klerik s nižšími svěceními zde vypomáhal bratrovi Mikulášovi), Vyškov (zde navštěvoval bratra ve vězení), Kroměříž (kde strávil rok v šatlavě na radnici), Uničov, Zdounky a Boskovic (tři místa, kde byl krátce farářem), Tovačov (zde se skrýval na zámku), les u Troubek (na místě, kde byl zajat, stojí jeho socha). Všude tam můžeme přicházet, zastavit se, přemýšlet, modlit se...

V Kristu P. Marek Dunda

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sestry Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2101330155/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složky, která je součástí záhlaví. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Bezkonkurenční nabídka:

POJĎ PRACOVAT PRO JEŽÍŠE!

Pán Ježíš nenabízí jistotu platu, ale garantuje, že bude dostatek práce. A k tomu podporu stálého růstu, vynikající zázemí a perspektivu – až do konce světa – a také po něm... Co přesně o této úžasné nabídce, jejíž odmítnutí může být největší chybou tvého života, říká sám Pán Ježíš?

Garance stálého dostatku práce:

„Když vás budou pronásledovat v jednom městě, utečte do jiného. Amen, pravím vám: Nebudete hotovi s izraelskými městy, než přijde Syn člověka.“ *Mt 10,23*

Garance odměny:

„... každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole kvůli mně, dostane stokrát víc a za podíl bude mít život věčný.“ *Mt 19,29*

Garance odměny i pro ty, kteří ti pomohou:

„... kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učeďník, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu.“ *Mt 10,42*

Garance „práce pro top zaměstnavatele“:

„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“ *Mt 28,18*

Garance dokonalého (doslova Božího) a trvalého zázemí:

„Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“
Poslední slova Pána Ježíše v závěru Matoušova evangelia – Mt 28,20

Garance všech těchto garancí:

„Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepominou.“
To řekl Pán Ježíš (viz Mt 24,35) krátce před svou smrtí na kříži – a pak vstal třetí den z mrtvých, jak slíbil!

Poznámka: Možná jste si všimli, že všechna tato Ježíšova slova jsou vybrána z jediného evangelia – z Matoušova. Když čteš Písmo svaté, všímej si, co všechno Pán Ježíš nabízí (a svým Božím slovem garantuje) těm, kdo se rozhodnou dát mu k dispozici své síly a svůj život – tedy vše, co od něj dostali...

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

„Pojď za mnou!“
(Mt 9,9)

Kdo má povolání ke kněžství a do zasvěceného života?

Proč je dnes tak málo bohoslovců? Proč jsou v Evropě i jinde zavírány kněžské semináře? Proč jsou takto prázdné i mnohé noviciáty?

Že by Bůh v naší době a v našem prostředí nevolal ke kněžství a k zasvěcenému životu? Naprosto ne! I dnes Bůh povolává. Jen mnohým povolaným chybí ochota a někdy i odvaha na Boží povolání odpovědět. A někdy může být chyba v tom, že vůbec nezachytí, že jim Bůh toto povolání nabízí.

Štěstí v nalezeném povolání

Každý člověk touží po štěstí – s každým má Bůh plán, a to ten pro něj nejskvělejší. Bůh sice nikomu svůj plán „necpe“ a je připraven z něj i ustupovat a danému jedinci ponechat svobodu a nadále mu žehnat v jeho rozhodnutích, které se s jeho nabídkou rozcházejí, ale přece jen je na místě, abychom se zajímali o to, co se mnou Bůh zamýšlí. Nic lepšího totiž nevymyslíme. Je tedy důležité tento Boží plán pro mě rozlišit – vždyť nikde nena-
jdu pro sebe víc skutečného štěstí a opravdového naplnění života, než když přijmu Boží plán se mnou. A Bůh ho chce sdělovat – každému. Některé Bůh ve svém plánu zve do manželství, jiné k tomu, aby naplnili svůj život jako svobodní ve světě a byli velkým darem pro druhé. Jsou však i ti, které Bůh zve ke kněžství a do zasvěceného života. Proč je tak málo lidí skutečně šťastných ve svém zvoleném povolání? Možná, že se pro ně rozhodovali bez předchozího poctivého zkoumání otázky: A chce to po mně Bůh?

Rozpoznání povolání – celoživotní jistota

Platí, že pro kněžství (dále bude sice řeč jen o kněžství, ale většina z toho se dá zobecnit i na zasvěcený život, a to i pro ženy) se mohou rozhodnout ti, kdo jsou k tomu Bohem povoláni. Pokud si ti, kdo jsou takto povoláni, zvolí celoživotní zasvěcení službě Bohu, pak jim v rozhodujících životních chvílích může být velkou útěchou vědomí: jsem tam, kde mě Bůh chce mít, poslouchám jeho hlas a tak si volím toto povolání. Proto ti,

Je na místě, abychom se zajímali, co se mnou Bůh zamýšlí. Nic lepšího totiž nevymyslíme.

Foto: Unsplash, Jacob Bentzinger (CC0)

kdo se rozhodují pro povolání ke kněžství, musejí poctivě zkoumat, promýšlet a promodlívát, zda je Bůh na tuto cestu opravdu zve. Při tomto zkoumání platí, že čím blíží je člověk Bohu – tedy čím poctivěji vede duchovní život –, tím snadněji a pravdivěji pozná, co s ním Bůh ve své lásce a prozřetelnosti zamýšlí. Samozřejmě je dobře vše pak konzultovat i se svým duchovním vůdcem.

Někteří se neptají, co chce Bůh

Vždy je dobře si důkladně povšimnout pohnutek, které člověka vedou k této volbě. Tou nejsprávnější pohnutkou je láska Boží a odpovědí na ni opět láska – její ryzost se tříbí právě v době přípravy. V dřívějších dobách se někteří rozhodovali pro zasvěcený život třeba pod vlivem představy rodičů, že takto budou vážení a že budou mít pohodlnější a zajištěný život. Je sice pravda, že rodiče to se svými dětmi myslí nejlépe, ale i dnes jsme svědky toho, že někteří rodiče směřují své děti podle svých představ, nejraději by rozhodovali za ně a už vůbec se neptají, zda to tak chce Bůh. Naštěstí to není až tak časté a většinou je respektováno, že rozhodnout se musí dítě samo, a to zcela svobodně a dobrovolně. Vždy je však třeba nepřehlédnout nepravé diskvalifikující pohnutky jako například: volím si kněžství, protože tím někomu něco dokážu, proti někomu tím budu bojovat, zamaskuji svoje neřešené pokrytectví apod.

Dnes nejde o zvýhodněné povolání

Navíc v těchto a podobných případech spojených s nepravým úmyslem můžeme říci, že ovzduší v dnešní společnosti „naštěstí“ nevnímá kněžství jako zvýhodněné povolání, spíše naopak. Takže až tak moc nehrozí, že by tuto službu někdo volil

Toto povolání není pro ty, kdo se chtějí svatým jen zdát, ale svatým stát.

Foto: Flickr, Iglesia en Valladolid (CC BY-SA 2.0)

ze zistných důvodů s vyhlídkou společenské prestiže, výdělku, dobrého zajištění nebo snadné kariéry. Spíše se dá počítat s pohrdáním, skrytým nebo i zjevným, a ne vždy lze očekávat vstřícné přijetí. Ani není pravdivá představa pohodlného a zahálčivého života – právě naopak: jde o život plný odříkání, námahy a vnitřní sebekázně spojené s určitým stupněm askeze. Toto povolání není totiž pro ty, kdo se chtějí svatým jen zdát, ale svatým stát.

Bůh většinou povolává obyčejněji a nenápadněji

Jaké jsou tedy známky pravého povolání ke kněžství? V první řadě je třeba připomenout, že mnozí mají představu, že při takovém povolání to musí být tak jako

například u sv. Pavla, když padl před Damaškem k zemi a promluvil k němu sám Pán Ježíš. To sice může být, ale je to zcela mimořádné – většinou Bůh povolává mnohem obyčejněji a nenápadněji. A protože mnozí mají představu povolání spojenou s něčím mimořádným, tak přehlédnou, že je Bůh povolává mnohem nenápadnějším a obyčejnějším způsobem. To je jedna z odpovědí na to, proč dnes mnozí ani o povolání neuvažují: protože něco mimořádného, kdy by jim Bůh přímo řekl, že je zve, nebo že by měli zjevení, nezažili a tichý, ale jednoznačný Boží hlas v současném hluku lehce přeslechnou, protože pod pojmem povolání si představují něco neobyčejného – přímo bombastického. ▶

Kongregace sester svaté Hedviky

Posláním kongregace je činný apoštolát. Jejím hlavním zaměřením je křesťanská výchova a vzdělávání dětí a mládeže, zvláště se ujímá dětí zanedbaných a opuštěných. Sestry také pečují o nemocné a seniory, slouží církvi v jejich potřebách a pomáhají jakkoli potřebným. Po vzoru své patronky svaté Hedviky Slezské mají sestry milosrdnou láskou, vycházející z důvěrného spojení s Bohem, zpřítomňovat Boží lásku lidem. V Břežanech u Znojma slouží sestry osobám se zdravotním postižením, vypomáhají ve farnosti a věnují se katechezi. Dále také poskytují zázemí pro setkávání dětí a mládeže a organizují duchovní obnovy pro zájemce všech věkových kategorií.

Kontakt: Kongregace sester svaté Hedviky, Břežany 1, 671 65
e-mail: sestryhedvicky@seznam.cz
www.hedvicky.cz

Foto: archiv kongregace

**„Když Bůh někoho povolá, je to neodvolatelné.“
(srov. Řím 11,29)**

Foto: Pexels, Ekaterina Bolovtsova (CC0)

Zdravý, normální a schopný studia

Známky povolání ke kněžství jsou dvojího druhu: přirozené a nadpřirozené. Po stránce přirozené jsou to dary ducha a těla, zdraví a vlohy. Čekatel duchovního stavu má být tělesně i duševně zdravý, aby mohl dobře zastávat povinnosti svého stavu. Musí mít i dostatečné vlohy, aby mohl úspěšně studovat. Zkrátka musí být normální.

Napovědět může neposkvrněné mládí prožité v čistotě

Po nadpřirozené stránce pak je třeba, aby měl adept i některé nadpřirozené dary. Mezi ně patří neposkvrněné mládí, tedy prožité v čistotě, jak dříve bylo zvykem říkat: v cudnosti – to je důležitá známka povolání. Je sice možné, aby Bůh povolal někoho, kdo nežil čistě, a pak se dal na pravé pokání, jak tomu například bylo

u sv. Augustina, ale tyto případy jsou spíš vzácnou výjimkou.

Zbožná náklonnost

Další nepřehlédnutelnou známkou povolání k duchovnímu životu může být někdy až nevysvětlitelná náklonnost ke zbožnosti, kněžím, zasvěceným osobám, modlitbě, setrávání v kostele apod. Někoho duchovní stav přímo láká a přitahuje a třeba v sobě i živí představu být knězem. Jak vysvětlují učitelé duchovního života, takovýto člověk nemusí pochybovat o tom, že jej Bůh skutečně volá, a nemusí už hledat další zvláštní, až mimořádná potvrzení.

Stačí rozumové rozpoznání

Ještě jistější než pouhá náklonnost k duchovnímu stavu je rozumové přesvědčení, že v duchovním stavu budu Bohu věrněji sloužit a snadněji dojdou ke spáse než v jakémkoli jiném povolání. Jsou totiž mnozí, kteří v sobě necítí žádnou zvláštní výše zmíněnou náklonnost nebo touhu po kněžství, ale takového člověka rozum ujišťuje, že v kněžství nebude mít tolik nebezpečí a pokušení, která by mohla ohrozit jeho věčnost, a že takto bude schopen Bohu sloužit věrněji, a tak bude s větší jistotou směřovat ke své vlastní spáse.

Také zde může pro rozpoznání povolání stačit nosné vědomí, že jako kněz budu moci vykonat víc pro spásu svých bližních modlitbou, pokáním a dobrým příkladem než v jiném stavu. Proto je i v této souvislosti namístě nečekat na další zvláštní ujištění o povolání – toto samotné vědomí stačí a může být nosné pro celoživotní povolání ke kněžství.

Rozpoznání Boží impulz

V životě některých lidí se dá rozlišit zvláštní souhra okolností, která napovídá, že cesta k povolání je otevřená a že je to vlastně pozvání z Boží strany. Co může být takovou souhrou okolností? U každého něco jiného. U někoho například nečekaný rozhovor (tak tomu bylo např. s povoláním ke kněžství u papeže Františka), úmrtí někoho blízkého, neúspěch (sv. Alfonz z Liguori), anebo naopak úspěch. Ale Bůh zde není omezen a v životě každého, kterého hodlá povolání, může působit – a skutečně i působí – zcela originálně. To podstatné je, že jisté události, které by jiný vůbec nedával do nějakých souvislostí, a už vůbec ne jako pozvání k povolání ke kněžství, tento člověk začne pro sebe vnímat jinak. A pokud jde o skutečné povolání, pak

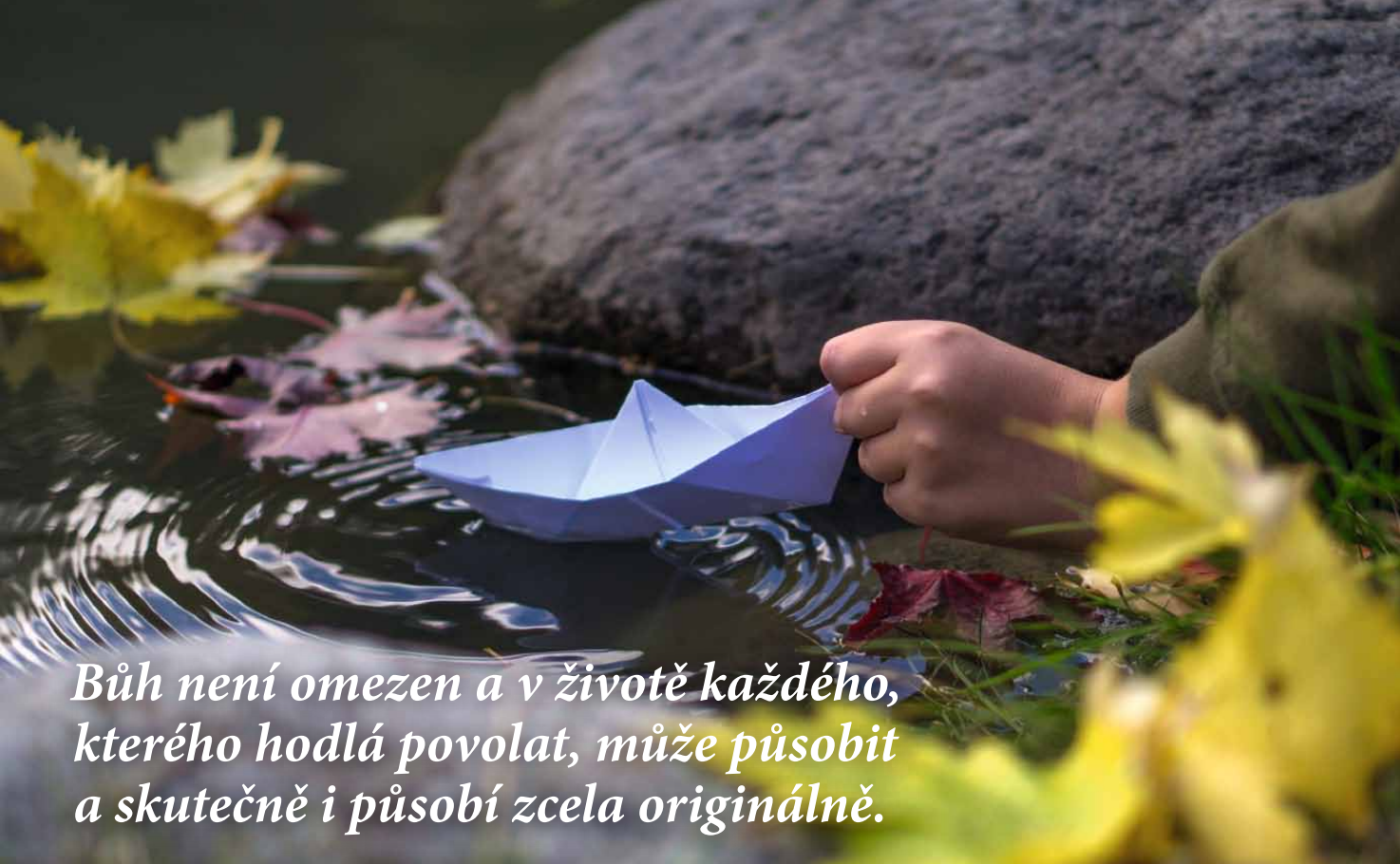

Foto: Pexels, Dima Dimax (CCO)

Bůh není omezen a v životě každého, kterého hodlá povolát, může působit a skutečně i působí zcela originálně.

především v modlitbě zahlédne povolání tuto událost v Božím světle.

Pravé povolání je od Boha a ne od pokušitele

Jistou náповědou, že jde o pravé povolání od Boha – a že se nejedná jen o šálení myslí anebo pokušení ze strany pokušitele –, je i to, že rozpoznání vědomí povolání (ať už je to kteréhokoli zmíněného druhu) je něčím trvalejším, i když třeba jen slabým a tichým rezonováním v srdci – a ne jen jakýmsi chvilkovým zábleskem, byť sebesilnějším.

Poslední slovo má biskup

Pravost kněžského povolání však nezkoumá jen čekatel, ale také Církev a ta má rozhodující slovo. V případě povolání ke kněžství jde o pohled vychovatelů bohoslovců a biskupa. Právě on rozhoduje, na koho vloží ruce a na koho ne. Biskup přihlíží jak k mravnímu a duchovnímu životu kandidáta, tak i k tomu, zda zvládl vše potřebné po stránce vědomostní. Rozhodnutí biskupa je pak pro daného bohoslovce definitivní zárukou pravosti či nepravosti jeho povolání.

Jistota povolání

A když je pak někdo vysvěcen na kněze, je jasné, že může odložit veškeré pochybnosti, protože Bůh měl miliony možností jeho svěcení překazit, a neudělal to (podobnou jistotu může mít ten, kdo uzavřel církevní sňatek), takže ze strany Boží

je zde jednoznačná odpověď skrze to, co neudělal a co dovolil (svěcení), a tím vše potvrdil. Nese to pro budoucnost jistotu, že není o čem pochybovat a co přehodnocovat, protože platí, že Bůh není schizofrenní. Jeho ano je ANO, a to trvalé, a jeho ne

je NE, a to už napořád – ON SVOU VŮLI NEMĚNÍ.

Podle knihy „Cesta“ od P. Klemense Minaříka, OFM, Praha, 1934, zpracoval a doplnil P. Marek Dunda

Rozhodnutí biskupa je pak pro daného bohoslovce definitivní zárukou pravosti či nepravosti jeho povolání.

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církev k dalšímu studiu

Z nauky Církev¹⁾

Bůh je absolutně dokonalý.^[De fide]

Bůh je pouze jeden.^[De fide]

Bůh má nekonečnou poznávací schopnost.^[De fide]

Bůh je absolutně pravdivý.^[De fide]

Bůh je absolutně věrný.^[De fide]

Bůh je absolutní ontologické dobro v sobě i ve vztahu k jiným.^[De fide]

Bůh je absolutní mravní dobro (svatost).^[De fide]

Bůh je absolutní blahovolná dobrotá (*benignitas*).^[De fide]

Bůh je absolutně neměnný.^[De fide]

Bůh je věčný.^[De fide]

Srov. Ott, Ludwig. „Dogmatika“, Olomouc: Matice cyrilometodějská, 1994.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církev zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církev k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručně formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církev.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry; **Sent. pia** – zbožný názor; **Sent. probabilis** – názor považovaný teology za pravděpodobný, ale nikoliv jistý.

Nebojte se pevně se rozhodnout a „jít za tím“

V jedné z farností, ve které jsem dříve působil, jsem připravoval dva mladé lidi na křest jejich dítěte. Nebyli sezdaní – žili spolu jen tak „na hromádce“ (myslím, že už měli společnou hypotéku – dnes často známka toho, že to spolu dva lidé myslí opravdu vážně...). Ale snad u nich byla alespoň trochu „podložená naděje“, že bude dítě křesťansky vychovááno, jak

to výslovně požaduje jako podmínku křtu Kodex kanonického práva.

Snažil jsem se jim vysvětlit – trochu humorně, ale současně i dostatečně vážně –, „že svatby tu děláme také“ a že už by možná bylo dobré na ni myslet. Jejich dítě už mělo víc jak rok... Vysvětloval jsem, jak je zbytečné, pokud to spolu opravdu myslí vážně, okrádat sebe i děti o Boží

požehnání. Ale současně jsem podotkl, že samozřejmě pokud to spolu nemyslí vážně, já bych byl poslední, kdo by je přemlouval, aby se brali a přijímali svátost manželství! Že dokonce manželství uzavřené zcela vědomě „jen tak na zkoušku“ by bylo před Bohem neplatné (v řeči církevního práva se to mu říká „vědomě vyloučení nerozlučitelnosti manželství“). Doufal jsem, že jim to bude hlodat v hlavě a že si nakonec řeknou: vždyť ale my to přece jeden s druhým myslíme vážně...

Opravdu hlodalo – minimálně té ženě. Když jsem ji potkal na ulici s kočárkem, dala se se mnou do řeči. Šli jsme kousek stejným směrem. Řekla mi něco jako: „Nad tím, jestli to spolu myslíme vážně, přemyslím už dlouho. Poslední měsíce tak jednou za týden. Vždycky si říkám: je tohle už poslední kapka? Má to ještě cenu, nemá to cenu? Řeším to skoro pořád a nevím...“

Vnímám stále více, jak mají mladí lidé strach se pro cokoli definitivně rozhodnout. Nejen pro manželství, ale i pro kněžství, zasvěcený život... Pro cokoli, co by zaváňelo nějakou neodvolatelností. Mají pocit, že je to výhodné, nechat si všechny cesty stále otevřené. Ale přitom zažívají, že to zas takové terno vůbec není. Pak totiž celý život plýtváme energií na stálé váhání „má to ještě cenu?“, místo toho, abychom se jednou s Boží pomocí rozhodli, přijali k tomu Boží požehnání (to je vlastně velmi podobné v manželství, v kněžství, v zasvěceném životě) a pak se už jen stoprocentně soustředili na to, jak jít tím jednou započatým směrem co nejlépe dál. A abychom věděli, že cesta je to sice těžká, že možná ještě bude hodně těžká, ale současně jsme měli jistotu, že je to ta cesta, na které nám Bůh bude žehnat, když na ní vytrváme.

otec Pavel ■

Pak nemusíš řešit „jestli ještě“, ale „jak nejlépe“.

Foto: Pixels, Mary Taylor (CCO)

Foto: Unsplash, Alexandra Lowenthal (CC0)

Rozhodnutí, které postupně zrálo

Měl jsem ke kostelu vždy blízko. Tuším, že od 4. třídy jsem chodil ministrovat. Asi ve třinácti letech, pod vlivem kázání našeho tehdejšího pana faráře, se ve mně objevila myšlenka stát se knězem. Ale zatím nebyla příliš nosná.

Až když jsem nastoupil na gymnázium, začal můj vztah k Bohu pozvolna dozrávat – bylo to způsobeno dospíváním a zejména působením dalšího kněze – salesiána (tehdy to bylo ještě za totality a nevěděli jsme, že jím je), který právě na začátku mého středoškolského studia do naší farnosti nastoupil. On tehdy začal působit na nás mladé z těch několika věřících rodin, které v naší vesnici žily.

Během gymnaziálních studií zatím myšlenka na kněžství dřímala, ale když se blížila maturita – a před ní přišla i „sameťová“ revoluce –, znovu se oživila, při-

nejmenším v tom, že mě lákalo studium teologie. Po poradě s naším panem farářem jsem ovšem ještě na teologii nešel. Kněz mi říkal něco v tomto duchu: „Pokud ještě nemáš jasnější představu o kněžském povolání, zatím se ještě na bohosloví nehlas. Běž na školu, kam máš už podanou přihlášku, a pokud bude Pán Bůh chtít, ke kněžství tě zavolá později.“

Tehdy jsem byl už přihlášený na VUT do Brna, kam jsem také po maturitě nastoupil. Po roce jsem ovšem toto studium ukončil. Po rozhovoru s panem farářem (mezitím přišel do naší farnosti jiný) jsme společně zašli za otcem biskupem. Ten si se mnou trochu popovídal a poslal mě do Teologického konviktu (propedeutického čili nultého ročníku, neboli přípravky na seminář), který byl tehdy ještě v Litoměřicích.

Kolektiv veselých a přátelských kluků, kteří se tam sešli z celých Čech a Moravy, a také další okolnosti mi pomohly překonat i obavy z toho, jaké to všechno bude, co mě všechno čeká (ještě jsem nebyl úplně rozhodnutý ke kněžství), a během tohoto roku ve mně uzrálo pevnější rozhodnutí pokračovat v přípravě na kněžství. Pak jsem nastoupil, po obligátních přijímačkách, na teologickou fakultu a do olomouckého kněžského semináře.

otec Bedřich ■

*Překonat i obavy
z toho, jaké to
všechno bude...*

Sebastiaen Vranckx si pro svůj obraz „Vojáci rabují statek“, který namaloval kolem roku 1620, vybral motiv obvyklý v Evropě, kterou pustošila třicetiletá válka. Něco podobného hrozilo v únoru toho roku Holešovu od polských lisovčiků – nebýt ovšem odvážného kněze Jana Sarkandera...

Svatý a velmi schopný kněz, který zachránil Holešov

Když zemřel děkan Valentin, odeslala kroměřížská městská rada i purkmistr dne 6. listopadu 1617 kardinálu Ditrichštejnovi dopis, ve kterém žádali, aby na uvolněné místo děkana v Kroměříži dosadil Jana Sarkandera. Nechybělo zdůvodnění, že právě tento kněz je pro danou funkci důvěryhodnou a pokojnou osobou dobrého života a příkladu. Kardinál s jejich záměrem souhlasil a chtěl jej co nejdříve uskutečnit.

Děkanem kroměřížským se nestal

Jan Sarkander se však kroměřížským děkanem nikdy nestal, a to z velmi prostého důvodu. Z Holešova jej nepropustil patron farnosti Ladislav Popel Lobkovic, což svědčí o tom, že tento pán s ním byl velmi

spokojen a moc dobře si byl vědom, co by v něm ztratil. Mimořádně si ho totiž oblíbil, a dokonce si ho zvolil za zpovědníka.

Někteří nezapomněli

Podobně jako v předchozích farnostech, kde Jan Sarkander v této pohnuté

době působil, snažil se i v Holešově dát do pořádku vše, co bylo rozvráceno – šlo mimo jiné i o odevzdávání desátků, ze kterých měla být zabezpečena jak farnost, tak i farář. Za předchozí nekatolické duchovní správy v tom vznikl nemalý nepořádek a navíc zde neexistovaly ani záznamy, které by napomohly ke spravedlivému obnovení tohoto pořádku. K tomu tu byl ještě i nezanedbatelný vliv okolních vlastníků panství, kteří poddané nabádali, aby desátky neplatili vůbec. Není divu, že to vše v materiálně nezabezpečené farnosti faráři Janovi dost ztrpčovalo život a že kvůli tomu vzniklo i nemalé napětí a pro něj i trápení. Ke konečnému dořešení došlo až poté, co se otec Jan obrá-

til na patrona své farnosti a zároveň i na zemského hejtmana Lobkovic. Jeho slovo mělo váhu, i když někteří nepoddační pánové z okolí, zvláště majitel panství Bystřice pod Hostýnem Václav Bitovský z Bítova, na toto pokorenění nezapomněli.

Protestantští stavové u moci

Sarkander s obavami sledoval politickou i náboženskou situaci v zemi, která se velmi zhoršovala. Když se po roce k pražskému protihabsburskému povstání českých stavů přidali i moravští, převážně protestantští stavové, bylo jasné, že to nepovede k pokojnému vývoji. Na zemském sněmu v Brně 4. května 1619 sesadili z funkce zemského hejtmana Ladislava Popela z Lobkovic a do čela Moravy se postavili radikální vzbouřenci včetně Václava Bitovského z Bítova. Sesazen byl i prozřívavý protestant Karel Starší ze Žerotína a byl držen v domácím vězení. Podobně dopadl i olomoucký biskup kardinál Ditrichštejn, kterému navíc zabavili i všechny soukromý majetek včetně Mikulova a též majetek církevní. Ze země byli vypovězeni jezuité, v kterých vzbouřenci viděli pro jejich vzdělanost a blízkost k lidu své největší nebezpečí. Z Holešova museli jezuité odejít 17. května 1619. Jan Sarkander v tu dobu ztratil i svou největší oporu Ladislava Lobkovic, který byl v Brně držen ve vazbě. Následovalo násilné zabírání kostelů a far, což se neobešlo bez mnoha zločinů. Atmosféra v zemi byla vyostřená a nepřehledná.

Vhodný čas pro pouť

Janovi bylo jasné, že je to jen otázka času, kdy se hněv holešovských protestantů obrátí přímo proti němu. Už dříve jim vadila jeho úspěšná misijní činnost, která jim výrazně ubírala vliv. Sami holešovští katolíci přicházeli za svým farářem a nabádali jej, aby na nějaký čas z města odešel, než nastane zklidnění. Jan tuto situaci viděl jako možnost splnit svůj dávný slib a vypravit se na pouť k Panně Marii Čenstochovské, kterou velmi uctíval. Když se domlouval se zámeckým kaplanem Samuelem Tučkem, aby ho po dobu jeho nepřítomnosti ve farnosti zastoupil v duchovních záležitostech, dověděl se od něj, že se zrovna chystá Lob-

Už dříve protestantům vadila jeho úspěšná misijní činnost, která jim výrazně ubírala vliv.

kovicův štolba jet do Krakova. Podařilo se domluvit, že se k němu Jan přidal. Vyjeli počátkem července. V Krakově se rozloučili a zbylých 150 km už šel otec Jan coby skutečný poutník pěšky.

Třeba myslet na návrat

U řeholníků paulánů na Jasně Hoře pobyl čtyři týdny – prožil zde duchovní cvičení a účastnil se mnohých pobožností. To přispělo k jeho zklidnění a posílení důvěry v Boha vzhledem ke všemu, co přijde. (Srov. slova Písma svatého – Žalm 56,5: „... v Boha důvěřuji a nebudu se bát, co mi může udělat člověk?“)

Poutní areál Jasná Hora v Čenstochové, kam se sv. Jan Sarkander vypravil na delší pobyt v době rostoucího napětí v Holešově. Vpravo: ikona Panny Marie Čenstochovské

Pak odešel na panství svého patrona Lobkovic do Rybníku. Tam se doslechl o zhoršené situaci v Holešově, kam protestanté 14. září 1619 dokonce dosadili svého kazatele Jana Vítů. Bylo mu jasné, že návrat do Holešova je v dané situaci nemožný. Pokusil se hledat místo v duchovní správě v Krakově, ale marně. Když se doslechl, že jeho pán Ladislav Popel je již na svobodě, napsal ▷

Foto: Wikimedia Commons

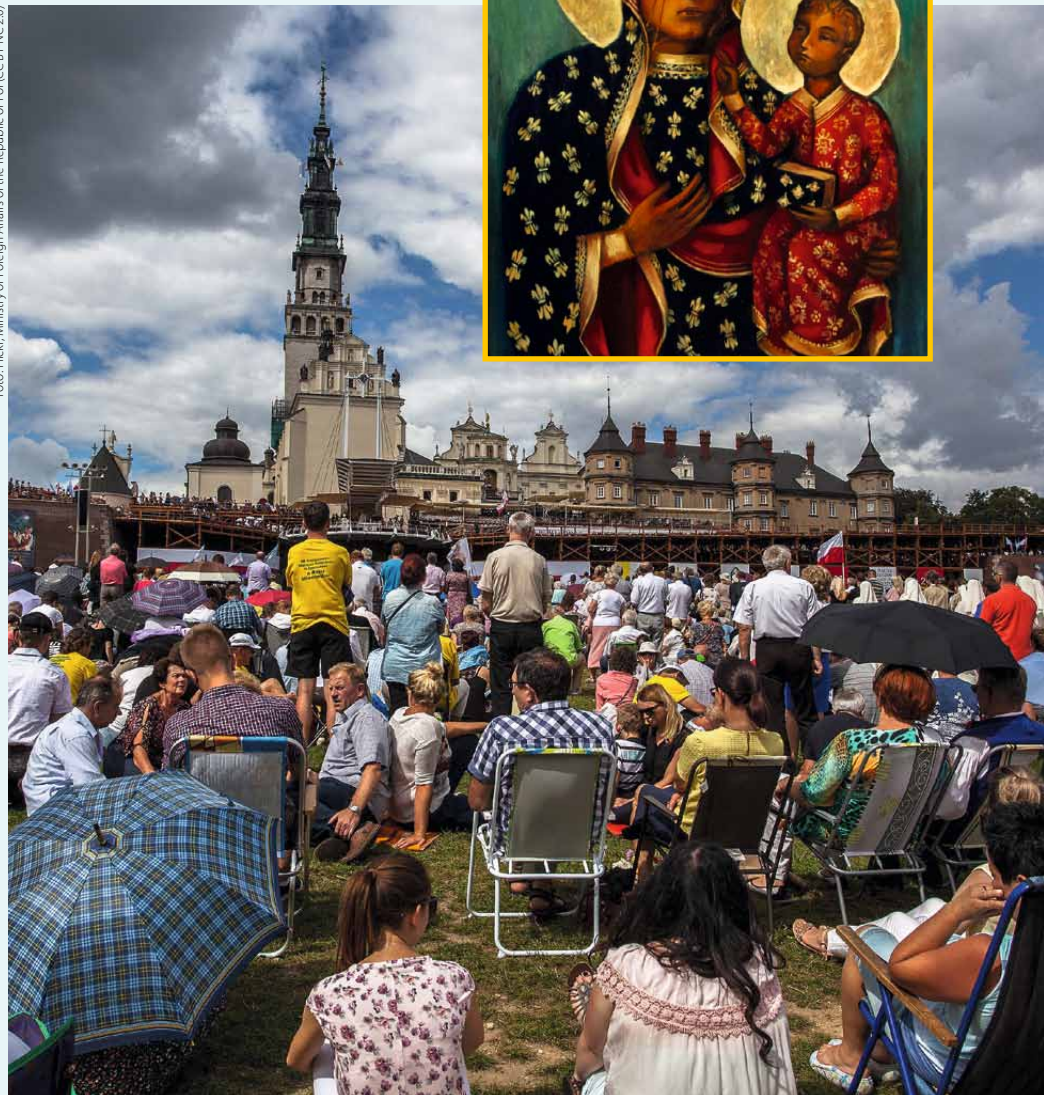

Foto: Flickr, Ministry of Foreign Affairs of the Republic of Poland (CC BY-NC 2.0)

Atmosféra v zemi byla vyostřená a nepřehledná.

mu 22. října dvoustránkový dopis, kde vysvětloval okolnosti svého odchodu a zároveň jej žádal, aby přijal kvůli zklidnění jeho rezignaci na místo holešovského faráře. Navrhoval, aby na jeho místo nastoupil zámecký kaplan a on by mohl zase zaujmout jeho místo – snad by protestantům jako kaplan už tolik nevadil. Ale Ladislav Popel z Lobkovic rozhodl jinak. Nechtěl jiného faráře. Sarkanderovi tedy nezbylo nic jiného, než se vrátit do Holešova – což se mu brzy stalo osudným.

Foto: Wikimedia Commons, BSonne (CC BY 4.0)

Foto: Facebook, Hungarian History 1366-1699

Na pomoc obklíčené Vídně

Vídeň byla v té době obklíčena protestantským českým a moravským vojskem, ke kterému se připojilo ještě vojsko uherské a sedmihradské šlechty – dohromady bylo obléhajících 35 000 vojáků proti obležené slabší císařské armádě čítající 20 000 mužů. Císař Ferdinand II. poslal vyjednávače do Varšavy s prosbou o posláni posil. Vyjednávání měl na starost hrabě Michael Adolf I. Althan a připojil se k němu uherský šlechtic Jiří Druget Homonnay, jak se ukázalo: s osobními zájmy. Polský

sněm tuto pomoc nedoporučil kvůli velkým nákladům na vojsko. Těž připomněl staleté dobré vztahy s Čechy, které by bojem proti nim mohly být narušeny. Polský král Zikmund však přece chtěl vyjít žádosti vstříc, a tak povolil dopisem ze 30. září 1619 knížeti Althanovi, aby najímal na polském území žoldnéře na účet a náklady císaře Ferdinanda II. Část polské šlechty, a dokonce i sám král věnovali na tento účel na pomoc císaři své soukromé prostředky. Tak začalo vznikat vojsko převážně z takzvaných lisovčků, kteří se nazývali po svém zemřelém vůdci Alexandru Lisowském, se kterým bojovali v letech 1615 a 1616 proti Rusku ve službách polského království. Vyjednavačům se podařilo shromáždit armádu čítající 10 000 mužů.

Lisovčci na Slovensku

Když 11. listopadu 1619 podepsali smlouvu, povedlo se druhému vyjednávači Homonnayovi přesvědčit Althana, aby tuto armádu nejprve využili ve východních Uhrách, kde měl nevyřízené účty. Armáda lisovčků pak 22. listopadu 1619 v krvavé bitvě porazila armádu vedenou Jiřím Rákóczim. Kvůli tomu se vojska uherské a sedmihradské šlechty spěšně vzdala obléhání Vídně a vracela se pomoci na Slovensko. Lisovčci teď už mohli táhnout na pomoc Vídně. Ale hned

Hrabě Michael Adolf I. Althan a Jiří Druget Homonnay – dva muži, kteří do českých zemí přivedli tisíce lisovčků, obávané ostřílené bojovníky, které v Polsku najali do služeb rakouského císařství. Rozhodujícím způsobem zasáhli i do bitvy na Bílé hoře (dole foto z rekonstrukce)

Foto: Flickr, uwebbrodrecht (CC BY-SA 2.0)

Foto: Wikimedia Commons, Michal Maňas (CC BY 4.0)

Lisovčáci se setkávají s eucharistickým procesím holešovských farníků, freska v olomoucké Sarkanderově kapli (Jano Köhler, 1912–1913)

u Košic se zastavili. Došli zprávy, že Jiří Rákóczi poměrně rychle zkonsolidoval svou armádu a táhne proti nim. A navíc od Vídně se na ně valí hlavní uherské a sedmihradské síly vracejícího se vojska. V táboře lisovčáků došlo k neshodám a oproti původní domluvě se vojsko vrátilo do Polska. Zde jim Homonnay vyplatil zbytek žoldu. Zemřel pak 21. června 1621, zřejmě otráven uherskými špehy.

Opět v Holešově

Jan Sarkander se mezitím koncem listopadu 1619 vrátil na Moravu do Holešova. Farníci jej přivítali s radostí i obavami. Znovu se ujal svých farářských povinností, ale zdržoval se výhradně na faře nebo v kostele. Situace byla velmi napjatá – podobně jako v celých Čechách a na Moravě.

Tažení lisovčáků

Po válečné výpravě na východní Slovensko tábořili lisovčáci až do ledna 1620 u Krosna poblíž Krakova. Odpočívali a živili se loupežemi v okolí. Na žádost místní pobouřené šlechty král Zikmund nařídil rozpuštění této žoldnéřské armády. Většina se rozešla, ale 400 bojovníků se nechalo znovu najmout hrabětem Althannem do služeb císaře s pevným měsíčním platem 50 zlatých a s povolením válečného lupu. A pak přibývalo i mnoho dalších, takže šlo opět o mohutné vojsko. 3. února

1620 vytáhli přes Slezsko na pomoc obležené Vídně. Po dlouhém odpočinku se žoldáci těšili do boje – zároveň věděli, že potáhnou přes nepřátelské území protestantů, kde je čeká bohatá kořist.

Zanechávali po sobě spoušť

Už ve Slezsku vyloupili padesát dvorců a drancovali i města. Postupovali velmi rychle a zanechávali po sobě spoušť. Na Moravě způsobili pohromu ve Valašském Meziříčí a hnali se k Bystřici pod Hostýnem – věděli, že zdejší pán je protestant – vůdce vzbouřenců proti císaři. Město i okolí vydrancovali důkladně a bratrského kněze Václava Voititu na faře zabili. Zprávy o tom se rychle šířily – lidé se schovávali, utíkali do lesů a měli strach, kudy vojsko půjde dál. Na radě byl blízký Holešov.

Jedinou nadějí viděl v Boží pomoci

V této situaci, kdy šlo o majetek i o životy, svolal Jan Sarkander ve středu dopoledne 5. února 1620 své věrné do kostela a promluvil k nim. Jedinou možnost záchranu viděl ve svěřeni se do Boží ochrany. Bylo nutné se připravit na nejhorsí. Proto všechny vyzval, aby se smířili s Bohem i lidmi a pak se vyzpovídali a přijali Eucharistii a tak se připravili na možnou smrt. Burcoval, aby vzbudili předsevzetí, že pokud přežijí, polepší se

Lidé svěřili své životy výhradně do rukou Božích.

a změni svůj život. Připomínal, že jedinou nadějí je Bůh. (Srov. slova Písma svatého – Řím 8,31: „Co k tomu řekneme? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“) Dohodl, že když už se bude vojsko blížit k Holešovu, dá znamení zvoněním zvonu, všichni se sejdou a půjdou s ním v čele s Nejsvětější svátostí vstříc nepřátelům s vědomím, že je to buď jistá smrt, anebo jediná naděje na záchranu. Všichni se vyzpovídali a přijali Eucharistii. Mnozí se se svým farářem modlili odpoledne a pak i po celou noc a očekávali vpád lisovčáků do města.

Velké drama

Ve čtvrtek 6. února 1620 stráže hlásily, že se vojsko blíží k Holešovu. Zvon všechny svolal. Jan Sarkander se oblékl do bohoslužebných rouch a šel v čele procesí s Nejsvětější svátostí vstříc nepřátelskému vojsku. Připojili se i někteří nekatolíci. Stísněnou náladu pomáhal rozptýlit zpěv náboženských písní. Lidé svěřili své životy výhradně do rukou Božích. Když došli za město, brzy se vynořilo vojsko lisovčáků. Průvod se zastavil. Zastavil se i předvoj vojska. Hlídky hlásily veliteli, že je očekává průvod obyvatel Holešova. ▷

Překvapení a zázrak

Kozáci byli zaskočeni – to se jim ještě nikdy nestalo. Viděli, že mají před sebou lidi stejné víry, jako jsou sami. To zde na protestantské Moravě nečekali. Když slyšeli nábožné zpěvy a uviděli monstřanci s Nejsvětější svátostí v rukou kněze, byli ohromeni. Seskákali z koní, poklekli a klaněli se Nejsvětější svátosti. Byl to

Fridricha Falckého si čeští stavové zvolili na český trůn. Ihned po bitvě na Bílé hoře uprchl z Prahy. Pro svou krátkou vládu si vysloužil přezdívku „Zimní král“.

Foto: Wikimedia Commons

zázrak. Tito krutí, všeho schopní žoldnéři si v hloubi srdce zachovali zbožnost svého národa. Ač se neštíteli nejhorších zločinů, v této chvíli místo myšlenek na kořist padli na kolena. Dokonce se přidali ke zpěvu, který Sarkander začal: „Salvum fac populum tuum, Domine,“ to je: Zachraň, Pane, svůj lid – což je sloka z hymnu *Bože, chválime Tebe*. Zpěv Holešovských, znásobený mnohatisícovým davem válečníků, nesl se krajinou jako mohutná bouře. Poté vojáci nasedli na koně, minuli město a zamířili k Napajedlům. Při svém tažení pak ušetřili i Bzenec a k Vídní dorazili v pátek 7. února 1620. Holešov byl zachráněn. Lidé děkovali Bohu a současně si vážili svého neohroženého faráře ještě více než kdy předtím.

Protestanté to chtěli vidět po svém

Protestanté v tom však neviděli zázrak a zásah Boží, ale vymysleli báchorku, že se jednalo o zradu. Proto byl prý Sarkander v Polsku, ne na pouti, ale aby smluvil s vetřelci rabování na Moravě. Tedy žádná pouť do Čenstochové, ale zrada země. Místo vděčnosti za záchranu města se

Protestanté v tom však neviděli zázrak a zásah Boží, ale vymysleli báchorku, že šlo o zradu.

Foto: Wikimedia Commons, Martin Vavrik

začaly šířit pomluvy, podezření a obviňování. Nepřátelství a nenávisť vůči Sarkanderovi vzrostla natolik, že se cítil ohrožen na životě a musel se začít skrývat.

Měli své priority a měli jasno

Mezitím zasedaly v Brně moravské stavy. Neřešili však obranu Moravy před útočníky z Polska, ale to, jak uvítají svého nově zvoleného krále Fridricha Falckého při jeho holdovací cestě na Moravu. Na tomto zasedání zvolili Václava Bítovského z Bítova do funkce moravského zemského sudího. Ten těžce nesl zprávy o zpusťování svého panství a prahl po pomstě. V jeho očích byl viníkem holešovský farář Jan Sarkander.

P. Marek Dunda (použitá literatura uvedena v závěru tematického bloku) ■

Socha sv. Jana Sarkandera z roku 1877 u silnice mezi Troubkami a Tovačovem, blízko nového mostu přes Bečvu. Na soklu je nápis, že na tom místě byl 10. února 1620 Jan Sarkander zajat.

Foto: Wikimedia Commons, Jiří Komátek (CC BY-SA 4.0)

Foto: Dominik Navrátek, Člověk a Víra ©

Zachovaný skřípec, na němž byl mučen sv. Jan Sarkander. Je umístěn v kryptě jemu zasvěcené kaple, která vznikla v roce 1673 z části bývalé městské mučírny (na snímku) a věznice, kde zemřel na následky mučení. Kaple byla v průběhu let vícekrát přestavována a upravována.

Olomoucký mučedník

Týden poté, co se Jan Sarkander zasloužil o záchranu města Holešova, byl ve středu 12. února 1620 převezen jako vězeň do Olomouce. To již měl za sebou noc ve sklepení u řezníka v Tovačově, který jej zřejmě vypátral se svými pacholky v lužních lesích poblíž Troubek, když už se nemohl déle skrývat na zámku v Tovačově...

Zachránce Holešova obviněn

Olomouc se zrovna chystala k velké jedinečné události. Měl přijet na holdovací návštěvu nově zvolený a korunovaný král Fridrich Falcký, později podle délky svého panování označovaný jako Zimní král. Přestože byli všichni významní představitelé Moravy a města plně zaneprázdněni velkými přípravami na tuto událost,

hned další den ve čtvrtek 13. února se sešli k prvnímu výslechu do městského vězení, kde byl Jan Sarkander držen. Zúčastnil se sám nový moravský zemský hejtman Ladislav Velen ze Žerotína spolu s dalšími, mezi nimiž nechyběl zemský sudí Václav Bítovský z Bítova, který měl na tohoto kněze zvlášť spaden. Ale nebyl sám, nastavení protestantských soudců bylo jednoznačné. Jediný katolík mezi nimi byl Jan Scintilla, který zastával funkci městského sudího a bez jehož přítomnosti se výslechy nesměly konat.

Vinou si byli jisti, jen ještě to doznání

Do mučírny byl předveden Jan Sarkander, jehož vinou si byli přítomní protestantští vyslyšající už od začátku jisti, jen ještě potřebovali vynutit jeho doznání. Výslech vedl osobně nový zemský hejtman Ladislav Velen. Ozámili obžalovanému, že nehodlají žertovat a že se musí doznat, a to i kdyby měli použít mučidla. Chtěli,

ať vypoví vše, co ví v souvislosti s příchodem vojska lisovčků na Moravu, a mnohé další, co se týkalo i jeho pána Ladislava Popela z Lobkovic, kterého chtěli spolu se Sarkanderem označit za vlastizrádce a připsat jim vinu na příchodu nepřátelské armády.

Nejprve psychický nátlak

Když kněz Jan svou vinu nedoznával, přešli, tak jak bylo zvykem, k takzvané ▷

I když se Sarkander zalekl, přece jednoznačně ujistil, že s příchodem lisovčků nemá nic společného...

suché tortuře. Ta spočívala v tom, že kat se svými pomocníky předváděl vězni mučící nástroje a způsob jejich použití. Šlo o psychické deptání, které mělo provinilce zlomit. I když se Sarkander zalekl, přece

jednoznačně ujistil, že s příchodem lisovčků nemá nic společného a ani o tom nic neví. První výslech byl ukončen důraznou výzvou Sarkanderovi, aby si vše rozmyslel, jinak že bude při příštím výslechu hůř.

Všichni, a to včetně jeho trýznitelů, obdivovali, jak zubožený a promrzlý pokorně, trpělivě a s modlitbou na rtech snáší své hrozné utrpení.

Foto: Dominik Novák, Člověk a Víra ©

Marně se Scintilla snažil vyhnout

Druhý výslech se konal ještě tentýž den večer. Tentokrát předsedal Václav Bítovský. Katolík Scintilla, bez nějž se nemohl výslech konat, přišel až pod velkým nátlakem komisařů, kteří mu vyhrožovali, že když se hned nedostaví, uvrhne na sebe velké neštěstí. Tušil, že jim jde o nenávisť ke katolické víře a že se vše může zvrhnout k mučení nevinného... Když i nadále trval Sarkander na své nevině, Bítovského to rozlítlo a nařídil katovi, aby mučněním přinutil Sarkandera k přiznání všeho, z čeho jej obviňují.

Janovy kroky před mučením

V hrůze a ze slabosti padl kněz před soudci na kolena a vyzval je, aby měli ohled na jeho kněžský stav, a znovu zopakoval, že je nevinný – kdyby prý byl vinen, nikdy by pravdu nezamtlal. Když to soudci smetli ze stolu, změnilo

Dole: novobarokní kaple sv. Jana Sarkandera v Mahlerově ulici v Olomouci (její současný vzhled pochází z počátku 20. století). Vlevo: interiér Sarkanderovy kaple nad mučírny se skřipcem

Foto: Wikimedia Commons, Herbert Frank (CC BY 2.0)

se Janovo chování – pevným hlasem je vyzval, aby upustili od užití násilí. Prohlásil před Bohem a celým světem na své svědomí, že i kdyby při mučení řekl něco víc, než dříve vypověděl, že to prohlašuje za neplatné a nepravé. Po tomto prohlášení sám s nečekanou rozhodností svlékl kněžská roucha a přistoupil ke skřipci.

Mučný se modlil

Nechal se přivázat na skřípec a modlil se k Bohu všemohoucímu, Matce Boží a svaté Anně. Mučitelé jej začali napínat. Za ukrutných bolestí výslech pokračoval. Jan však stále jen opakoval předchozí odpovědi a modlil se. Soudci se k němu chovali nedůstojně a hrubě – nejhůř Bítovský a Pražma. Katovi pacholci otáčeli kolem skřipce tak, že celé jeho tělo a všechny svaly byly napnuty k prasknutí. Marně čekali soudcové, že tato ukrutná bolest vymámí z kněze přiznání. Padaly další a další otázky, zvyšovalo se utrpení mučeného. Výsledek byl stále stejný. Když nechali vězně odvézt, znovu jej vyzvali, ať se umoudří a vše přizná, jinak že budou pokračovat dál.

Modlitba mu dodávala sílu

V pátek 14. února se k výslechu nedostavil Scintilla – prý kvůli zaneprázdnění –, a tak se výslech nemohl konat. V sobotu a v neděli byli soudci zcela pohlčeni velkolepými oslavami králova příjezdu, oslavy, hodování, hostiny... Bítovský dokonce obědval přímo s králem. Jásot, střílení z moždířů a mnohé další doléhalo i do vězení na Michalský kopec, kde na zemi na troše slámy ležel zmučený kněz Jan. Všichni, a to včetně jeho trýznitelů, obdivovali, jak zubožený a promrzlý pokorně, trpělivě a s modlitbou na rtech snáší své hrozné utrpení. Modlitba mu dodávala sílu, aby snesl i vše další, co přijde. (Srov. slova Písma svatého – Flp 4,13: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.“)

Další výslech s mučením

Soudci se opět sešli hned v pondělí 17. února. Měli za sebou dny oslav, hostin a radovánek. Byli toho doslova přesyceni. Ale byli též plní nenávisti a protikatolické zloby, která se koncentrovala na tohoto katolického kněze. Když byl Sarkander předveden, bylo patrné, že je oslaben mučením, ale zároveň posílen i modlitbou. Když znovu potvrdil svou nevinu, dostal kat pokyn, aby jej znovu mučil. Vše se opakovalo s ještě větší krutostí než při předchozím výslechu.

Foto: Freepik, karlyukav (CCO)

Dobře věděli, že nutí katolického kněze k porušení zpovědního tajemství, chtěli však dosáhnout svého jakýmkoli způsobem.

Až mučený omdlával

Připisovali mu vinu za věci, které se udály ještě před jeho nástupem do Holešova a se kterými nemohl mít prokazatelně nic společného. Což také dokázal. Nelidské mučení trvalo dvě hodiny a poprvé při něm mučitelé použili i pálení svícemi na bocích. Sarkander přitom i chvílemi omdlával. Umdlávali i kat a jeho pacholci – žasli – tak dlouhé mučení nikdo předtím nevydržel. Soudci jej při odchodu opět napomínali, aby si z nich nedělal šašky a příště se už ke všemu doznal. Žasli nad jeho neuvěřitelnou zatvrzelostí.

Vyzrad' zpovědní tajemství!

Již čtvrtý výslech se konal hned další den, tedy v úterý 18. února. Soudci se dostavili opilí a tomu odpovídalo i jejich chování.

Když mučený Sarkander neodpovídal, začal na něho Pražma křičet: „Ty že nevíš, jaké pikle se kuly? Což nezjevil ti to jistě tvůj pán Lobkovic ve zpovědi?“ Zdeptaný kněz se vzchopil a rozhodně odpověděl, jak to zachytil písař, který pořizoval z každého výslechu záznam: „I kdyby mu ve zpovědi bylo něco svěřeno, že to buď již dávno zapomněl, nebo i kdyby něco věděl, že to neřekne, kdyby ho i na kusy roztrhali a rozsekali, což by rád vytrpěl.“

Kat byl se svými možnostmi v koncích

Takovou odpověď protestantští soudci nečekali. Dobře věděli, že nutí katolického kněze k porušení zpovědního tajemství, chtěli však dosáhnout svého jakýmkoli způsobem. Znovu nařídili katovi ▷

Foto: Wikimedia Commons, Michal Maňas (CC BY 4.0)

Mučení sv. Jana Sarkandera, freska v olomoucké Sarkanderově kapli (Jano Köhler, 1912–1913)

Vyslychající požadovali, aby kat nabídl další způsoby mučení, ale on byl už se svými možnostmi v koncích.

napnout Jana na skřípec. Nechali ho pálit nejen svícemi, ale i pochodněmi. Mučený nepřestavitelně trpěl. Vyslychající požadovali, aby kat nabídl další způsoby mučení, ale on byl už se svými možnostmi v kon-

cích (srov. slova Pána Ježíše v Matoušově evangeliu – Mt 10,28: „A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo.“).

Relikviář s ostatky sv. Jana Sarkandera v olomoucké katedrále sv. Václava

Foto: Wikimedia Commons, Avenurndi (CC BY-SA, 3.0)

Další mučení už kat neznal. A tak mu ostatní přítomní se škodolibou fantazií radili... A vše se hned i realizovalo za ukrutného utrpení a ponižování mučeného. Nic komisařům nestačilo, vymýšleli mučenému další utrpení.

Jsem nevinen

Byli přesvědčeni, že takovou bolest nemůže nikdo vydržet a že se už musí přiznat. On však mlčel. Přes rty mu vycházely jen vzdechy a modlitby: „Bůh, Marie, Anna.“ Toto strašné a vynalézavé mučení trvalo tři hodiny a Sarkander jen nako- nec zopakoval: „Jsem nevinen.“ Celá protestantská komise byla v koncích. Kat i zúčastnění byli vyčerpaní a soudci lomcovala zloba a únava z tohoto hrozného krvavého divadla.

Ejhle člověk

Když byl od mučidel odváznán, padlo jeho tělo bezvládně na zem. Obě ruce měl vykloubeny, šlachy na ruku i nohou zpřetrhány, boky byly popáleny tak, že na pravé straně mezi žebry byly vidět vnitřnosti. Ramena i hrud' měl posety puchýři od hořící síry a smoly. Několikadenními výsledky s krutým mučením svého nedosáhli. Přesto mu však při odchodu vyhrožovali, že přijdou znovu. Už nepřišli.

P. Marek Dunda (použitá literatura uvedena v závěru tematického bloku) ■

Moravských svatořečených mučedníků nemáme mnoho

Když jsme přijeli do polského Skočova, byli jsme mile překvapeni. Setkali jsme se zde s živou úctou ke sv. Janu Sarkanderovi. Nejenže je zde dochovaná a ukazovaná křtitelnice, u které byl pokřtěn, ale také jsme mohli navštívit kapli, která je ve sklepě přímo na místě jeho narození, a dokonce jsme v ní mohli slavit mši svatou. Lidé zde o Sarkanderovi vědí a z drobných náhodných setkání, která jsme zde prožili, nám bylo jasné, že k němu mají i blízký vztah – jako ke svému... Uvědomil jsem si, že v tomto směru u nás tomuto našemu moravskému světcovi něco dlužíme – tu živou úctu. Máme totiž na našem území dost míst, kde něco prožil a kde jej i něco připomíná, ale opravdový živý vztah k němu někdy chybí, a to i tamějším místním farníkům, natož ostatním. Kdyby tyto články někomu napověděly, budu jen rád. Tento náš moravský světec a mučedník si totiž zaslouží, aby byl připomínán, uctíván a vzýván.

Rodina s jasným nastavením

Narodil se 20. prosince 1576 ve Skočově, městě v těšínském území, které bylo od roku 1291 součástí Koruny české. Úřední řeč zde byla čeština a rodina sama sebe považovala za Moravany. Narodil se prý ve sklepě, kde se jeho matka z obavy před žoldněři skrývala. Otec Řehoř se po ovdovění oženil podruhé. Z prvního manželství měl dva syny a dceru. Jeho druhá žena, Janova maminka Helena, byla ze šlechtického rodu Gureckých z Kór-

Malba ze sbírek Vatikánského muzea – F. Grandi: Sv. Jan Sarkander přiveden k mučednictví (1854)

nic. Z Řehořova druhého manželství se narodilo pět dětí, které byly o generaci mladší než jejich sourozenci z manželství prvního. Jan zde byl v pořadí třetí ze čtyř chlapců a nejmladší byla jejich sestra

Salomena. To, že otec Řehoř Sarkander vlastnil dům na náměstí hned vedle radnice, svědčí o tom, že byl dobře postaveným a zámožným občanem. Rodiče vedli své děti od útlého věku ke zbož- ▷

Foto: Wikimedia Commons, Pankrzyzoeff (CC BY-SA 3.0)

Rodný dům Jana Sarkandera ve Skočově v Polsku, dnes jeho muzeum

Foto: Irena Maloušková, rajcenet

Reliéf Jana Sarkandera na domě č. 41 v Místecké ulici v Příboře

nosti. Může nám to připomenout známé rčení: Základem je rodina, tam vše dobré začíná... V rodině se žilo v ovzduší lásky, sourozenci drželi při sobě po celý život a vzájemně si pomáhali.

Sarkanderova rodina byla na rozdíl od většiny obyvatel Skočova, kteří se hlásili k luteránům, katolická. Děti hodně ovlivnila i skutečnost, že oba rodiče byli velkými ctiteli Panny Marie Čenstochovské a chodili k ní na poutě, doma se společně modlívali před jejím obrazem. Celkem tři chlapci Sarkanderovi se rozhodli pro kněžství – nejstarší P. Martin Ignác z otcova prvního manželství se stal jezuitou.

Nový domov v Příboře

Když bylo Janovi 12 let, otec zemřel. Byla to pro rodinu velká rána. V té době zemřela při morové epidemii také žena Řehořova nejstaršího syna z prvního manželství – Matouše. Obrátil se na nevlastní matku Helenu s prosbou, aby pomohla s výchovou jeho dětí. Ta se přestěhovala za ním i se svými dětmi do Příboře a vzorně se starala o celou velkou rodinu. Tak našli nový domov u dobře situovaného Matouše – dodnes zde existuje tzv. Sarkanderovský dům č. 41. V roce Janovy beatifikace (1860) v něm byla k jeho počtě zřízena v prvním poschodí

kaple. Zbývá dodat, že toto město, které si většina Sarkanderovy rodiny zvolila za svůj druhý domov, náleželo k biskupství olomouckému.

Matka podporovala jeho vzdělání

Jan nejprve navštěvoval v Příboře českou farní školu. Protože už od začátku bylo zřejmé, že má nadání a zájem o studium,

snažila se ho v tom matka maximálně podpořit a vzdělání mu umožnit. Od svých sedmnácti let byl zapsán na latinské jezuitské škole v Olomouci. Studium na tomto gymnáziu trvalo šest let a bylo výbornou přípravkou na následná akademická studia, kam opět v Olomouci pod vedením jezuitů nastoupil v roce 1597. Téměř na rok musely být od května 1599 všechny školy v Olomouci uzavřeny kvůli epidemii moru.

Foto: Unsplash, Jonathan Borba (CC0)

Důkladná formace v Praze

Jan se do Olomouce už nevrátil a pokračoval ve studiu filozofie v Praze na jezuitské koleji Klementinum. Ani zde jako chudý nemusel nic platit. Sám později na tuto dobu nezapomněl a dával jezuitům dary, aby mohli bezplatně vyučovat a ubytovávat i další studenty z chudších vrstev. Podobně jako v Olomouci, i zde se Jan přihlásil do mariánské družiny a spolu s dalšími formoval duchovně svou osobnost. Mariánská družina byla nejlepší přípravou na jeho budoucí povolání kněze. Na studijní potřeby si přivydělával vyučováním slabších studentů. 14. května 1603 byl Jan slavnostně promován magistrem filozofie. Šlo o jeden z nejvyšších stupňů tehdejšího vzdělání, kterého dosáhli jen ti nejnadanější posluchači.

Duchovní boj na cestě ke kněžství

A pak v něm dozrálo rozhodnutí stát se knězem. Nějakou dobu pobýval u svého bratra Mikuláše, který byl zrovna kaplanem a později i děkanem ve Velkém Meziříčí. Zde se seznámil se zbožnou Annou Plachetskou a zamiloval se do ní. Protože si byl vědom i svého povolání ke kněžství, sváděl tvrdý vnitřní boj. Nakonec odešel do dalekého Štýrského Hradce, aby zde studoval teologii a připravil se na kněžství. Snad se domníval, že vzdálenost a čas jeho zamilovanost vyřeší. Bohosloveckou fakultu ve Štýrském Hradci vedli opět jezuité. Byl tedy zase v důvěrně známém ovzduší. Naplno se zakousl do studia, opět se nechal duchovně formovat v mariánské družině. Vše nasvědčovalo, že nabral nový vítr do plachet. Během prvních dvou let čtyřletého studia se však dověděl, že mu zemřela matka. To jej citelně zasáhlo. Studium přerušil.

Manželství

3. září 1606 se v kostele sv. Mikuláše ve Velkém Meziříčí oženil se svou láskou Aničkou. Novomanželé se nastěhovali do Brna – volba tohoto místa byla zřejmě ovlivněna tím, že jeho starší bratr P. Mikuláš tam právě působil jako kanovník. V Brně bydleli na Zelném trhu – ▷

Štěstí novomanželiu Sarkanderových v Brně bylo jen krátké.

Foto: Pexels, Ron Lach (CCO)

Nádvoří jezuitské koleje ve Štýrském Hradci (Graz), kde Sarkander studoval (dnes je o patro vyšší).

Foto: Wikimedia Commons, TheRunerUp (CC BY-SA 4.0)

Nelitoval žádných obětí. Sám šel svým farníkům příkladem v poctivé zbožnosti života.

číslo domu ovšem neznáme. K domu, který Jan zakoupil za 1600 zlatých, patřilo i právo šenku vína a vinohrad v Kloboukách u Brna. Šťěstí novomanželů Sarkanderových v Brně bylo jen krátké. Je doloženo, že Jan vše už po roce prodal – to se vysvětluje úmrtím jeho manželky Anny. Ovdovět tak krátce po uzavření sňatku by pro někoho mohlo být neštěstí, které ho zlomí. Pro Jana se to však stalo impulsem, aby pokračoval v hledání, na jakou životní cestu ho Bůh zve. (Srov. slova Písma svatého – Řím 8,28: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému...“)

Novokněz s misijním nastavením

Po těchto dramatických událostech se Jan Sarkander rozhodl obnovit svou přípravu

na kněžství. Obrátil se na kardinála Ditrichštejna a vše se dalo do pohybu. Během zadaného soukromého studia vypomáhal jako klerik s nižším svěcením svému bratrovi P. Mikulášovi, nyní děkanovi v Opavě. Na kněze byl vysvěcen v Brně v nynější katedrále v neděli 22. března 1609. Primiční mši svatou sloužil v Příboře v ornátě, který vlastnoručně vyšíla jeho matka, ta se však této události nedožila. Vzdělaný novokněz byl k dispozici svému biskupovi, ochotný nasadit všechny své síly pro službu věřícím a pro návrat protestantů do Církve. Přes veškerou snahu přijímat nekatolíky s vlídností a láskou se mu na místech jeho působení stávalo, že se setkával s tvrdým odporem a nenávistí proti své osobě. Krátce působil v Uničově, ale jeho dílo bylo ukončeno událostmi kolem jeho bratra Mikuláše, opavského děkana.

Rok vězněm v kroměřížské šatlavě

V roce 1609 navštěvovali bratři Pavel, Václav a Jan svého staršího bratra P. Mikuláše ve vězení ve Vyškově. Ač nevinný, doplatil tak na složitou a nepřehlednou politicko-náboženskou situaci. Na Štědrý den však z vězení uprchl. Nalezl útočiště u biskupa v Pasově, stal se děkanem v Neudorfu a kanovníkem ve Štrasburku a do vlasti

se vrátil až po deseti letech. Zato na jeho bratry padlo podezření, že mu k útěku napomáhali, zvláště na Jana, který jej před útekem navštívil jako poslední. Proto byli bez milosti všichni tři uvrženi do šatlavy na kroměřížské radnici, kde strávili celý rok. Celou tu dobu čekali, až se za ně někdo zaručí. Podezření se neprokázalo a tak byli na záruku nám neznámé osoby odněkud z Kroměřížska propuštěni. Zvláštní je, že tímto vězněním vůbec neutrpla jejich pověst.

Charváty, Zdounky a Boskovice

Po propuštění z vězení ustanovil kardinál Ditrichštejn mladého kněze Jana farářem v Charvátch u Olomouce. Na vlastní opakovanou žádost byl odtud přeložen poté, co farníci nepřijali jeho snahu zavést zpěv věroučně nezávadných písní. Dalším místem jeho působení byla od roku 1612 farnost Zdounky u Kroměříže. Zde misijně pozeňnaně působil po tři roky. Snad právě pro jeho nepřehlédnutelnou horlivost byl kardinálem Ditrichštejnem poslán do ještě náročnější farnosti – do Boskovic. Zde byl sice jen rok, ale už za tak krátkou dobu se mu podařilo velké misijní dílo.

Na zvláštní přání zemského hejtmana

Nakonec byl Jan Sarkander přemístěn na výslovnou žádost zemského hejtmana Ladislava Popela z Lobkovic do jeho města – Holešova. Po smrti Lobkovicovy manželky, horlivé vyznavačky augšpurské konfese Marie Alžběty ze Salm-Neuburgu, začal tento katolický pán s obnovou katolického vyznání na svém panství. Nebylo to vůbec jednoduché, protože protestanté

I když měl vykloubené ruce, po celé dny se modlil breviář, a pokud nebyl nablízku nikdo, kdo by mu pomohl, obracel si listy jazykem.

Zmučený Jan Sarkander ve vězeňské kobce se modlí breviář, freska v olomoucké Sarkanderově kapli (Jano Köhler, 1912–1913)

*I když byl
krutě týrán
při vyslýchání
spojeném
s mučením,
nesnížil se
k postoji nelásky.*

Jana Sarkandera, který se už velmi osvědčil svou misijní horlivostí na předchozích místech.

Sám šel příkladem

Sarkanderovo slavnostní uvedení se konalo za přítomnosti kardinála Ditrichštejna v neděli 15. května 1616. Jan se s plnou energií snažil hned od svého příchodu pozvednout duchovní život v celé farnosti. Nelitoval žádných obětí. Sám šel svým farníkům příkladem v poctivé zbožnosti života. Zásadní roli pro něj měla modlitba. Jako mariánský ctitel vodíval farníky na pěší poutě na Svatý Hostýn. Poté, co zachránil Holešov před vojskem lisovčků, se vůči Janovi Sarkanderovi zkoncentrovala nenávist protestantů proti katolické církvi. Stal se obětí a mučedníkem náboženské nesnášlivosti své doby.

Útěchu nacházel v modlitbě

Zvlášť příkladný je závěr jeho života. I když byl krutě týrán při vyslýchání spojeném s mučením, nesnížil se k postoji nelásky. Nikomu nespílal ani si nestěžoval, přestože jeho bolesti musely být strašné. I když měl vykloubené ruce, po celé dny se modlil breviář, a pokud nebyl nablízku nikdo, kdo by mu pomohl, obracel si listy jazykem. Spoluvězni kartuziáni mu říkali, že pro svá těžká zranění je zbaven závazku modlit se breviář. Na to odpověděl: „V největších bolestech cítím při modlitbě největší útěchu a nevyšímám si muk.“ Zaopatřen svátostmi zemřel tiše ve vězení po čtyřech týdnech od mučení v úterý 17. března 1620 mezi 22. a 23. hodinou.

Nikom nespílal ani si nestěžoval, přestože jeho bolesti musely být strašné.

Polychromovaná socha sv. Jana Sarkandera z doby kolem roku 1700, jedna z nejstarších dochovaných, je dokladem časného kultu mučedníka (Vranov nad Dyjí).

zde byli ve velkém počtu a jejich kořeny byly zapuštěny hodně hluboko. Hejtman opravil církevní budovy, obnovil jejich vybavení a předal je znovu katolíkům. Pro

urychlení rekatolizace pozval do Holešova jezuitu – jedním z nich byl i P. Martin Ignác Sarkander. A teprve po těchto krocích sem získal ještě nového faráře

Použitá literatura:

Kavička, Karel Antonín - Budniak, Józef - Graubner, Jan - Hrdlička, Josef - Szotek, Halina. *Svatý Jan Sarkander*. Říčky: Flétna, 2020.

Neocenitelný dar pro lidstvo

Svatost kněžství je neocenitelným darem pro celé lidstvo, protože službou kněží Ježíš zpřítomňuje svoje vykupitelské poslání ve světě, odpouští hříchy a v Eucharistii nám dává věčný život.

Svatý dar svátosti kněžství Pán Ježíš vkládá do slabých a hříšných lidských srdcí a moc propůjčená člověku touto svátostí nepochází od lidí, ale od samotného Krista, Boha, který se stal člověkem.

Bez kněžské služby by nebyla Eucharistie, misie ani samotná církev, napsal papež Benedikt XVI. Z tohoto neocenitelného daru, jakým je svátost kněžství, mohou mít prospěch všichni.

Svatý Jan Maria Vianney o kněžství

V jednom ze svých kázání svatý Jan Maria Vianney, farář z Arsu, řekl svým farníkům o svátosti kněžství:

„Kdyby nebylo svátosti kněžství, neměli bychom Pána mezi námi. Kdo ho vložil do svatostánku? Kněz. Kdo přijal vaše duše do společenství Církve, když jste se narodili? A když duše upadne do smrtelného hříchu, kdo ji vzkřísí k životu? Kdo jí navrátí pokoj svědomí? Jen kněz. Nenajdete žádné dobro, které pochází od Boha, aby za ním nestál kněz. Zkuste se zpovídat před Matkou Boží nebo před některým z andělů. Dají vám rozhřešení? Ne. Mohou vám dát Tělo a Krev Páně? Ne. Nejsvětější Panna Maria nemá moc přivést svého Syna do hostie. Kdyby před vámi stálo 200 andělů, nemají moc odpouštět vám hříchy. Jedině kněz vám může říct: ‚Jdi v pokoji, odpouštím ti.‘“

Knězem ne pro sebe, ale pro druhé

Svatý farář arský žasne nad darem, který dostal on i ostatní kněží, ale zároveň si uvědomuje, že ho nedostal pro sebe. Říká: „Kněžství je skutečně něčím úžasně velkým. I kněz to pochopí dobře teprve

Svatý dar svátosti kněžství Pán Ježíš vkládá do slabých a hříšných lidských srdcí...

v nebi. Kdybychom rozuměli na zemi, čím je kněžství, umřeli bychom ne z dojetí, ale z lásky.

Kněz není ale knězem sám pro sebe. Sám sobě nemůže udělit rozhřešení. Nemůže sám sobě udělit žádnou svátost (s výjimkou Eucharistie – pozn. redakce). Kněz nežije pro sebe, žije pro nás. Po Bohu je kněz nejdůležitější! Nechejte farnost bez kněze dvacet let a začnou v ní ‚adorovat zlaté tele‘ – nebo ještě horší věci. Když někdo chce zničit náboženství, nejdříve útočí na kněze, jelikož tam, kde není kněz, není již oběť mše svaté, není už Boží kult –

Foto: Flickr, Loretto-Gemeinschaft (CC BY-NC-ND 2.0)

*... moc propůjčená
člověku touto
svátostí nepochází
od lidí,
ale od samotného
Krista*

bohoslužba. Kněžství je láska Srdce Ježíšova. Když potkáte kněze, vždy myslíte na Ježíše.“

Nenávidění silami zla

Pán Ježíš nám říká, že jeho kněží budou nenávidění a pronásledováni silami zla: „Jestliže vás svět nenávidí, uvažte, že mne nenáviděl dříve než vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co mu patří. Že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Vzpo-

meňte si na slovo, které jsem vám řekl: ‚Služebník není víc než jeho pán.‘ Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás.“ (Jan 15,18–20)

Zlé mocnosti za každou cenu chtějí zničit Církev, a proto s takovou nenávistí útočí na kněze zevnitř i zvenčí. Strate-

gií jejich činnosti je lež, která budí zdání pravdy. A tak například v hromadných sdělovacích prostředcích se podávají nepravdivé informace, klepy a pomluvy nebo se hovoří o bolestných případech kněží, kteří tak jako Jidáš zradili Ježíše, jako by chtěli říct, že všichni kněží ▷

ADOPTUJ SI KNĚŽE

I kněz potřebuje modlitební podporu!

- 1 NAPIŠ NÁM**
 email na adresu dcm.brno@biskupstvi.cz
 (nebo na FB DCM Brno)
- 2 DO PŘEDMĚTU EMAILU**
 uveď "adopce kněze"
- 3 PŘIJE TI ZPRÁVA**
 s náhodně vylosovaným jménem kněze
 z naší brněnské diecéze
- 4 ZPRÁVA BUDE OBSAHOVAT**
 krátkou modlitbu, kterou se prosím modli

Projekt je pod záštitou Biskupství brněnského

I kněží potřebují naši modlitební podporu. Diecézní centrum mládeže (DCM) Brno se proto rozhodlo uspořádat modlitební akci „Adoptuj si kněze“. Navazují tím na projekt ADCM Olomouc, kde již tato akce běží a těší se velkému zájmu. „Tato akce je určena pro všechny věkové kategorie, proto šiřte tuto zprávu také mezi své rodiče, prarodiče,“ prosí organizátoři. (z webu Biskupství brněnského) Kromě olomoucké arcidiecéze (viz www.ado.cz) a brněnské diecéze (www.biskupstvi.cz) podle informací dostupných v době uzávěrky tohoto čísla probíhá projekt „Adoptuj si kněze“ i v ostravsko-opavské diecézi (www.doo.cz).

Foto: Unsplash, Josh Applegate (CC0)

„Kdyby nebylo svátosti kněžství, neměli bychom Pána mezi námi.“

Z kázání sv. Jana Marii Vianneye

kteřá ve svých poselstvích neustále vyzývá k modlitbě za kněze a také za nová kněžská a řeholní povolání, chceme požádat čtenáře, aby se připojili k modlitebnímu hnutí za kněze. Jeho základem je každodenní modlitba za konkrétního kněze, aby byl zcela oddán Ježíši skrze Marii. Tam, kde se tak modlí, mnoho kněží se odevdává Matce Boží.

Jak se modlit na tento úmysl?

Modlitbu se modlíme jednou denně. Zabere asi 3 minuty. Modlíme se takto: „Duchu Svatý, který jsi ve mně vzbudil touhu přimluvy za kněze ... (sem doplň jméno kněze) u nohou Marie, Královny kněží, pokorně Tě prosím o dar zbožnosti a apoštolské horlivosti pro něho.

jsou takoví jako těch několik zrádců. Média s chutí šíří každé podezření, pokud je vzneseno. Ale prakticky nikdy už neinformují o tom, pokud se nějaké podezření nepotvrdí. Cílem není jen honba za senzacemi, ale i cílená ateizace a probouzení nenávisti k Církvi a kněžím.

Jakým způsobem se máme bránit? Svatý Jan Pavel II. nám dává odpověď: „Ježíš nám ukázal, že modlitba a půst jsou nejdůležitější a nejúčinnější zbraní proti silám zla (srov. Mt 4,1–11) a poučil své učedníky, že některé zlé duchy lze vyhnat jen tímto způsobem (srov. Mk 9,29). Oddejme se tedy pokoře a odvaze modlitby a postu, abychom přivedli moc z vysokosti, která poboří zdi podvodu a lži.“ (*Evangelium vitae*, 100)

Modlitební hnutí na pomoc kněžím

Inspirována Svatým otcem Benediktem XVI. rozeslala v roce 2007 vatikánská Kongregace pro klérus zvláštní dopis všem biskupům, ve kterém čteme: „Máme v úmyslu zvláštním způsobem zasvětit Marii, Matce Nejvyššího a Věčného Kněze, všechny kněze tím, že probudíme v Církvi modlitební hnutí, které postaví do středu eucharistickou adoraci trvající dvacet čtyři hodin – tedy po celý den, aby se ze všech stran země vznášela stále k Bohu nepřetržitá modlitba adoratione, důkuvzdání, chvály, prosby a zado-stiučinění –, jejímž prvořadým cílem bude vzbudit dostatečný počet svatých

povolání ke kněžskému stavu a současně být duchovně se všemi kněžími, aby co nejlépe plnili svoji službu.“

V odpovědi na výzvu Apoštolského stolce a také četné výzvy Matky Boží,

„Zkuste se zpovídat před Matkou Boží nebo před některým z andělů. Dají vám rozhřešení? Ne.“

Z kázání sv. Jana Marii Vianneye

Foto: Unsplash, Nick Fewings (CCO)

Jakým způsobem se máme bránit? Svatý Jan Pavel II. nám dává odpověď: „Ježíš nám ukázal, že modlitba a půst jsou nejdůležitější a neúčinnější zbraní proti silám zla...“ (srov. Mt 4,1–11)

Vzbud' v něm touhu úplného oddání se Ježíši skrze Marii. Pohleď, Maria, laskavě na kněze ... (jméno kněze), aby byl oddán Tobě a věrně sloužil Církvi a vlasti. Královno kněží, oroduj za nás.“ Pak při-

pojíme 1x Otče náš, 1x Zdrávas Maria a 1x Sláva Otci.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Svěcení kněží je pravou a vlastní svátostí ustanovenou Kristem. [De fide]

Jáhenské svěcení je svátost. [Sent. fidei prox.]

Kněžské svěcení je svátost. [De fide]

Biskupské svěcení je svátost. [Sent. fidei prox.]

Biskupové jsou nadřazeni kněžím. [De fide]

Matérie svěcení je jediné vkládání rukou. [De fide]

Předání předmětů není nutné k platnosti svěcení. [Sent. fidei prox.]

Forma svěcení spočívá ve slovech, které blíže určují smysl vkládání rukou. [Sent. fidei prox.]

Svátost svěcení kněžstva dává příjemci milost posvěcující, vtiskuje mu nezrušitelný charakter a dává mu trvalou duchovní moc. [De fide]

Řádným udělovatelem služeb a svěcení všech stupňů je jediné platně vysvěcený biskup. [De fide]

Mimořádným udělovatelem služeb a zásvětných ritů je kněz (vyšší řeholní představený). [De fide]

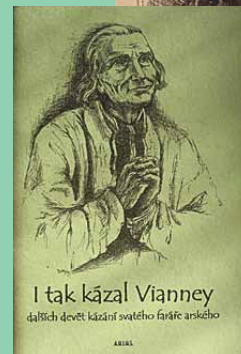
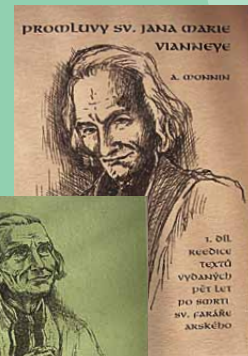
Svátost svěcení kněžstva může platně přijmout pouze pokřtěný muž. [Sent. cert.]

Srov. Ott, Ludwig. „Dogmatika“, Olomouc: Matice cyrilometodějská, 1994.

Kompletní publikace on-line:

www.fatym.com/taf/knihy/vianney1.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney2.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney3.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney4.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney5.htm

Tištěné publikace si můžete objednat na adrese apostolat@fatym.com, na webech www.fatym.com a www.amims.net nebo je dopsat do objednávkového kuponu na straně 31 tohoto čísla za příspěvek 15 Kč (výrobní náklady na jeden výtisk) a poštovné.

Svatý Jan Maria Vianney

Struktura modlitby růžence

Úvod:

- Znamení kříže • Věřím v Boha
- Otče náš • 3x Zdrávas Maria (po jménu Ježíš postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. v kterého věříme, 2. v kterého doufáme, 3. kterého nade všechno milujeme) • Sláva Otci

Pět desátků:

- Otče náš • 10x Zdrávas Maria (po jménu Ježíš se přidávají růžencová tajemství) • Sláva Otci

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. kterého jsi z Ducha Svatého počala
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala
5. kterého jsi v chrámě nalezla

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. který byl pokřtěn v Jordánu
2. který zjevil v Káně svou božskou moc
3. který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. který ustanovil Eucharistii

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. který se pro nás krví potil
2. který byl pro nás bičován
3. který byl pro nás trnám korunován
4. který pro nás nesl těžký kříž
5. který byl pro nás ukřižován

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. který z mrtvých vstal
2. který na nebe vstoupil
3. který Ducha Svatého seslal
4. který tě, Panno, do nebe vzal
5. který tě v nebi korunoval

Po každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• Zdrávas Královno • Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. • Modleme se: Bože, tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého otce.

Každý, kdo prosí, dostává

Foto: Unsplash, Nathan Durmiao (CCO)

Ježíš řekl svým učedníkům: „Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře.“ (Mt 7,7n)

Přátelé, jistě jste už udělali zkušenost s tímto Božím slovem a také je vám jasné, že Ježíšův slib „kdo prosí, dostává“ nefunguje jako automat, že by člověk „vhodil“ modlitbu a ihned mu „vypadlo“ jeho splněné přání. Kdo se ale s důvěrou obrací k Pánu Bohu, jistě ho Bůh vyslyší, ale někdy nebo často ne ihned a ne tak, jak si ve své netrpělivosti představuje.

Chtěl bych vám vyprávět zkušenost mých rodičů s Ježíšovým příslibem „kdo prosí, dostává“. Chápejte, přátelé, že vám tímto vyprávěným příběhem dovoluji, abyste vstoupili do mého nitra, do soukromí, ale nedělám to pro nic jiného, než

aby byl oslaven Pán, abychom mu byli stále vděční a radovali se z toho, že nám chce být nablízku.

Čím je člověk starší, tím cítím větší vděčnost vůči svým rodičům a prarodičům, kteří mi vtiskli do života řadu zásad. Tatínek mi zemřel, ještě než jsem dosáhl pěti let, a tehdy se maminka s námi třemi dětmi odstěhovala z Polné ke svým rodičům do Kutné Hory, aby jí s námi pomohli. Viděl jsem, jak mamince šlo o to, abychom měli jako vybavení do života víru v Pána Boha, a jak pro to přinášela všemožné oběti. Vnímám její životní zápasy, nakolik je dítě toho schopno.

Byla to padesátá a šedesátá léta minulého století. Ministrování, být blízko onomu tajemství, aniž bych to chápal, mne od dětství přitahovalo. Jako dítě jsem si hrál tak, že jsem si oblékl nějaký velký ručník a „sloužil jsem mši svatou“. Potom v době dospívání jsem na myšlenku stát se knězem úplně zapomněl a představoval jsem si svůj život tak, že založím rodinu.

Inspirace kamarádem...

Potom přišel rok 1968, který nám, tehdy mladým lidem, otevřel nové obzory. Chodil jsem tehdy zpívat do chrámového sboru a tam jsem často v „basech“ seděl vedle Ing. Míly Fialy. Jeho jsem také v předešlém roce požádal o kmotrovství při biřmování. Mnohokrát jsem s ním šel z kutnohorského arciděkanství ze zkoušky pěšky až do Malína, jeho bydliště. Pak mne šel on vyprovodit na železniční nadjezd a já zase s ním až do Malína, kde jsme se konečně rozešli. Pro mne byly tyto večerní rozhovory nezapomenutelné zážitky.

V době „pražského jara“ nabízeli Mílovi z funkce ekonomu postavení ředitele ovčáreckého cukrovaru, ale on jim oznámil, že odchází do semináře, aby se připravil na cestu kněžství. Když jsem nastupoval do litoměřického semináře v roce 1971, byli jsme tam ještě půl roku spolu.

... ale vyprošená modlitbou rodičů

Blížil jsem se ke kněžskému svěcení a jednou mi maminka vyprávěla tuto vzpomínku: „Když jsme ještě bydleli v Polné, bylo to krásné a šťastné období naší rodiny, měl tam nějaký kněz primici. Když jsme se vraceli z kostela domů, tatínek vzal dvě děvčata na sportáku a já tebe v hlubokém kočárku, při rozhovoru jsme zjistili, že jsme se nezávisle na sobě oba modlili, kdyby to Pán Bůh chtěl, aby se ten jejich malý jednou stal knězem.“ Každý kdo prosí, dostává. Pán po osmadvaceti letech a různých peripetiích, které jsem naznačil, splnil modlitbu mých rodičů.

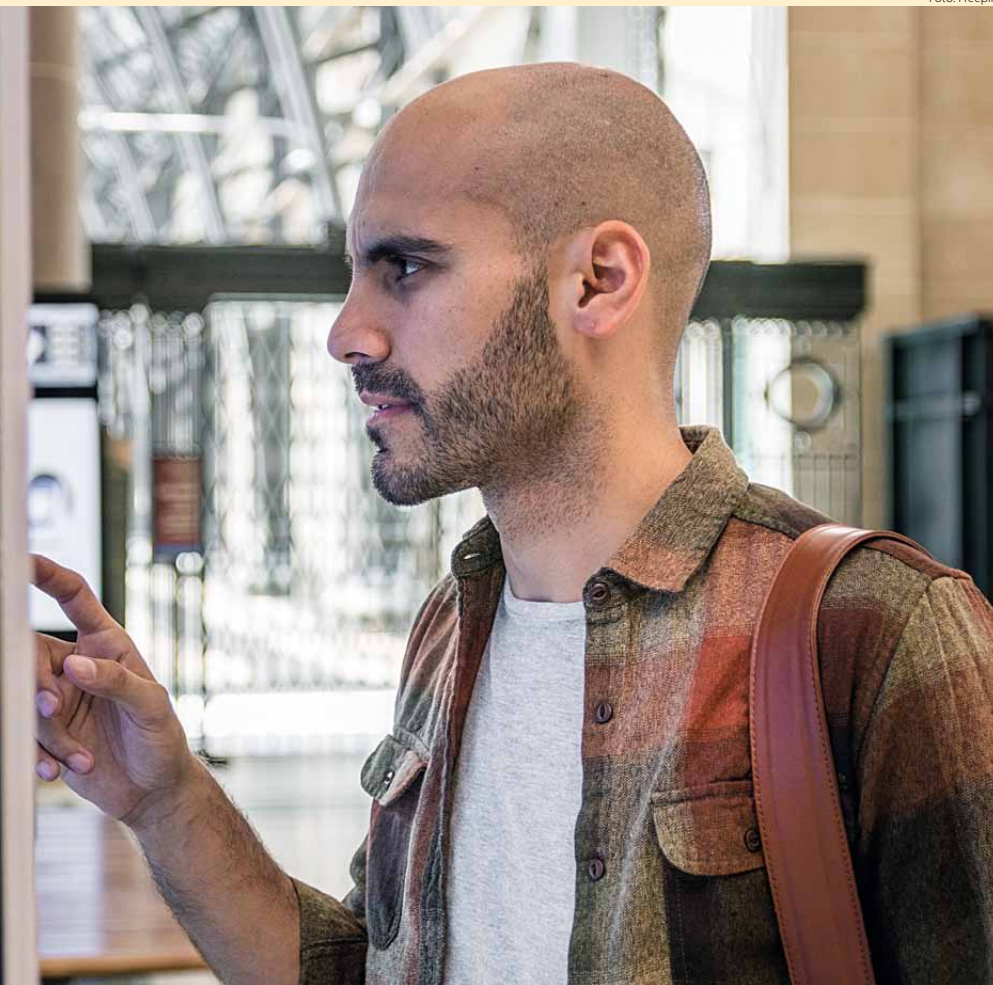
biskup Josef Kajnek (zkráceno,
titulky redakce) ■

Zdroj:

Půst v Roce povolání. Svědectví kněží hradecké diecéze o cestě za Kristem. Hradec Králové; Biskupství královéhradecké, 2014.

Ježíšův slib „kdo prosí, dostává“ nefunguje jako automat, že by člověk „vhodil“ modlitbu a ihned mu „vypadlo“ jeho splněné přání.

Foto: Freepik

Matthias Stomer: *Zvěstování*, malba, olej na dřevě (1633–1638)

Foto: Flickr, Gandalf's Gallery (CC BY-NC-SA 2.0)

Struktura modlitby Anděl Páně

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha Svatého.

*Zdrávas, Maria, milosti plná,
Pán s tebou; požehnaná Ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého – Ježíš.
Svatá Maria, Matko Boží,
pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.*

Maria řekla: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Zdrávas, Maria...

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Zdrávas, Maria...

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

Modleme se:
Pane, poznali jsme andělské poselství o vtělení Krista, Tvého Syna; vlej nám, prosíme, do duše svou milost, ať nás jeho umučení a kříž přivede k slávě vzkříšení. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

V době velikonoční se místo Anděl Páně užívá modlitba Raduj se Královno nebeská.

„Andělé“ jsou stále mezi námi

Foto: Flickr, Ivan Radic (CC BY 2.0)

Andělé jsou duchovní bytosti stvořené Bohem. Ale řecké slovo „angelos“ znamená v původním významu „posel“. Andělé jsou tedy „Boží poslové“. A tak jimi v určitém smyslu můžeme být i my: být posly Boží dobroty a lásky.

Nádherné odpoledne a divný zvuk

Byla sobota odpoledne, vracel jsem se z daleké pracovní cesty a měl jsem namířeno domů, kde na mě čekaly rodinné povinnosti. Měl jsem radost, protože jsem všechno stihl, a říkal jsem si, že mám velkou šanci zvládnout i to, co mám před sebou. Vlastně jsem byl na sebe pyšný.

Plný radosti a euforie, jak jsem úžasný, jedu si to se svojí věrnou škodovkou kolem Lužce nad Vltavou a slyším zvláštní zvuk. Přeruším modlitbu růžence a jenom doufám, že ten zvuk je někde venku a nesouvisí to s poruchou. Raději zastavím, abych zjistil, zda je vše v pořádku. Samozřejmě že není, zadní kolo je prázdné a auto stojí jen na disku kola. Další překvapení pro mě bylo, když jsem zjistil, jak jsem lehkó

vážný – rezervní kolo je prázdné, kompresor nefunkční. K tomu se mi nepovedlo ani dát auto na hever a následně zjišťuji, že nářadí – klíč – je opotřebovaný a zcela nefunkční.

Všechno marné?

I přesto, že je sobota odpoledne, zkusím obvolávat autoservisy v Mělníku. Většinou se nikomu nedovolám nebo nejsou schopni mi pomoci. Vyzkouším asistenční službu. Tam jsem se dozvěděl, že má pojistka není tak dobrá, aby rychle a bezplatně přijeli. Můžou mi pomoci asi tak za čtyři hodiny a za hodně peněz.

Zažil jsem si pád z euforie a pocitu výjimečnosti do naprosté beznaděje a nízké sebedůvěry. Svět může být radostný, veselý a dobrý, a také může být smutný, hořký a beznadějný. V tom největším zoufalství jsem samozřejmě použil střešnou modlitbu (střešné modlitby mají formu krátké myšlenky jakoby „vystřelené“ k Pánu Bohu, např: „Bože, pomoz!“ – pozn. redakce), ale bojoval jsem i s pocitem, zda to má cenu, anebo jestli se tato situace má stát pro mě poučením.

Vzal jsem si tedy hever do ruky a zkoušel očním kontaktem protijedoucím řidičům naznačit, že jsem zoufalý a že nevím jak dál.

A pak jsem nevěřil očím – i uším

Ano, stal se zázrak. Během chvilky zastavilo auto, vyšel z něho muž a ihned se zasmál. Potvrdil mi, že s mým nářadím kolo nevyměníme a on má jiné auto, a tedy i odlišné vybavení. Myslím si, že pro hodně lidí by to byla uzavřená situace: nemůžu pomoci – odjíždím. Tento „anděl strážný“ však jenom pronesl: „Dvacet kilometrů odtud mám dílnu a všechno přivezu.“ Nevěřičně a vděčně jsem na něho pohlédl, poděkoval, ale stejně nevěřil tomu, že by vše dopadlo.

Asi za dvacet minut se pán objevil. Opět jsem mu nabídl, ať nic nedělá, jen mi radí a kontroluje mě (aby se nezašpinil). Na to odpověděl, ať jdu dál, aby měl dost prostoru, a během pár minut mi kolo profesionálně vyměnil. Stal se zázrak, mohl jsem pokračovat v cestě.

Krásný pocit, když se díváte, že auto už je zase schopné jet a že ještě před několika minutami byla situace zcela zoufalá. Dobrodinci jsem nabídl finanční kompenzaci, vše odmítl. Pouze mi sdělil, že ve svém životě nedělal vše dobře a že bude rád, pokud bude mít dobrý skutek. Nabídl jsem mu, že se za něj pomodlím. Na to reagoval, že v Bohu nevěří, ale pokud se modlit umím, že bude moc

a moc rád. Dává vám tato věta smysl? Mně to smysl dává.

Přijímat, ale mít i odvahu dávat

V sobotu jsem zjistil, že moje síly jsou nedokonalé a že jenom ve spojení s ostatními a s Bohem můžeme něčeho dosáhnout. Teď už vím, že Bůh používá ke své pomoci lidi a potřebuje každého z nás. Kéž mu vždy dobře naslouchám.

Velmi děkuji neznámému zachránci nejen za pomoc s autem, ale za velké poučení. Teď už vím, nejsem na světě sám, jsou na světě dobří lidé a Bůh na nás myslí a je s námi.

Mluvil jsem o tom ještě se svým kamarádem. Docela se příběhu podivil a řekl mi, že by se bál zastavit. Říkal, že slyšel o případu, kdy člověk předstírá poruchu auta. Při zastavení dojde k okradení anebo ublížení. Není jednoduché dělat dobré skutky, člověk musí být připravený, že může na to doplatit. Ne nadarmo se říká, že konání dobra bolí – riskování, ztráta času, peněz, majetku...

Přeji vám všem, abyste stejně jako já pocítili Boží přítomnost.

Mgr. Tomáš Policer (titulky
a perex redakce) ■

Poznámka redakce: Pomáhat často vyžaduje určitou odvahu „jít do rizika“. Ale když víme, že na naší straně je Bůh – dobrý, spravedlivý, všemohoucí... –, tak zas tolik neriskujeme. Snad jedině to, že budeme žasnout, jak nečekaně bohatě každé dobro odplácí.

**Teď už vím, že
Bůh používá
ke své pomoci
lidi a potřebuje
každého z nás.**

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Bůh je všemohoucí.^[De fide]

Bůh je pánem nebe i země.^[De fide]

Bůh je nekonečně spravedlivý.^[De fide]

Srov. Ott, Ludwig, „Dogmatika“, Olomouc:
Maticе cyrilometodějská, 1994.

Foto: Pavel Darys, Sanmilkova (CC0)

Učiň mě, Pane, nástrojem

Text svatého Františka z Assisi († 1226) zhudebnil v roce 1986 Petr Eben (Kancionál č. 928)

Učiň mě, Pane, nástrojem, / ať zářím, ať zářím tvým pokojem.

1. *Kde dusí nenávisť, ať lásku vnáším, / kde tiskne bezpráví, ať křivdy snáším, / ať smírem spojuji, kde dělí hádky, / ať pravdou přemáhám omyl a zmatky.*

Učiň mě, Pane, nástrojem, / ať zářím, ať zářím tvým pokojem.

2. *Ať vírou postavím hráz pochybnostem, / ať propast zoufalství překlenu mostem, / kde vládne temnota, ať světlo křesám, / se všemi smutnými ať v tobě plesám.*

Učiň mě, Pane, nástrojem, / ať zářím, ať zářím tvým pokojem.

3. *Požehnej, Pane můj, mé snaze přímé: / víc než být potěšen, chci těšit jiné, / víc než být pochopen, druhé chci chápat / víc než být milován, chci lásku dávat.*

Učiň mě, Pane, nástrojem, / ať zářím, ať zářím tvým pokojem.

4. *Kdo dává, dostává, mnohem víc přijme, / kdo ztrácí, nalézá sebe i jiné, / kdo bližním odpouští, sám milost pozná, / ba ani smrt mu víc nebude hrozná.*

Učiň mě, Pane, nástrojem, / ať zářím, ať zářím tvým pokojem.

Růže

Příběh je jako malá skříňka – otevřete ji, sáhnete dovnitř rukou, objevíte semínko, které je tam schované. Věnujte mu pozornost a nechte ho klíčit ve své duši.

Německý básník Rilke bydlel jistý čas v Paříži. Každý den, když chodil na univerzitu se svou francouzskou přítelkyní, procházel jednu velmi rušnou ulici.

Na jednom rohu této ulice vídal pokaždé žebračku, která prosila chodce o almužnu. Žena seděla bez hnutí jako socha vždycky na stejném místě s rukou nataženou a očima sklopenýma k zemi.

Rilke jí nikdy nic nedal, zatímco jeho spoléčnice ji pokaždé nějakým penízem podarovala.

Mladé Francouzce to bylo divné, a tak se básníka jednou zeptala: „Proč té chudince nikdy nic nedáš?“

„Měli bychom obdarovávat srdce, ne ruce,“ odpověděl básník.

Dalšího dne přišel Rilke s nádhernou, čerstvě rozvitou růží. Vložil jí žebračce do ruky a chtěl odejít.

A tu se stalo něco neočekávaného. Žebračka zvedla oči, pohlédla na básníka, namáhavě se zvedla ze země, uchopila jeho ruku a políbila ji. Růží přitiskla na prsa a pomalu odcházela.

Celý týden ji nikdo neviděl. Ale za osm dní znovu seděla na svém obvyklém rohu ulice. Tiše a bez hnutí jako vždycky.

„Z čeho žila po celou tu dobu, kdy nic nedostávala?“ ptala se francouzská dívka.

„Z růže,“ odpověděl básník.

Bruno Ferrero (z knihy „Příběhy pro potěchu duše“; řadu publikací s krátkými příběhy pro zamyšlení nabízí nakladatelství Portál – viz upoutávka na této straně) ■

„Měli bychom obdarovávat srdce, ne ruce,“ odpověděl básník.

Knihy z Portálu

<https://obchod.portal.cz>

Portál byl založen v roce 1990 Salesiánskou provincií Dona Boska s cílem pomáhat při výchově dětí a mládeže. Od začátku se proto zaměřil především na publikace z oborů pedagogika, psychologie a sociální práce, a to na odborné i populární úrovni. Později přibýly knihy pro rodiče i děti, jak z oblasti beletrie, tak rozvíjející tvořivost. Nedílnou součástí knižní produkce jsou rozhovory, spirituální tituly, beletrie a non-fiction. Veškerou produkci nakladatelství Portál (včetně akčních slev) najdete na webu obchod.portal.cz.

The screenshot shows the website interface for 'portál'. At the top, there are navigation links for 'NAKLADATELSTVÍ', 'ČASOPISY', 'SEMINÁRE', and 'E-SHOP'. Below this is a dark red header with 'ZLEVNĚNO', 'AKCE', 'PŘIPRAVUJEME', 'NOVINKY', 'O NÁKUPU', a search icon, a user profile icon, and a shopping cart icon showing '0 Kč'. The main content area features a grid of book covers. The first row includes 'Čerstvá voda pro duši' by Jančařík Zdeněk (135 Kč), 'Šabat' by Hescheľ Abraham J. (229 Kč), and 'Kniha keltské moudrosti' by O'Donohue John (314 Kč). A sidebar on the left lists categories like 'E-KNIHY', 'HRY A TRÉNINKY', 'KOMIKS', 'ODBOBNÁ', 'PEDAGOGIKA', 'POPULÁRNĚ NAUČNÁ', 'PSYCHOLOGIE', and 'ROZHOVORY', each with a plus sign for expansion.

Bůh na Tebe čeká!

Skrze mystická setkání s Alicí Lenczowskou († 2012) Pán Ježíš hovoří o své velké lásce ke každému člověku – a o tom, jak žít, jak dojít štěstí! Zde je několik vybraných citací z jejich duchovních deníků, které byly publikovány pod názvem „Svědectví. Deník duchovní“ (S) a „Slova poučení“ (SP).

Bůh tě miluje

Podívej, moje dítě, celý svět je ve mně. I ty, malinký, drobeček v tomto světě, jsi ve mně milovaná, toužebně očekávaná, chráněná. Podívej, jsem celý pro tebe. Nikdo a nic nezmenší tuto moji lásku. Moje všemohoucnost spočívá také v tom, že pro každé svoje dítě jsem celý. Každý má všechnu moji lásku, všechnu moji krásu! Jsem nedělitelný, jelikož jsem pro všechny. (SP 16)

*Podívej,
jsem celý
pro tebe.*

Bůh Tě povede

Osm blahoslavenství a velepíseň lásky je celé moje učení. Dal jsem vám příklad života podle těch hodnot a zásad. Pros a měj touhu, abych ti dal poznat a aby sis zamilovala ty nejkrásnější hodnoty lidského života ve světě. A abych tě provázel v životě tím, co tě nejvíce obohatí. Nic sama pro sebe nehledej: ani chudobu, ani bohatství, ani ponížení, ani vyvýšení, ani životní pohodlí, ani bolest. Dovol, že já budu v každé chvíli vybírat to, co je pro tebe nejlepší! Nechej to zcela mojí volbě jako bezradné a zcela na matce závislé nemluvně. (S 788)

Probud'se

Jestli se topíš v tom, co je vnější, ve své lidské každodennosti, znamená to, že tvoje vnitřní modlitba zemřela a stává se jen mrtvou formou, v níž není živý vztah se mnou. Vrať se tedy do svatyně své duše, do svatého sjednocení se mnou v lásce a radosti. Já ti vrátím sílu a horlivost lásky. Já tě nasytím sebou a narodíš se do svatého spojení se mnou ve svém každodenním životě. A budeš Martou a Marií současně. Martou ve službě bližním a sobě samé a Marií v něžném zahledění se ve mně a naplnění se mnou. Pak ale v tobě bude všechno svaté: svaté budou tvoje skutky a kontakty s lidmi. Svatá bude jednota se mnou a celým nebem. (SP 47)

*Nic sama pro sebe nehledej: ani chudobu,
ani bohatství, ani ponížení, ani vyvýšení...
Dovol, že já budu v každé chvíli vybírat to,
co je pro tebe nejlepší!*

Bůh je s Tebou

Celá historie lidstva a příběh každého člověka jsou tak mnou řízeny, abyste obdrželi přípravu ke sjednocení se mnou na věčnosti. Nyní se se mnou můžete setkávat v modlitbě, v meditaci nad mým životem, slovem, znamením, která jsem vám dal a neustále dávám. Nejvíce výmluvným znamením je moje přítomnost v Eucharistii. Jsem skrytý v Hostii a Jejím požitím dochází k setkání duše se mnou živým i pravdivým, byť skrytým myslí a smyslem těla. (S 430)

Dívej se na všechno z pohledu potřeby pro moje království, a ne ze strany vlastních zájmů.

Jdi ke zpovědi

Jak se připravit ke zpovědi?

Plakat nad každým hnutím srdce, které nebylo láskou. (SP 292) Zkoumej, dítě moje, úmysly svého srdce, zda jejich zdrojem je moje láska nebo tvůj ego-centrismus. Vystavuj své srdce paprskům mojí lásky, abych je neustále léčil a obohacoval. (SP 237)

Nedej se svést!

Projevují se láskou a pravdou, protože jimi jsem, a přivádím k jednotě. Můj nepřítel se projevuje nenávisí a lží, které jsou podstatou jeho bytí, a přivádí k rozpadu. Je třeba tedy na sebe vzít duchovní zbroj, o které hovoří svatý Pavel (Ef 6,10–18), a odhodit vše, co má být jen zdání zla. Na co zlo zvláště útočí, je srdce, rozum a tělo. Na srdce skrze pýchu, ješitnost, zaujatost, strach, odmítnutí duchovna, vulgaritu, egoismus. Na rozum skrze hloupost, povrchnost, iluzi, lež, nedůvěru, temnotu. Na tělo skrze uznání ho za největší hodnotu. Tělo ženy je uznáváno za zdroj potěšení jeho komercializací. (S 431)

Každý žije na světě tolik času, kolik je potřeba k posvěcení jeho duše.

Nemysli si, že lze získat svatost myšlením na sebe a zabýváním se sebou.

Miluj Boha a bližního

V životě je třeba se řídit výlučně dobrem duše, tvé i bližních, a vyhýbat se všemu, co má třeba i jen zdání zla. Zkoumej svoje záměry. Jde ti o pohodlí a příjemnost, nebo o vnitřní obohacení jiných lidí? (SP 4) Hodnotu mají jediné ty skutky, které se rodí z lásky. Miluj a Láska ti ukáže, co máš dělat v každé situaci a chvíli. (SP 414)

Pracuj na sobě

Svatost je v každodennosti, ve snášení toho, co je malé a nenápadné! V děkování za to, co je nudné a unavující. Ve snášení lidí, jejich sklonu k panovačnosti, jejich mnohmluvnosti, jejich malichernosti, jejich neovládání se. Rozvíjej v sobě vlastnosti opačné a moji lásku, pro ně trpělivost a soucit. Dívej se na všechno z pohledu potřeby pro moje království, a ne ze strany vlastních zájmů. Na každou svoji myšlenku, slovo, činnost se dívej mýma očima, zda jsou vhodné pro budování mého království v srdcích lidí a ve tvém srdci. Největší obětí je poctivé a dobré plnění každodenních povinností, ochota a láska za každých okolností. (S 192)

Jsi pro Boha důležitý

Každý žije na světě tolik času, kolik je potřeba k posvěcení jeho duše. Není srovnání mezi lidmi. Každý má pro sebe vlastní čas, vlastní pro sebe podmínky posvěcení! Je třeba tedy poznávat vlastní cestu k Bohu a s důvěrou se oddat mému vedení! Povoláním každého je napomáhání bližním na jejich cestě ke spáse: svědectví dobra a mojí lásky. Nemysli si, že lze získat svatost myšlením na sebe a zabýváním se sebou. Je třeba myslet na Boha a v pokoře srdce po něm toužit a také se starat o bližní, aby nezemřeli ve svých hříších. (SP 163)

Alice Lenczewská

Polská mystička, učitelka a autorka dvou duchovních deníků. Narodila se 5. prosince 1934 ve Varšavě. Její rodiče pocházeli z východního Malopolska (dnešní Ukrajina). Po smrti otce se rodina vícekrát stěhovala. Usadili se ve Štětíně, kde Alice vystudovala střední školu. Následně začala pracovat jako vesnická učitelka. Alice ráda cestovala, milovala turistiku a zajímaly ji i dějiny umění. První

mystické setkání s Ježíšem zažila v roce 1985. Její duchovní vůdce jí radil, aby si své vize systematicky zapisovala. Alice si zapisovala své rozhovory s Ježíšem Kristem, Matkou Boží, svatými (včetně sv. Faustiny) a anděly. V roce 1989 Alice dostala dar neviditelných stigmat. V roce 2010 jí diagnostikovali rakovinu ledvin. Zemřela 5. ledna 2012 ve Štětíně. Teologická komise ihned po její smrti z nařízení arcibiskupa Andrzeje Dziegu zkoumala texty jejích duchovních deníků. Zařadila je mezi doporučené náboženské texty, které se plně shodují s učením katolické církve.

Alicja Lenczewská (z textů knih „Świadectwo. Dziennik duchowy“; Poznań, Wydawnictwo Agape, 2016, a „Słowo pouczenia“, Poznań, Wydawnictwo Agape, 2016 – obě knihy připravila k vydání mezinárodní redakce časopisu „Milujte se!“) ■

Foto: Freepik, haritanita

Vytrvalost aneb O co (koho) ti jde?

Viděli jste někdy záběry lovicího pardála? Pohled na tuto „velkou kočku“ nás může učit, jak moc vážně se má brát cíl. Pro ni je cílem to, co chce ulovit. Když se pro konkrétní cíl rozhodne, zcela se na něj koncentruje, vše ostatní tomu podřídí a pak už jde naplno a najisto na cíl. Znáš svůj cíl? Víš, že tím cílem je svatost? Jdeš naplno „po něm“? Pokud ano, ještě další věc je zcela nezbytná: vytrvalost. Svatá Terezie Veliká, učitelka Církve, řekla: „S vytrvalostí se dosáhne všeho!“ – tedy i svatosti. A Pán Ježíš řekl: „Kdo však vytrvá až do konce, bude spasen.“ (Mt 24,13)

Začátečnickům útěchy, pokročilé vede dál...

Je třeba počítat s tím, že Bůh zprvu k naší snaze o dokonalost dává mimořádné milosti, tzv. útěchy – cítíme, že se daří, že nás to baví apod. – to jsou počáteční útěchy. Bůh nám tuto pomoc velkoryse dává, aby nás povzbudil. Nebylo by však pro nás dobré, abychom byli stále takto podpírání. Počáteční útěcha po určitém čase ubývá a přichází doba krize, kdy je naše rozhod-

nutí podrobena zkoušce. A právě ve chvíli zkoušky hrozí, že bychom snahu o dokonalost mohli vzdát.

Vytrvalost je zkušební kámen

Vzdáváme-li se v takové chvíli, přiznáváme tím, že nám ve skutečnosti nešlo o to zalíbit se Bohu, i když jsme to možná ústy říkali, ale o vlastní uspokojení. Když jsme pak ztratili vlastní potěšení, o které

*Vzdáváme-li se v takové chvíli,
přiznáváme tím, že nám ve skutečnosti
nešlo o to zalíbit se Bohu,
i když jsme to možná ústy říkali,
ale o vlastní uspokojení.*

nám ve skutečnosti šlo, už se dál nenamáháme. V tu chvíli si ale musíme připomenout známou pravdu, že Bůh má stejnou, ba dokonce větší radost z činnosti, která od nás vyžaduje námahu a oběť, než z té, která se nám daří jaksi samovolně. Vždyť oběť bolavého srdce a unavené mysli je před Bohem ta nejcennější!

Vytrvalost je tedy zkušební kámen našeho pevného rozhodnutí – právě tuto milost nutně potřebujeme.

Základ je vytrvalost v modlitbě – a jinde si ji vyprosíš!

Ptáme se, proč lidem chybí vytrvalost? Odpověď nám dává Pere de Ravignan: „Zjišťuji, že všechna zklamání, duchovní nedostatky, všechny slabosti a chyby, dokonce i nejvážnější odchylky od pravé

cesty mají jedinou příčinu – chybí vytrvalost v modlitbě.“

Ano. Milost vytrvalosti je třeba si stále vyprošovat v modlitbě.

Velmi prospívá, když se v modlitbě obracíme k Duchu Svatému. On je dárce všeho, co potřebujeme. On ví, On může, On chce pomáhat těm, kteří se na něj obracejí. Během dne může z našeho nitra vzltnout spousta střelných modliteb s prosbou k Duchu Svatému, zvláště ve chvílích drobných i větších rozhodnutí, při setkání s druhými, kdy potřebujeme

volit správná slova, aby nám Duch Svatý dal potřebné světlo a moudrost, abychom vše nepokazili. Duch Svatý je ten, u koho si můžeme vyprošovat vytrvalost v započatém dobrém díle, pevnost ve zkouškách a jednoznačnost ve chvílích pokušení. Naučme se být v jakémsi trvalejším dialogu s Duchem Svatým během celého dne. Všechno mu svěřujeme, do všeho ho zveme, stále mu děkujeme.

P. Marek Dunda (z připravované knihy „Pardál aneb jak na cíl“) ■

Bůh má větší radost z činnosti, která od nás vyžaduje námahu a oběť, než z té, která se nám daří jaksi samovolně.

Foto: Unsplash, SHITFAN (CCO)

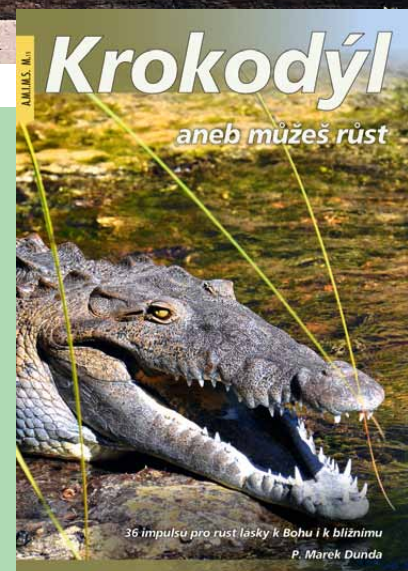

Krokodýl aneb můžeš růst

P. Marek Dunda

Kniha nabízí stručné, někdy až téměř heslovité postřehy a inspirace pro stálý duchovní růst. Krokodýl je starým symbolem duchovního života, protože prý roste po celý život. Ale také my můžeme celý život duchovně růst! V knize najdete celkem 36 impulsů (nebo spíše okruhů) pro takový duchovní růst. Jsou to většinou staré myšlenky z různých pozapomenutých katolických příruček, vysloveny řečí dnešní doby.

On-line v PDF formátu zdarma ke stažení na www.fatym.com. Tištěná kniha A5, bar. obálka, 64 stran, doporučený příspěvek na tisk 15 Kč + obyčejné poštovné; viz kupon na str. 56.

Tři dny nespal

Přišla za mnou mladá maminka v pozhnaném stavu. Byla rozrušená a prosila mě, co má dělat, když ji lékař nutí k potratu, ačkoli už je ve vysokém stavu těhotenství. Argumentoval, že dítě „bude debilní a že stát na ně bude muset celý jeho život v ústavu přispívat“.

Upokojil jsem ji, že věda není neomylná, že znám rodinu, kde museli rodiče také odporovat lékařským prognózám o svých třech dětech, které se narodily úplně zdravé, hezké a všechny tři nadané. Ujistil jsem mladou maminku také tím,

že je to přece její dítě a že není povinnost rady lékaře poslechnout, zvláště když se jedná o zničení klíčícího života dítěte.

Když přišla na další kontrolu pokračujícího těhotenství – protože byla prostý člověk –, řekla lékaři: „Pane primáři, já si to dítě nechám! Pan farář říkal, že je to vražda!“ S takovou rozhodností se za své dítě postavila, ačkoli to „pan farář“ neříkal!

Uplynul asi týden nebo deset dnů a přišla ke mně na faru sestra pana primáře, kterému ta mladá prostá maminka doporučený potrat tak rázně odmítla.

Vyřizovala mi vzkaz pana primáře: „Pane faráři, nesu vám vzkaz od pana primáře.“ Čekal jsem nějakou narážku na učení Církve o umělém potratu, nebo abych nemluvil do medicíny – ale byl jsem překvapený: „Pan primář vás pozdravuje a vzkazuje vám, že tři dny nespal!“ (Pozn. redakce: Někdy i kratičká věta, pronesená v pravou chvíli, může mít velmi hluboký účinek a vést k zamyšlení – a dokonce třeba i ke změně, zvláště pokud je doprovázena modlitbou.)

Po letech jsem se s tím předzvěděným „debilním“ dítětem setkal: Je šťastným tátou několika roztomilých dětí.

P. Benedikt Holota, OFM (z knihy „Ze života pro život“ – viz upoutávka na protější straně) ■

Foto: Pexels, Tima Miroshnichenko (CCO)

Někdy i kratičká věta, pronesená v pravou chvíli, může mít velmi hluboký účinek a vést k zamyšlení – a dokonce třeba i ke změně, zvláště pokud je doprovázena modlitbou.

Dokumenty na TV-MIS.cz

Šokující dokument *Svoboda volby* o tom, co se děje při umělém potratu, naleznete na křesťanské internetové televizi **TV-MIS.cz**:

<https://www.tv-mis.cz/titul.php?id=76>

Zajímavý je také dokument *Němý výkřik*:

<https://www.tv-mis.cz/titul.php?id=74>

Foto: Freepik, serhii_bobyk (CC0)

Praxe na gynekologicko- -porodnickém oddělení

Jako studentka „zdravky“ jsem se dostala na gynekologicko-porodnické oddělení, kde jsem měla několik dní praxi. Sestry nám nabídly, jestli bychom chtěly vidět miniinterrupci. Já jsem souhlasila, i když jsem byla vždy zásadně proti potratům. Řekla jsem si, že třeba uvidím něco, co bych mohla předávat dál kamarádkám, které by stály před tímto rozhodnutím, abych je přesvědčila, že potrat je opravdu vražda dítěte, ke kterému dá svolení vlastní matka.

Když jsem přišla na sál, dívka už byla uspaná. Měla jsem pocit bezna-

První miluje, a druhé zabije?

děje a chtělo se mi plakat. Po skončení výkonu se dívka probrala a my jsme ji odvezli na pokoj. Ona začala plakat. Velmi plakala a litovala svého rozhodnutí. Bohužel, už bylo pozdě... Nám řekla, že ji podporovali blízcí v tom, aby šla na potrat. Věděla jsem, že ženy mají po potratu výčitky.

Druhá žena, která ten den byla na potratu, po probuzení řekla: „To jsem se, sestřičko, tak dobře vyspala, a dokonce jsem měla i sen. Zdálo se mi o mém

synovi, kterého mám doma, má devět měsíců.“ Říkala jsem si: své první dítě miluje, a druhé zabije?

Veronika (z knihy „Ze života pro život“ – viz upoutávka na této straně) ■

<http://linkapomoci.cz>

**Čekáte-li nečekaně dítě
volejte 800 108 000**

hnutiprozivot.cz
informační stránky
Hnutí Pro život ČR

linkapomoci.cz
celorepubliková poradna
pro ženy v tísni

nesoudimepomahame.cz
projekt pomoci ženám
nuceným k potratům

modlitbyzanejmensi.cz
modlitby za obnovu
kultury života

Nejzajímavější svědectví z časopisu *Milujte se!*

Nemáte starší výtisky časopisu? Nejzajímavějších 49 svědectví z prvních dvaceti čísel časopisu *Milujte se!* vyšlo v knize

Ze života pro život

(editoři sborníku: P. Marek Dunda a P. Pavel Zahradníček)

Knížku s 96 stranami, ze které je i svědectví na této straně, můžete pro sebe i pro šíření ve svém okolí objednat jen za příspěvek na tisk 20 Kč (+ obyčejné poštovné České pošty) pomocí kuponu na str. 56 nebo na www.amims.net a www.fatym.com. Na těchto webových stránkách je také možné knihu zdarma přečíst a stáhnout v kompletní verzi ve formátu PDF.

Poznej své charisma!

„Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu,“ čteme v Bibli (srov. 1 Kor 12,7). Každý tedy dostal od Boha dar pro druhé lidi. Dostal jsi dar, skrze který chce Bůh působit ve tvém okolí – charisma. Je to milost ke službě, dar Ducha Svatého, který zefektivní tvou službu druhým lidem.

V časopise *Milujte se!* v čísle 62 jsme podrobně popsali, co je to charisma, a začali jsme uvádět sérii článků o nejčastějších charismatech. Věnovali jsme se například charismatům moudrosti (č. 63), hudby (č. 64), vyučování (č. 67) a dalším. A také jsme ukázali, jak Ducha Svatého pozvat (č. 66). Vše zdarma dostupné v on-line archivu všech vydaných čísel na www.milujte.se. V tomto čísle budeme pokračovat **organizačními charismaty**, která dokáží naplnit vizi nebo organizační potřeby společenství. A jaké charisma máš ty? Poznej a rozliš své charisma, abys uvolnil celý potenciál, který do tebe vložil tvůj milující Otec! ■

Další díly této série jsou zdarma dostupné v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se.

Charisma vůdcovství

Foto: Unsplash, William Carlson (CC0)

Charisma vůdcovství dává křesťanovi možnost být prostředníkem Božích plánů skrze sdílení nové a fascinující vize lepší budoucnosti s druhými a následně skrze řízení činnosti skupiny či společenství během společné práce na realizaci této vize.

Bůh jim dal plán

Člověk s charismatem vůdcovství má vizi, která přitahuje, nadchne. Tato vize lidi fascinuje, a proto jsou ochotni se připojit k jeho skupině, jeho misi, aby se realizoval určitý úkol. Právě to je charakteristické pro charisma vůdcovství. Je zde určitá vize a ostatní jsou jí nadšeni a chtějí se podílet na tom, aby se naplnila. Lidé s tímto charismatem často zakládají nová společenství, nové organizace nebo diakonie v rámci existujících společenství, farností nebo diecézí. Chtějí vytvářet něco

nového, protože nová vize vyžaduje nové prostředky, nové instituce, nová schémata.

Ovoce záleží na spolupráci

Lidé s charismatem vůdcovství velmi potřebují lidi s charismatem organizace. Velmi často umí zapálit, umí ukázat krásnou vizi, ale detaily nejsou schopni realizovat. V detailech to dlouhodobě nefunguje, protože rozněcovat nestačí. K tomu je zapotřebí člověk, například s charismatem organizace, který bude umět rozdělit velký úkol na mnoho dílčích úkolů. Bůh velice často posílá k člověku s charismatem vůdcovství lidi s charismatem pomoci, protože to bez nich nezvládnou: lidi, kteří ho doprovázejí a osobně podporují.

Lidé s charismatem vůdcovství jsou dobrými lídry společenství, ale můžeš být dobrým lídrem také například s charismatem malých společenství, organizace nebo povzbuzování, když spojuješ celek. Pokud je lídrem někdo s charismatem vůdcovství, tak je velmi dobré, aby pamaťoval na tým. Máš vizi, víš, jak to udělat –

Charisma vůdcovství se projevuje jako inspirace k novým cestám v Církvi také v naší době.

ano, ale potřebuješ druhé lidi, aby to mělo hlavu a patu. Naslouchej druhým, pokud máš charisma vůdcovství, naslouchej, neuzavírej se ve své vizi, protože Duch Svatý působí nejenom skrze tebe, ale také skrze druhé lidi. A plodnost tvé služby velmi závisí na tom, jestli spolupracuješ s druhými. Lidé s charismatem vůdcovství mají často ve svém obrovském nadšení z krásné vize tendenci nenaslouchat. Jsou tak soustředěni na vizi, že dokáží zapálit, ale po několika letech ta díla ▶

upadají. Proto máš-li vizi, buď pokorný. Charismata potřebují spolupráci – teprve ve skupině charismat přináší opravdové plody.

Evangelizace pohanů

Příkladem člověka, který měl charisma vůdcovství, může být svatý Pavel. „(Bůh) si mě však už v lůně mé matky vybral a svou milostí povolal a rozhodl, že mi zjeví svého Syna, abych o něm kázal radostnou zvěst pohanům.“ (Gal 1,15–16) Svatý Pavel v tom krásném úryvku listu Galatanům vysvětluje své povolání. Mluví o své specifické vizi, kterou mu Bůh vložil do srdce – o evangelizaci pohanů. Bůh mu dal určitou vizi, kterou neměl nikdo předtím, speciální vizi, kterou se odlišuje od apoštolů, protože oni hlásali vyvolenému národu. A Pavlovi Bůh vložil do srdce něco nového, novou touhu, novou vizi, za níž šel, kterou zapálil druhé lidi, aby dělali totéž – to jsou typické příklady charismatu vůdcovství. Svatý Pavel sloužil tímto charismatem s velkou mocí.

Evangelizace křesťanů bez katechumenátu

Charisma vůdcovství se projevuje jako inspirace k novým cestám v Církvi také v naší době. Dobrým příkladem je polský

kněz služebník Boží P. František Blachnický (1921–1987). Otec František si všiml, že mnohým dospělým katolíkům velmi chybí katechumenát – mnozí byli pokřtěni v dětství a nikdy plně neprožili první evangelizaci, neuznali vědomě Pána Ježíše za svého Spasitele a Pána, nezažili sílu Ducha Svatého. Proto jsou pasivní a jejich víra není živým vztahem s Bohem, ale náboženským zvykem. Z tohoto důvodu začal organizovat patnáctidenní prázdninové duchovní cvičení pro děti a mládež (tzv. Oázy dětí Božích), kde mladí lidé mohli uslyšet, promodlit a v malých skupinkách prodiskutovat kerygma a odpovědět na něho s vírou (kerygma – 1. Bůh stvořil svět z lásky, 2. ale člověk zhrěšil, 3. Ježíš ho spasil, 4. přijetí Ježíše jako svého Pána a Spasitele – více o kerygmatu v *Milujte se!* č. 67).

Příkladem člověka, který měl charisma vůdcovství, může být svatý Pavel.

P. Blachnický později viděl, že mládež vstupuje do manželství a vychovává děti. Všiml si, že v období, kdy by manželé měli předávat víru svým dětem, sami nemají podporu v žádném malém společenství manželských párů ani formaci, a proto pro ně sestavil formační program založený na církevních dokumentech o rodině. Otec František založil Hnutí Světlo-Život, které vede lidi každého věku ke zralému křesťanství – aby v každé chvíli jednali

Bartolomeo Montagna: Svatý Pavel (1482)

Foto: Wikimedia Commons

Foto: Unsplash, Malachi Brooks (CCO)

Foto: Freepik, zinkevych

podle Boží vůle (důraz na modlitbu, četbu Písma svatého, svátosti).

Otec František viděl, že se mladý člověk dobře duchovně rozvíjí, když patří k malému společenství, v němž zažívá podporu druhých, modlitbu, formaci i službu, a tak rozvinul své vize na celou farnost. Farnost by podle koncilní vize měla být společenstvím mnoha společenství – tedy že každý farník by měl patřit k nějakému malému společenství (skupině) podle svého „zaměření“ – modlitebnímu, pěveckému, biblickému,

Duchu Svatý, zapaluj lidi, které jsi povolal k tomu, aby vytvářeli nové vize, které máš v srdci, a nadchli jimi druhé lidi, přitahovali je.

charitativnímu, misijnímu atd. Na jeho Oázy dodnes jezdí tisíce Poláků. Hnutí se rozšířilo do celého světa (působí také v Česku a na Slovensku) a má organizační strukturu podobnou jako skauti – v průběhu roku setkávání v malých skupinkách s animátory, jezdí na víkendovky a o prázdninách na delší duchovní cvičení.

vali je. Pane, prosím tě, aby to ti lidé uměli rozpoznat a také aby měli pokoru naslouchat druhým, aby nevyhořeli ve své vizi, aby ji nerealizovali chaoticky. Prosím tě, Pane, aby uměli pokorně sloužit v týmech a takto aby tvá vize, Pane, kterou dáváš, dosáhla plného úspěchu. Amen.

Připravila Agata Cahová (podle pramenů uvedených v závěru série článků) ■

Modleme se

Charisma vůdcovství je krásné charisma, v Církvi velmi potřebné. Potřebujeme duchovní osoby i laiky, kteří nás „zapalují“, kteří ukazují novou vizi, otevírají nové prostory evangelizace v různých směrech. Potřebujeme toto charisma. Modleme se za to: Duchu Svatý, zapaluj lidi, které jsi povolal, vybral, vybavil k tomu, aby byli lídry, aby sloužili charismatem vůdcovství, aby vytvářeli nové vize, které máš v srdci, a nadchli jimi druhé lidi, přitaho-

Potřebujeme duchovní osoby i laiky, kteří nás „zapalují“, kteří ukazují novou vizi.

Aktuální informace o každoroční červencové charismatické konferenci v Brně:

<http://konference.cho.cz>

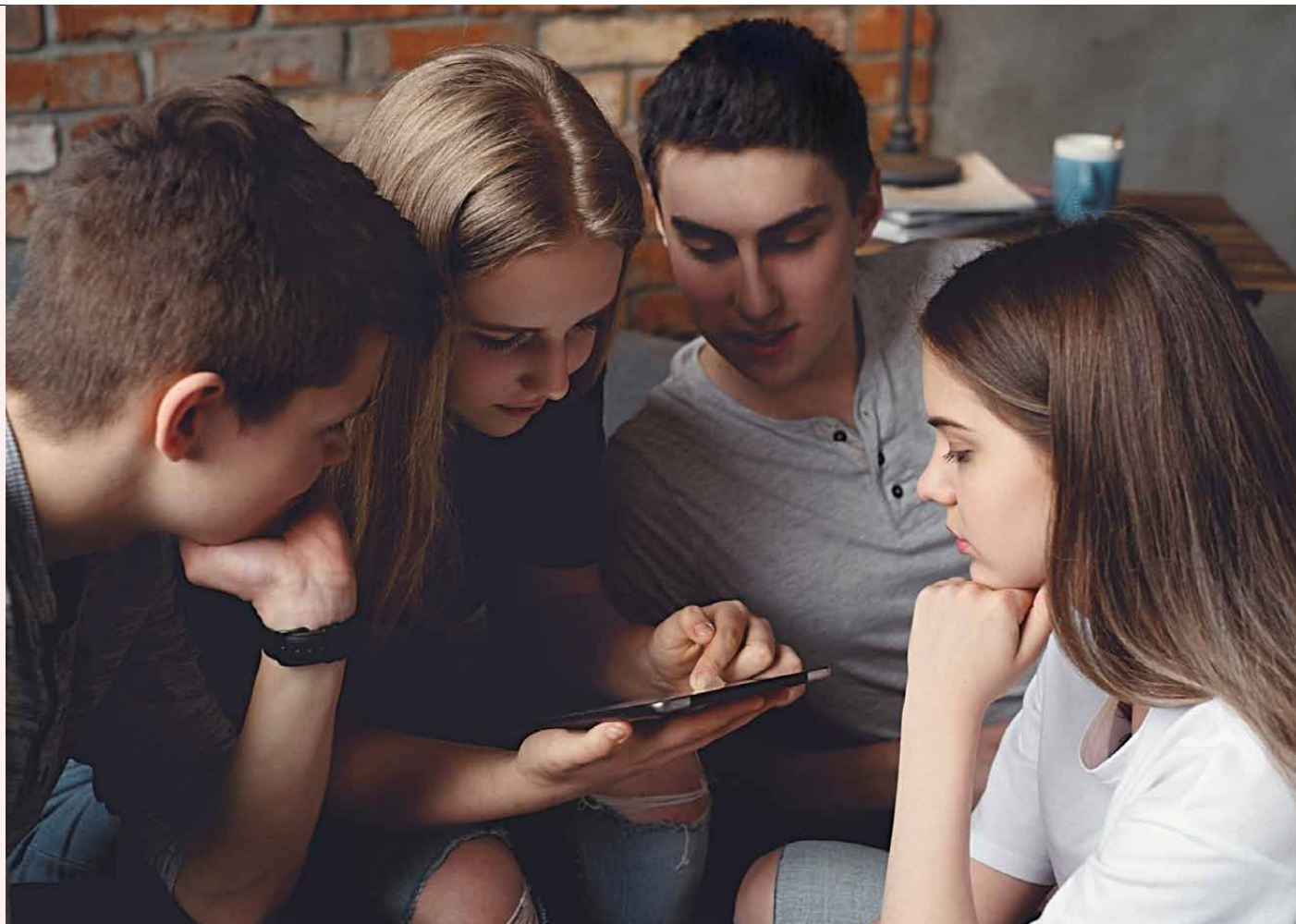

Foto: Freepik, Racool_studio

Charisma organizace

Charisma organizace umožňuje křesťanovi být účinným nástrojem Boží moudrosti skrze plánování a delegování a také koordinaci zdrojů a úsilí skupiny, aby dosáhla cíle království.

Lidé s charismatem organizace rádi plánují, svěřují a koordinují úkoly. Může to vypadat, že jsou líní, protože „nic nedělají“ a své povinnosti „házejí“ na druhé. Ale nejsou! Oni mají touhu, lehkost a efektivitu toho, aby cíl, velký cíl, větší, než může zvládnout jeden člověk, rozdělili mezi více lidí. Všechno zkoordinovat, aby to dobře fungovalo, aby bylo dosaženo většího Božího cíle, Boží vize. Tito lidé rádi pracují se skupinami a lidé s nimi rádi spolupracují, protože práce s nimi je zorganizovaná, pozitivní, není stresující, chaotická a plná zbytečných postupů. Pracovat s nimi znamená, že úkoly jsou jasné, odpovědnost je zřejmá, komunikace je dobrá. V Církvi velmi potřebujeme lidi

s charismatem organizace. Jejich silnou stránkou je svěřování úkolů.

Proč je lepší spolupracovat ve skupině?

Mnoho lidí má tendenci všechno si zařídit sám, protože kdo to udělá lépe než já? Někteří si myslí, že je lepší, když si všechno udělají sami, ale tehdy přinášíme užitek – jak říká biblické podobenství – maximálně třicetinasobný. Pokud chceme dosáhnout stonásobného užitku, potřebujeme moudré svěřování úkolů – to, aby Ježíšovi učedníci určili nástupce a předávali jistou zodpovědnost.

Organizace pomoci

Tito lidé jsou také velmi efektivní. Přinášejí užitek v pomáhání druhým. Dokáží pomoci takovým způsobem, že je to účinné. Je to velmi důležité, protože v mnoha oblastech v životě Církve je potřeba dobrá organizace, například v dílech milosrdenství. Pokud chybí lidé s charismatem organizace, tak ta pomoc

Lidé s charismatem organizace rádi plánují, svěřují a koordinují úkoly.

není zkoordinovaná, je chaotická. Tehdy pomáháme, ale ne vždy odhadneme, co člověk potřebuje, ne vždy pomáháme tam, kde je to v dnešním světě nutné. Nebo pomáháme, protože jsme si na to zvykli, nebo děláme všichni totéž, ale nevidíme další potřeby.

Organizování evangelizace

Charisma organizace je potřeba také při evangelizaci. Mnohdy vidíme, že potřebujeme evangelizovat mladé lidi připravující se k biřmování. Vidíme, že zde je v Církvi zjevný nedostatek – nejsou lidé, nástroje, nejsou zdroje. A tak Pán Bůh povolává lidi s vizí, s jednotlivými dary, jak to dělat (například přes malé skupiny, přes

kurzy Alfa pro mladé), ale zůstává otázka, jak to uvést do běžného života? Jak zařídít pomocí prostředků, které máme, aby se daná forma evangelizace rozvinula na celou farnost a celou diecézi? Potřebujeme lidi s charismatem organizace. Oni uvádějí do života konkrétní vize pomoci, Boží způsob.

Modleme se

Ježíši, ty jsi Pán, ty jsi Král, ty jsi Spasitel, ty jsi vítěz a ve tvém těle, v Církvi, ve tvém domově, který jsi nám dal, probouzíš různorodá charismata. Jedním z nich je charisma organizace, efektivního spravování, aby se vize – to, co Duch Svátý vlévá do srdcí – mohlo stát tělem. Prosím tě, Ježíši, dej, zapaluj srdce lidí s tímto charismatem, aby se přestali bát, zavírat se, přestali být pasivní, ale začali hledat místa, kde mohou sloužit svým charismatem a způsobit, aby se v naší zemi rozvíjela evangelizace. Abychom se nezavírali v malé skupině, v uzavřené tvrzi osob, které už chodí do kostela a chovají se nepřátelsky k těm, kteří jsou vně. Zapaluj, Pane, charisma organizace, aby služba milosrdenství, katechizace byly opravdu plodné, aby přinášely hojný, stonásobný užitek. Amen.

Připravila Agata Cahová (podle pramenů uvedených v závěru série článků) ■

Foto: Pexels, Julia M Cameron (CC0)

Může to vypadat, že jsou líní, protože „nic nedělají“ a své povinnosti „házejí“ na druhé. Ale nejsou!

Oni mají touhu, lehkost a efektivitu toho, aby cíl, velký cíl, větší, než může zvládnout jeden člověk, rozdělili mezi více lidí.

Foto: Freepik

Dar z nebe (poslaný po člověku)

Představte si, že k vám Bůh někoho pošle, aby vám přinesl opravdu hodně peněz právě ve chvíli, kdy je potřebujete. Nemožné? Mně se to stalo vícekrát! Zde je jeden takový zážitek.

Foto: Unsplash, Emil Kalibradov (CC0)

Zážitek, na který nezapomenu

Na tento zážitek, o kterém vám chci vyprávět, jsem si pak vzpomněl mnohokrát v uplynulých víc jak patnácti letech: vždycky, když ve mně začaly hřyzat obavy, jestli se nějaké dobré dílo může podařit přesto, že na něj není v tu chvíli dostatek prostředků. A nyní se mi opět vybavil, když jsem při přípravě dalšího čísla časopisu pročetl následující článek o charismatu dávání a padla mi do oka slova, že „toto charisma uschopňuje člověka k tomu, aby byl nástrojem Boží prozřetelnosti“.

Zazvonil zvonek a...

Byl podzim 2006. Už rok jsme se snažili rozjízdit internetovou televizi TV-MIS.cz. Měla první desítky titulů a tisíce návštěv-

níků, ale server z bazaru, na kterém vše ve zkušebním provozu běželo, byl dobrý opravdu jen na testování...

Na faře zazvonil zvonek. Přijel otec Marek, další ze spolupracovníků na vznikající televizi. Šel hned k věci: „Před půl hodinou mě navštívil nějaký člověk. Říkal, že s přáteli podniká a že se mu daří. Přinesl toto. Na televizi.“

Podal mi tlustou obálku. Velmi tlustou. Bylo v ní dvě stě tisíc!

Nejdřív jsem vůbec nechápal

Otec Marek se rychle rozloučil, že už musí... Seděl jsem, díval se na tu obálku a nemohl jsem tomu stále uvěřit. Hlava mi to „nebrala“. Pak jsem se podíval na datum v kalendáři: byl 8. prosinec,

slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie. „Naše televize“ má v názvu Pannu Marii Neposkvrněnou (viz infobox Proč se televize jmenuje TV-MIS.cz?). A v tu chvíli mi to došlo. Nechal jsem obálku na stole a šel jsem do kostela poděkovat Pánu Bohu a také Panně Marii, která nám na svůj svátek pro „svou televizi“ dar po tom člověku poslala právě ve chvíli, kdy jsme ho moc potřebovali.

Pořídili jsme dva servery (pro High Availability Cloud) a jeden záložní a testovací, zaplatili umístění v serverovně, pořídili disky pro zálohování dat. Systém, který nám vybudoval student informatiky Radek, měl takový výkon, že na něm běžela nejen TV-MIS.cz, ale další naše weby: portál www.fatym.com nebo web časopisu *Milujte se!* www.milujte.se... A od roku 2007 až do roku 2011 na něm běžel i komunitní web pro křesťanskou mládež signaly.cz!

Proč zrovna dvě stě?

Proč nám tehdy Boží prozřetelnost na slavnost Panny Marie poslala právě dvě stě tisíc? Nevím. Napadla mě však jedna souvislost. Necelý rok předtím jsme totiž dali dvacet tisíc na rozběh TV NOE. Otec Leoš Ryška si je tehdy od nás nejdřív vůbec nechtěl vzít, když jsem mu je do Ostravy přivezl. Říkal: „Vy je potřebujete také na tu vaši televizi.“ Musel jsem mu těch dvacet tisíc doslova vnutit. Zanedlouho nám Pán Bůh poslal přesně desetinásobek. Může to být náhoda?

P. Pavel Zahradníček ■

Podal mi tlustou obálku. Velmi tlustou.

Proč se televize jmenuje TV-MIS.cz?

To je delší historie. Původně jsme vydávali jen knížky (levné, srozumitelné, krátké, jen za příspěvek na materiál) pod názvem *Tiskový apoštolát FATYMu*. Pak jsme uvažovali, že by si tiskový apoštolát zasloužil nějakého lepšího patrona než jen FATYM... Rozhodli jsme se pro Pannu Marii. A začali jsme od ledna 2004 používat označení A.M.I.M.S. (*Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei*, česky: Apoštolát Panny Marie Neposkvrněné, Matky Naděje). Latinsky proto, že jsme již tehdy plánovali spolupráci s křesťany v dalších zemích (zejména na Ukrajině) – tak aby to bylo takové internacionální označení. Panna Marie Neposkvrněná proto, že jsme plánovali úzkou spolupráci s Misionáři obláty Panny Marie Neposkvrněné. A Matky Naděje proto, že ve Vranově nad Dyjí, v prvním centru činnosti FATYMu a oficiálním sídle sdružení A.M.I.M.S., je Panna Maria jako Matka Naděje zvláštním způsobem uctívána.

Do názvu televize jsme to ještě trochu zkrátili (jedno M jsme z toho AMIMS vynechali), aby to bylo lehce zapamatovatelné i pro ty, kteří o významu zkratky nic nevědí, a současně aby to mělo i druhý význam: „televize – multimediální internetová samoobsluha“, který je každému srozumitelný. Samoobsluha je to opravdu „dobře zásobená“ – nabízí už téměř dva tisíce titulů videa i audia. Mnoho tisíc hodin.

Charisma dávání

Charisma dávání uschopňuje křesťana, aby byl radostným potrubím Boží péče skrze neobvyklou štědrost v dávání peněz a materiální pomoci potřebným.

Toto charisma uschopňuje člověka k tomu, aby byl nástrojem Boží prozřetelnosti. Jak? Skrze dávání peněz a materiálních věcí potřebným lidem. Lidé s charismatem dávání zakoušejí obzvlášť silně radost z dávání, touhu dávat, aby byli nástrojem Boží péče, Boží prozřetelnosti. „Bláženější je dávat než dostávat.“ (Sk 20,35) Tato Ježíšova slova se jich hluboce dotýkají. Samozřejmě nejde jen o dávání sebe sama. Člověk s tímto charismatem dokáže naplňovat potřeby druhých – sám dokáže dobře vydělávat, má k tomu dar, nebo třeba také ne, ale nachází cesty, způsoby nalézání peněz a zdrojů zvláštním, nadpřirozeným způsobem. Ten, kdo to vidí, si klade otázku, jak je to možné. Tito lidé mají úžasnou zkušenost. Hluboce zakoušejí to, že pokud dávají, tak jim Bůh dá ještě víc. Věří tomu, že Bůh je Bohem prozřetelnosti a že se Bůh nedá předstihnout ve štědrosti. Mohou s ním závodit v dávání, ale nikdy nezávítězí. Nemusíš být bohatý, abys sloužil tímto charismatem. Ale Bůh bude skrze tebe podporovat jednotlivce, rodiny, skupiny, abys byl nástrojem jeho péče.

Zdroje na nečekaných místech
Polský kněz P. Wit Chlondowski o tom vypráví: „Znám člověka, který evidentně má toto organizační charisma. Dokáže zázračným způsobem zorganizovat peníze tam, kde by je nikdo nehledal. Jedním z jeho novějších děl je zorganizování evangelizace ve vězeních. Zorganizoval

Toto charisma uschopňuje člověka k tomu, aby byl nástrojem Boží prozřetelnosti!

Foto: Freepik

pro evangelizátory peníze tak, že se stali zaměstnanci, dostávají výdělek, evangelizující ve věznicích. Krásně zorganizoval projekt, zorganizoval lidi, zorganizoval prostředky a to jednoduše funguje. Funguje něco, co je samozřejmě prosociální projekt, ale konkrétně je také evangelizací, hlásáním živého Boha těm, kteří to velmi potřebují. Zorganizoval konkrétní, opravdu velké peníze – kdo hledá peníze na evangelizaci na ministerstvu spravedlnosti? On hledá. To je Boží působení. To je charisma dávání, skrze které se stáváš nástrojem, aby se Bůh postaral o ty, kteří to potřebují. Ježíš říká, že je blaženější dávat než dostávat.“

Neuvážené rozdávání

Otec Wit ale mluví také o negativní zkušenosti s rozdáváním peněz: „Samozřejmě tak jako s každým charismatem, je třeba

rozlišit to, co je opravdovým, autentickým darem a co je určitým bláznovstvím a co pokušením. Seznámil jsem se kdysi se ženou, která brzy po obrácení začala rozdávat vše, co měla, ale velmi neuváženým způsobem. Dokonce se ani neptala svého manžela. Krátce nato popravdě vyšlo najevo, že chtěla získat trochu lidského uznání v tom všem. Po půl roce byla frustrovaná, protože se nedělo to, co by si přála – vděčnost a tak dále, lepší pověst ve společnosti.“

Toto charisma samozřejmě také potřebuje dobré rozlišení. U charismatu dávání je nebezpečné, když chybí soulad, například chci dávat, a nevidím potřeby své rodiny; nebo chci dávat, ale v srdci mám skrytý úmysl získat větší uznání okolí. Proto je potřeba hledat Boží vůli a rozlišovat (s manželem či manželkou, se zpovědníkem). Nejdřív je potřeba souhlas ▶

manžela, pak stojí za to rozlišovat se zpo-
vědáním.

Evangelizace lidí vzdálených od Církve

Často nemáme prostředky. Potřebujeme velké částky k dobré evangelizaci, aby se evangelizace dostala ke každému člověku, aby se dostala do těch prostředí, do nichž přirozené metody evangelizace, ty základní – to, co se děje v kostele –, už nepronikají. Potřebujeme evangelizaci v médiích, filmy, seriály, evangelizační

pohádky – to vyžaduje obrovské peníze. Pokud nemáme lidi s tímto charismatem, tak víme, že by se něco mělo udělat, ale nemáme zdroje. Hodily by se evangelizační televize, seriály, filmy, které oslovují mládež, mladé manželské páry, manželské páry v krizi a které propagují zdravé svazky, budují zdravé vztahy. Toto všechno by se hodilo, ale k tomu jsou potřeba konkrétní zdroje. Pokud nemáme v Církvi lidi, kteří by je sehnali, tak se to neuskuteční. Nebo je to velmi slabě rozvinuté, dělá se to jen polovičatě. Kolik máme hodnotných

katolických filmů z posledních let v naší zemi? Vzpomínáme si na vysokonákladové filmy, které lidi nadchnou. Svět má velmi mnoho peněz na vytváření prázdné zábavy. A my jako věřící často bez toho charismatu neumíme zorganizovat peníze na dobré, požehnané cíle. Velmi potřebujeme toto charisma ve farnostech, ve společenstvích, aby se dostávaly materiální zdroje na konání dobrých, požehnaných věcí.

Dávání z pohledu tohoto světa

Používání charismatu dávání může způsobit, že se budeš muset „ztrapnit“, nejednou se vzdát sebe, nejednou se vzdát svých plánů a shodíš se v lidských očích – proč utrácíš peníze na takové věci? Ano. To je vždy určitá oběť, je to určitá obtíž každého charismatu, ale přináší požehnané ovoce. Ať autentické, hluboké prožívání tohoto charismatu, pokud ho máš, zapálí tvé srdce a způsobí, že Církev v naší zemi bude plná velkorysého dávání.

Modleme se

Modlím se za to, aby se toto charisma rozvíjelo v naší zemi a v Církvi. Abychom měli lidi, kteří to umějí dělat a také mají prostor, mají požehnání pastýřů k tomu, aby tuto práci dělali moudře, krásným, Božím způsobem. Duchu Svatý, jednej, dej, ať je toto charisma dávání, které vkládáš do srdcí některých lidí, rozpoznáno, objeveno, zapal teď oheň v srdcích těch, kteří čtou tyto řádky a mají toto charisma, zažehni radost z dávání. Zapal srdce, aby zakusila evangelijní pravdu, že je blaženější dávat než dostávat, aby měli obrovskou důvěru, aby překvapovali důvěrou, aby byli blázny důvěry – když dávají, tak dostávají. Prosím tě, Pane, abys roznítil toto charisma, také otevřenost na toto charisma, abychom se nebáli velkých výzev, velkých plánů, které vyžadují velké investice. Ale evangelium stojí za to. Za evangelium stojí za to obětovat peníze, za hlásání evangelia, za Boží díla. Amen.

Připravila Agata Cahová (podle pramenů uvedených v závěru série článků) ■

Foto: Peetels, Darina Belenogova (CC0)

*Tito lidé mají úžasnou zkušenost.
Hluboce zakoušejí to, že pokud
dávají, tak jim Bůh dá
ještě víc.*

„Máme rozmanité duchovní dary podle milosti, která nám byla dána. Kdo má dar mluvit z vnuknutí, ať ho užívá úměrně k vlastní víře. Kdo má dar služby, ať ho uplatňuje ve službě. Kdo má dar vyučovat, ať se věnuje vyučování, kdo dar povzbuzovat, ať povzbuzuje. Kdo rozdává, ať to dělá velkodušně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo prokazuje milosrdenství, ať to činí s radostí.“
(Řím 12,6–8)

Foto: Flickr, Rydale Country Clothing (CC BY 2.0)

Charisma služby

Charisma služby uschopňuje křesťana k tomu, aby byl potrubím Božích plánů skrze rozpoznávání nedostatků nebo nenaplněných potřeb, které překážejí realizaci dobrých věcí, a tím, že osobně vykonává všechno, co je nutné, aby byl nedostatek vyřešen a potřeba naplněna.

Charisma služby je založeno na tom, že daný člověk je výjimečným nástrojem Božích plánů, Božích milostí, protože dokáže rozpoznávat, objevovat, předvídat nenaplněné potřeby. Dokáže rozpoznat, kde je překážka v šíření dobra, kde je nedostatek čili potřeba, a tu věc udělat, naplnit, jednat, prakticky, osobně odstranit tu překážku. Lidé s charismatem služby nechtějí moc mluvit, ale spíše jednat. Tito lidé jsou obzvláště vnímaví,

vychytávají, že v životě daného člověka, společenství nebo farnosti něco chybí. Všimají si, že cosi nedovoluje evangelium plně přinášet užitek.

Tento dar je považován za nepřilíš důležitý, protože není tak okázalý a protože ho má hodně lidí. Díky Bohu, že ho Duch Svatý velmi hojně rozlévá, protože jinak by se nám v evangelizační pastoraci rozpadlo mnoho věcí.

Jsou aktivní

Lidé s charismatem služby rozpoznávají také podle toho, že jsou schopní, aktivní, snadno se zapojí, jsou motivovaní. Pán jim dává určitou milost v tom, že nejsou

*Všimají si,
že cosi nedovoluje
evangelium plně
přinášet užitek.*

pasivní. Nečekají, až jim někdo řekne: vezmi, zanes to, zvedni to. Oni pozorují, hledají a jednájí. Bez nich by se společenství potácelo v polospánku, v takové nehybnosti, všichni by čekali, až se někdo pohne, až někdo něco udělá, řekne mi, abych něco udělal, poprosí mě...

Neradi organizují

Pokud jim dáme mnoho funkcí, které budou založeny na plánování, delegování, a ne na přímé činnosti, tak se tito lidé prostě trápí. Nemají rádi taková setkání, z nichž pro ně nic nevyplývá a jediným výsledkem je to, že se musí opět s někým setkat, opět něco říkat a nic nedělat, nijak přímo nepomáhat tam, kde je nějaká potřeba.

Zaučovat druhé

Pro lidi s tímto charismatem je důležité, aby se naučili rozlišovat, kdy říkat ne. Kdy určité věci přenechat druhým a říkat: ne, některé věci na sebe nevezmu, už něco opouštím, už to nebudu dělat, předá- ▶

Foto: Lucie Netrdová

vám to někomu, koho jsem zaučil. Proto někdy nesou mnoho věcí, nebo dokonce příliš mnoho, protože chtějí sloužit. Objevují se nové potřeby – ale pokud neumí přenechávat staré, neumí zaučovat další lidi, tak jsou často přetíženi.

Nezanedbávat rodinu!

Lidé s charismatem služby by měli přemýšlet také o tom, jak sloužit, a přitom nezanedbávat rodinu – udržovat harmonické vztahy s manželem, dětmi, vzít v úvahu povinnosti v práci, všimnout si svých potřeb a potřeb své rodiny – je potřeba dialog.

V Bibli (Mt 15,3–7) Pán Ježíš mluví o tom, že nestačí dávat obětní dary, ale je také třeba se starat o své rodiče.

Lidé s charismatem služby nechtějí moc mluvit, ale spíše jednat.

Pán Ježíš přišel jako „služebník“

„A kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je vaším otrokem. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“ (Mt 20,27–28) Boží Syn přichází na tento svět, aby sloužil. Ježíš při-

V jednom ze svých duchovních seminářů (viz upoutávka na protější straně) vypráví otec Elias Vella příběh – nebo spíš podobenství:

V jedné nádherné zahradě, kde kvetly nejrůznější stromy, byl jeden zcela zvláštní. Byl to vznešený bambus a zdálo se, že Pán měl tento strom raději než všechny ostatní. Bambus rok po roce rostl a stával se čím dál silnějším a krásnějším.

Bambus věděl, že ho Pán má rád, a to ho naplňovalo štěstím. Jednoho dne přišel Pán k tomuto svému oblíbenému stromu a řekl mu: „Potřebuji tě.“

Nádherný bambus cítil, že nadešla chvíle, pro kterou byl stvořen, a s radostí řekl: „Pane, jsem připraven. Učiň, co budeš chtít.“

Hlas Pána zněl vážně: „Abych tě mohl použít, musím tě porazit.“

Bambus se lekl: „Porazit, Pane? Mě, nejkrásnější strom v celé zahradě? Prosím, ne. Využij mě, jak chceš, ale prosím, neznič mě.“

„Můj drahý bambusi,“ řekl Pán, „bez toho, že tě porazím, nemohu tě použít.“

Zahrada se ponořila do ticha, dokonce i vítr ustal vát. Bambus pomalu sklonil svou nádhernou korunu a tiše řekl: „Pane, pokud mě nemůžeš užít bez toho, abych byl poražen, tak mě poraz.“

„Můj drahý bambusi,“ řekl znovu Pán, „musím ti odříznout i větve a listy.“

„Pane můj, smiluj se nade mnou. Ponech mou krásu, ponech mi větve a listy.“

„Bez toho, že ti větve a listy odříznu, nemohu tě použít.“

Slunce si zakrylo tvář a zděšený motýl odletěl. Roztřesený bambus tichým hlasem řekl: „Pane, odřízni je.“

„Můj drahý bambusi, musím udělat ještě něco víc. Musím tě rozříznout a vytáhnout ti srdce. Bez toho, že to udělám, nemohu tě použít.“

šel jako služebník a byl hrdý na krásný výraz Služebník Jahvův, naplnil proroctví Starého zákona. Křesťanský život je založen na službě. Po poznání Ježíše, poté, co

přehrávač duchovních přednášek, seminářů, audioknih, kázání...
<http://temabox.tv-mis.cz>

Cyklus čtyř seminářů P. Eliase Velly

Třebíč 2005: Ježíš, lékař – uzdravující

První důvod, proč lidé přicházejí k Ježíši, je, že ho o něco prosí: „Dej mi, uzdrav...“ – a on dává...
 1258 minut záznamu
www.tv-mis.cz/titul.php?id=176

Třebíč 2007: Ježíš – učitel

Ježíš z nás chce mít nejen své „pacienty“, ale své žáky – učedníky, kteří ho budou následovat...
 976 minut záznamu
www.tv-mis.cz/titul.php?id=175

Třebíč 2010: Ježíš, můj přítel...

... ale nejen žáky, i své přátele, kteří s ním žijí.
 1184 minut záznamu
www.tv-mis.cz/titul.php?id=626

Třebíč 2012: Ježíš, můj Pán

Přijmout Ježíše bezvýhradně jako Pána svého života představuje vrchol. Proto tímto tématem cyklus seminářů končí.
 964 minut záznamu
www.tv-mis.cz/titul.php?id=861

TémaBox <http://temabox.tv-mis.cz> nabízí velké množství různých přednášek, seminářů, duchovních obnov a kázání (kardinál Tomáš Špidlík, biskupové Karel Herbst, Josef Kajnek a Pavel Posád, P. Vojtěch Kodet, P. Joseph Bill, P. Angelo Scarano, P. Alois Pekárek, P. Pavel Dokládal, P. Pavel Havlát, P. Tomáš Halík, Kateřina Lachmanová, Věra Luxová a mnoho dalších – viz poslední strana časopisu).

Bambus

Bambus se sklonil až k zemi a tiše řekl: „Pane, rozřízni mě a vyndej srdce.“

A tak Pán porazil bambus, odřízl mu větve a listy, rozřízl ho a vyňal z něj srdce. Poté ho přenesl k prameni blízko vyschlých polí, která trpěla nedostatkem vody. Jemně spojil jeden konec milovaného bambusu s pramenem a druhý konec vedl k vyschlým polím.

Průzračná, chladná a čistá voda začala proudit bambusem na rýžová pole, která přinesla hojnou úrodu. Bambus se tak stal velkým požehnáním, i když byl zdánlivě poražen a zničen.

Když byl krásným stromem, žil pro sebe a obdivoval svou krásu. Když byl poražen, raněn a znetvořen, stal se kaná-

„Pane, jsem připraven. Učiň, co budeš chtít.“

lem, kterým Pán zavlažoval své království a dával mu plodnost.

My tomu říkáme „utrpení“, ale Bůh tomu říká „potřebuji tě“.

P. Elias Vella ■

Zdroj: temabox.tv-mis.cz (redakčně upraveno; kompletní sérii nahrávek čtyř cyklů jeho duchovních seminářů nabízí TémaBox TV-MIS.cz)

Modleme se

Otče, ty jsi poslal svého Syna, který se stal služebníkem, který nám umýval nohy, který nám sloužil slovem, příkladem, ▷

se staneme jeho učedníky, začíná naše služba. To se týká všech křesťanů, ale někteří lidé mají ke službě speciální charisma – dar, milost.

Lidé s charismatem služby by měli přemýšlet také o tom, jak sloužit, a přitom nezanedbávat rodinu.

láskou, který nám sloužil všemi možnými způsoby, nakonec svým krveprolitím.

Nauč nás sloužit si navzájem. Ale dnes tě nejvíce prosím, aby ses, Otče, dotkl srdcí osob s charismatem služby, které jsou povolány k tomu, aby doplňovaly to, co chybí. Aby si všímaly míst, kde se evangelium nemůže plně rozvinout v daných společenstvích, v daných místech. Dej jim milost odvahy nesedět, nebýt pasivní, i když je to něco stojí, i když nejednou

Foto: Pexels, Sharefaith (CC0)

(Pán Ježíš říká:) Láska, to jsem Já. Pouze ze Mne můžeš čerpat lásku a předávat ji dál.

Sjednotit se se Mnou a trvat ve Mně, to je žít láskou – žít Mnou. To je cíl a smysl tvé existence. Když žiješ láskou, krmíš se jí a krmíš jí druhé, opětuješ lásku vůči Mně.

Láska musí plynout jako voda v řece – tehdy dává život, je čistá. Když je zadržena, podléhá zkáze, páchne a nehodí se k užitku. To, co v ní žilo, odumřelo. Proto je nutné vycházet k lidem – nutnost služby lásky.

Opravdovou radost rodí ne to, co si necháš, ale to, co rozdáš bližním k jejich duchovnímu obohacení – ke zmírnění jejich utrpení teď a na věčnosti. (SP 441)

Alicja Lenczewska (z knihy „Słowo pouczenia“, Wydawnictwo Agape, Poznań, 2021)

Foto: Freepik

... udržovat harmonické vztahy s manželem (manželkou), dětmi, vzít v úvahu povinnosti v práci.

mohou způsobovat rozruch, mohou dráždit lidi tím, že jsou tak aktivní. Proč být až tak aktivní? Proč se až tak zapojovat? Ztrácet život? Není to fanatismus? Nepřehánějí to? Prosím tě, Otče, dej jim moudrost, aby uměli odvážně sloužit, a také moudrost, aby uměli nezanedbávat své povinnosti v domácnosti, v rodině, ale aby také sloužili s velkou mocí. Prosím tě, Pane, dej také v Církvi v naší zemi prostor k tomu, aby se toto charisma mohlo projevit. Aby tito lidé měli místo, kde mohou přímo sloužit při evangelizaci, způsobovat, že Pánovo velké dílo, velký misijní příkaz je naplňován. Amen.

A jak dál?

Pokud chceš rozlišit svá charisma, můžeš začít od teoretického rozlišování – snaž se získat více informací o charismatech (například v minulých číslech *Milujte se!*, dostupných také na internetu), modli se za to. Tedy nejdříve o tom uvažuj sám, v modlitbě, pak s rodinou a Církví (zpo-

vědníkem, společenstvím, na duchovním doprovázení).

Udělej ve svém srdci místo pro Boha, aby mohl skrze tebe proměňovat tvé okolí svou láskou!

Připravila Agata Cahová (podle série přednášek P. Wita Chlondowského, OFM, „Rozpoznaj swój charyzmat“ nebo „Rozpoznej své charisma“) ■

Prameny:

Chlondowski OFM, Wit. *Rozpoznaj swój charyzmat* nebo *Rozpoznej své charisma*; série 25 videí na youtube.com, první díl série: youtu.be/71RxcGxPGJQ nebo https://www.youtube.com/watch?v=JgyhUvebwRY&list=PL6hgBhB7Elk_vlVn90cp28a3udQVjxJHi

Weddell, Sherry A. *Owoce uczyniostwo Życ misja Jezusa w Kościele i w świecie*. Cieszyn: Wydawnictwo Zacheusz, 2018.

Hnutí Světlo-Život: <https://oaza.info/novyweb/kdo-jsme/zakladatel/>

Rotschild

Jeden bohatý přítel bankěře Rotschilda si baronovi stěžoval, že jakýsi muž, který mu dluží padesát tisíc franků, mu nechce peníze vrátit.

„Nezbývá vám než ho dát k soudu,“ povídá Rotschild.

„Právě to bych rád udělal,“ odvětil přítel, „ale nemám žádný doklad, který by dokazoval, že mi ty peníze opravdu dluží.“

„Nuže, donuťte ho, aby vám ten doklad vystavil!“

„A jak, když nebude chtít?“

„Udělejte to následovně: napište mu, ať vám pošle těch sto tisíc franků, které jste mu půjčil.“

„Ale já jsem mu půjčil jen padesát tisíc franků!“

„No právě! Odepiše, že vám dluží jen padesát tisíc.“

Bylo by výborné, kdybychom také my měli někoho, kdo nám i v těch nejsložitějších situacích dobře poradí. A my ho máme! Je to Duch Svatý. Prosiš ho o radu? Zajímají tě jeho řešení?

Pierre Lefèvre & Bruno Perrinet (upraveno z knihy „Nevšední příběhy“, Karmelitánské nakladatelství, 2001 – toto nakladatelství nabízí řadu knížek s krátkými příběhy pro zamyšlení, které jsou vhodné i jako dárek – viz upoutávka na Karmelitánské nakladatelství na této straně) ■

Mít tak vždy někoho, kdo nám dobře poradí! A my ho máme!

Foto: Pexels, cottonbro studio (CC0)

Prosba o vedení Duchem Svatým

Duchu Svatý, osvěcuj mě,
veď mě, posiluj a utěšuj.
Řekni mi, co mám dělat,
dej mi své vnuknutí.
Chci přijmout a uskutečnit
všechno, co chceš ty,
podrobit se tvému vedení.
Daruj mi k tomu sílu,
vytrvalost a nadšení.

Kancionál, č. 20

Foto: Freepik, rorozoa

2200 vlastních vydaných titulů • 21 originálních edičních řad • nový e-shop

Objednávky on-line nově na eshop.cirkev.cz

Karmelitánské nakladatelství vydává knihy pro muže a ženy, rodiny s dětmi, pro duchovní a pastorační pracovníky či studenty teologie. V nabídce jsou knihy pro účastníky duchovních cvičení, učitele náboženství, katechety, ale i maminky, které si chtějí u dobré knížky odpočinout.

The screenshot shows the homepage of the online shop. At the top, there are navigation links for 'CIRKEV.CZ ZPRÁVY', 'Duchovní péče', 'Katolický týdeník', 'E-shop', and 'Zpravodajství'. Below this is a search bar and a list of categories: 'Knihy', 'Liturgické předměty', 'Klásterské produkty', 'Devocionálie', 'Mešní vína', and 'Předplatné'. The main banner features a collection of books with the text 'Knižní balíčky za výhodné ceny'. Below the banner, there is a 'Novinky' section with several book covers, including 'Sputaný biskup', 'Zpověď', 'O stvoření v...', 'Senzace Bůh', 'Bible - Rýmované putování', and 'Labyrint Bible'.

Jeden starý misionář, P. Zdeněk Čížkovský, OMI, který strávil část svého života u černošského kmene Zulu v Jihoafrické republice, říkával: „Lépe než dát rybu je dát udici a naučit lovit ryby.“ A s modlitbou je to tak trochu podobně... Záměrně říkám „tak trochu“, protože úplně stejné to není.

Dát rybu, nebo udici?

Foto: Unsplash, Ahmed Zayan (CCO)

Jako kněz se za ty, které mi Pán Bůh ve farnosti svěřil, modlím. Věřím, že také vy se modlíte za ty, které vám Bůh svěřil: za svou rodinu, ale třeba i za mnohé další... Já i vy v tom samozřejmě budeme pokračovat. Ale možná vás napadlo to stejné jako mě: kdyby se tak i ti, kterých se to týká, začali sami modlit! Tak jako dávat ryby hladovému je dobré, ale dát mu udici a naučit ho, jak sám může lovit, je ještě lepší, tak naučit druhého, aby se sám modlil, je také „o level výše“. Ne, že bychom se pak už my za něj nemuseli modlit, ale můžeme se modlit oba, a to je něco, o čem Pán Ježíš říká, že to má obrovskou duchovní sílu: „Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,19n)

Jak „dávat základní lekce modlitby“?

Dělám to jednoduše. Těm, o kterých vím, že jsou v situaci, kdy snad sami vnímají, že „by to snad už chtělo začít se modlit“, nabídnu, že se s nimi pomodlím za to, co

Lidem, kterým je nějak těžko, řeší problémy, mají starosti..., nabídnu, že se s nimi pomodlím.

je tíží, dělá jim starost, bolí je... A protože vím, že sami možná žádnou modlitbu neznají, rovnou mívám po ruce tenkou knihu se základními modlitbami. Otevřu jim ji tam, kde je Otčenáš a Zdravas Maria – a dám jim ji do ruky, aby se nemuseli nervovat, že nebudou vědět jak dál a že se třeba ztrapní. A pak přidám

A pak jim dám tu knížečku, aby se mohli modlit.

ještě pár vět vlastními slovy za jejich situaci – také proto, aby věděli, že s Pánem Bohem mohou mluvit i úplně normálně... A pak jim tu knížečku daruji. Nevím, zda se k modlitbě vrátí. Třeba časem. A pokud ano, mají něco, od čeho se mohou „odrazit“.

Kniha za pětikorunu

Knížečku To promodlím šíříme za příspěvek na tisk 5 Kč a poštovné. To, že jsme se vešli do pětikoruny, je jednak obrovským nákladem 100 000 výtisků a jednak proto, že všichni, kdo pracovali na její přípravě, to dělali zcela zdarma. Vzhledem k ceně poštovného určitě nemá význam si ji objednávat po jednom kuse. Je balena po 20 nebo 80 kusech. Příspěvek na tisk za takovou dávku tedy dává 100 nebo 400 korun. A s dvaceti nebo dokonce osmdesáti výtisky už opravdu máte dost velkou zásobu na to, abyste i vy mohli knížečku věnovat těm, kterým nabídnete, že se s nimi za to, co prožívají, pomodlíte. Může to být takový malý dárek, který přidáte ke své modlitbě. Bude to tak, jako byste hladovému k rybě přidali jako bonus i udici.

Nabídnout
modlitbu není nic
špatného. Není
třeba se bát...

„Kdo rozsévá
skoupě, skoupě
bude také sklízet,
a kdo rozsévá
požehnaně,
požehnaně bude
také sklízet.“

(2 Kor 9,6)

Pozn.: Knížku *To promodlím* (formát A6, 48 stran) můžete objednat i pomocí kuponu na protější straně nebo na www.amims.net a www.fatym.com, kde najdete i on-line verzi ke stažení zdarma.

P. Pavel Zahradníček

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
Jitka Krausová: Příběhy moudrosti (formát A5, 96 stran, 20 Kč) P N	
Jozef Luscoň: Do akce jde Titus! (A5, 128 stran, 25 Kč) Napínavý příběh nového blahoslaveného kněze, saleziána. Nejen pro mládež... N	
P. Jiří Ochman a kol.: Se svatým Josefem (formát A5, 32 stran, 10 Kč) Praktická příručka vydaná nejen k roku sv. Josefa	
Josef Janšta: Eliška a Vítá (A5, 76 stran, 15 Kč) Čtivý příběh pro děti staršího školního věku od známého autora příběhů pro děti a mládež	
Josef Janšta: O výchově (A5, 40 stran, 10 Kč) Několik užitečných poznámek a doporučení k nelehkému úkolu, jakým je výchova.	
P. Jan Peňáz a poutníci: Pouť do Říma od A do Z (A5, 112 stran, 25 Kč) P	
P. Jan Peňáz: Pojď na pouť (A5, 72 str., 20 Kč) Navazuje na předchozí titul P	
Jana Brabcová: Pojďte s námi (A5, 42 str., 15 Kč) Pěšky na Velehrad... P	
Směr Velehrad (A5, cca 88 stran, 20 Kč) Poutní zpěvník P	
P. Marek Dunda a kol.: Hesla pro skvělý život (A5, 104 stran, 20 Kč) Zveršovaný katechismus v heslech (pracovní verze k YOUCAT)	
Pojď si hrát: Stvoření světa (A5, 32 stran, 8 Kč) Domalovánky, luštěňky, křížovky, spojovačky	
Pojď si hrát: Sv. Zdislava (A5, 20 stran, 4 Kč) Domalovánky, luštěňky, křížovky, spojovačky	
Sestry dominikánky: Vaříme se sestrou Flavii (A5, 76 stran, 20 Kč) N Recepty řeholní sestry, která vařila v litoměřickém semináři bohoslovcům.	
P. Josef Soukop: Velký náčelník dává Základní kurz křesťanské nauky (A5, 60 stran, 15 Kč) Z Velmi srozumitelně a přitom do hloubky (a ještě k tomu velmi poutavě s použitím velkého množství příkladů)	
P. Martin Sedloň, OMI: Doprovázení (12 x 21 cm, 44 stran, 10 Kč) Řada myšlenek a impulsů – kniha, kterou můžete kdekoliv otevřít a hned se do ní začtete. Stručné, jasné, čtivé – výborná dárková kniha	
P. Martin Sedloň, OMI: Poutníkem naděje (12 x 21 cm, 44 stran, 10 Kč) N Kniha o tom, co tak mnoho lidí potřebuje, ale přitom to postrádá: o naději. Kniha na četbu již trochu náročnější než ta předchozí	
P. Marek Dunda (ed.): Tak kázal Vianney (A5, 72 str., 15 Kč) Tiskový apoštolát A.M.I.M.S. postupně publikuje kázání svatého faráře arského. V této a následujících čtyřech publikacích najdete již více než polovinu z celkem osmdesáti dochovaných kázání sv. Jana Marie Vianneye.	
P. Marek Dunda (ed.): Jak kázal Vianney o svaté zpovědi (A5, 68 stran, 15 Kč)	
P. Marek Dunda (ed.): I tak kázal Vianney (A5, 68 stran, 15 Kč)	
P. Marek Dunda (ed.): Promluvy sv. Jana Marie Vianneye (A5, 60 stran, 15 Kč)	
P. Marek Dunda (ed.): Z myšlenek sv. Jana Marie Vianneye (A5, 36 stran, 10 Kč)	
Matka Ustavičné Pomoci a modlitby ukrajinsky / Мату Неустанної Помочі та українські молитви (A6, 64 stran, 0 Kč)	
P. Marek Dunda (ed.): Řekli svatí a to platí I., II. a III. (A5, 80–84 stran, 3 x 20 Kč) P Rozsáhlá sbírka stovek citátů svatých a blahoslavených P P P	I. II. III.
sv. Jan Zlatoústý: Kázání na Janovo evangelium, kázání 1–15 (A5, 84 stran, 20 Kč) Kázání, ve kterých jeden z nejvýznamnějších kazatelů starověké Církve probírá takzvaný „Prolog“, tj. prvních osmnáct veršů Janova evangelia. Editorem celé série je P. Marek Dunda.	
sv. Jan Zlatoústý: Kázání na Janovo evangelium, kázání 62–75 (A5, 84 stran, 20 Kč) Kázání na 11.–14. kapitolu Janova evangelia, tedy o událostech předcházejících Ježíšovu utrpení a o části poslední večeře	
P. Ladislav Simajchl: Stáří (A5, 48 stran, 10 Kč) Jak prožívat stáří tak, abyste se na něj mohli téměř těšit...	
P. Ladislav Simajchl: Rodiče a školáci (A5, 76 stran, 15 Kč) Čítanka o výchově dětí od školáček po studenty. Pro rodiče dětí školního věku (od 1. třídy až po pubertu včetně)	

knihy i pro nevěřící

knihy vhodné pro plošné rozdávání

knihy, které mohou tvořit určitý základ vzdělání

knihy o pěším putování

objednávkový kupon

Ladislav Simajchl

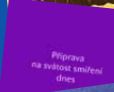
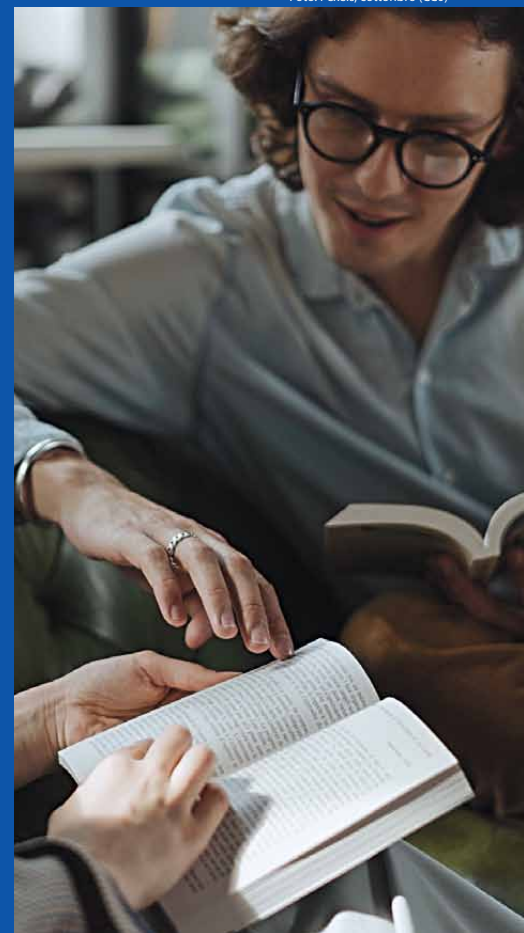
Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
Jitka Krausová: <i>Eskulapova hůl, lampa a kříž</i> (A5, 288 stran, 40 Kč) Svatí a věřící lékaři a zdravotníci (17.–21. století)	
Jitka Krausová: <i>Manželství – cesta ke svatosti</i> (A5, 322 stran, 40 Kč) Příběhy svatých manželů 20. století – a dokonce začátku 21. století	
Nálepky s hesly (dva archy A4, 24 Kč oba archy dohromady)	
Joseph Fabelle: <i>Cena, kterou zaplatíš</i> (A5, 160 stran, 30 Kč) Muslim z Iráku napínavě vypráví o svém obrácení, křtu, útěku...	N
P. Marek Dunda, P. Pavel Zahradníček (ed.): <i>Dotyky nebe a země</i> (formát A5, 128 str., plnobarevná obálka, 30 Kč) 7 událostí a předmětů v dějinách křesťanství, které zvou k zamyšlení.	N 2.VYD.
P. Pavel Zahradníček: <i>Dějiny, jak je možná neznáte</i> (A5, 128 str., plnobar. obálka, 30 Kč) 10 mýtů o křesťanství ve světle historických faktů	Z N 2.VYD.
P. J. Doubrava, P. M. Dunda: <i>Mozaika duchovní moudrosti</i> (A5, 96 str., plnobarevná obálka, 20 Kč) Výběr citátů známých osobností	Z N 2.VYD.
Jaroslav V. Polc: <i>Jan Hus v představách šesti staletí a ve skutečnosti</i> (A5, 128 str., plnobarevná obálka, 30 Kč) Kým byl Jan Hus ve skutečnosti – ve světle faktů, jeho klady i zápory...	N
Thomas E. Woods, Jr.: <i>Jak katolická církev budovala západní civilizaci</i> (A5, 208 stran + 16 stran barevných příloh, 180 Kč)	Z N
P. Marek Dunda: <i>Krokodýl aneb můžeš růst</i> (A5, 64 stran, plnobarevná obálka, 15 Kč) 36 impulsů pro růst lásky k Bohu i k bližnímu	Z
<i>Ze života pro život</i> (A5, 96 str., plnobar. obálka, 20 Kč) Výběr z nejzajímavějších svědectví, která vyšla v prvních dvaceti číslech časopisu <i>Milujte se!</i>	P
sestra Cecílie: <i>Útěk sestry Cecílie</i> (A5, 96 stran, plnobarevná obálka, 20 Kč) Napínavé, ale i humorné vyprávění řeholnice, která v 50. letech ukrývala kněze před StB a pak před ní sama utíkala.	N
sv. Alfons M. Liguori: <i>Návod na dobrý život</i> (A5, 96 str., plnobar. obálka, 20 Kč) Stručně a jasně o základech duchovního života – dobrého a radostného	Z
P. Jan Kabeláč: <i>Základy křesťanské víry</i> (A6, 44 stran, 5 Kč) Stručně a srozumitelně nás toto dílko uvádí do křesťanských postojů. Jedna z nejžádanějších brožurek A.M.I.M.S. – vytištěno již přes 110 000 kusů.	Z P N 2.VYD.
P. Marek Dunda: <i>To promodlím</i> (A6, 42 stran, 5 Kč) Další z evangelizačních publikací s modlitbami – také s těmi nejzákladnějšími	P
P. Josef Havelka: <i>Rozmlouvej s Bohem</i> (A6, 24 stran, 5 Kč) Nejen modlitby, ale také stručný úvod do modlitby – publikace hlavně pro mládež	P
P. Petr Šabaka: <i>Pane Bože, co mám dělat?</i> (A5, 44 stran, 12 Kč) Aneb manuál pro člověka, který si v kostele připadá jako Alenka v říši divů.	N
P. Marek Dunda a kol.: <i>Příprava na svátost smíření dnes</i> (vydala MCM, A6, 48 stran, doporučený příspěvek na tisk při objednání naším prostřednictvím je 25 Kč) Publikace nabízí víc než jen zpovědní zrcadlo...	
Petr Piřha: <i>Slyšte slovo a zpívejte píseň</i> (224 str., 45 Kč, měkká vazba) 2.VYD.	45 Kč
Petr Piřha: <i>Slyšte slovo a zpívejte píseň</i> (208 str., 180 Kč, pevná vazba, původní vydání z roku 2012 v „dárkovém provedení“)	180 Kč
Níže můžete dopsat objednávané tituly podle www.amims.net	
Nezapomeňte prosím uvést své jméno, adresu a PSČ:	
Jméno:	PSČ:
Adresa:	
Vyplněný kupon zašlete na adresu A.M.I.M.S., Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí. Knihy vám přijdou jako obyčejná poštovní zásilka České pošty s vloženou složenkou na úhradu příspěvku na tisk a poštovné (možno uhradit i bezhotovostně). Možno objednávat i na apostolat@fatym.com .	

Jak používat knihy z A.M.I.M.S. nejen pro sebe, ale i pro druhé?

Publikace, které v tiskovém apoštolátu A.M.I.M.S. vydáváme, většinou osloví i lidi vzdálené od víry. Knih si můžete objednat alespoň deset od každého vybraného titulu. V objednávkovém kuponu na str. 59–60 je jen část naší nabídky – více najdete na www.amims.net. Sami byste si měli nejdříve knihy přečíst (to je možné i bez toho, že byste si knihu objednali – kompletní texty většiny publikací z A.M.I.M.S. najdete na internetových adresách www.fatym.com a www.amims.net). Potom byste měli uvážit, koho z vašich známých, přátel, sousedů, příbuzných (zejména těch, kteří jsou nevěřící či víře odcizení, kteří již dlouho neudělali nic pro své náboženské vzdělání, kteří jsou nemocní, osamělí...) by kniha mohla oslovit, zaujmout, komu by byla prospěšná. Knihy pak můžete rozdávat, půjčovat, nabízet za příspěvek na tisk...

P. Marek Dunda ■

Foto: Pexels, cottonbro (CCO)

Stručně a jasně pro život z víry

Nově vydaná knížečka „To promdlím“ obsahuje kromě modliteb na závěr ještě dodatek: „Pro život z víry“ – tedy stručné shrnutí řady podstatných věcí, jak je předává tradice katolické církve. Znáte je?

Šest základních pravd

1. Bůh je jeden.
2. Bůh je nejvyšš spravedlivý.
3. Jsou tři božské osoby: Otec, Syn a Duch Svátý.
4. Bůh Syn se stal člověkem, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil a navěky spasil.
5. Duše lidská je nesmrtelná.
6. Milosti Boží je k spasení nevyhnutelně potřeba.

Sedm darů Ducha Svatého

1. Moudrost
2. Rozum
3. Rada
4. Síla
5. Umění
6. Zbožnost
7. Bázeň Boží

Sedm skutků tělesného milosrdenství

1. Sytit hladovějící.
2. Poskytovat přístřeší lidem bez domova.
3. Oblékat ty, kdo nemají nic na sebe.
4. Ujímat se těch, kdo jsou na cestách.
5. Navštěvovat nemocné.
6. Navštěvovat uvězněné.
7. Pohřbívat zesnulé.

Sedm skutků duchovního milosrdenství

1. Dávat radu pochybujícím.
2. Poučovat neznalé.
3. Napomínat ty, kdo hřeší.
4. Těšit zarmoucené.
5. Odpouštět urážky.
6. Trpělivě snášet obtíže.
7. Prosit Boha za živé i mrtvé.

Čtyři poslední věci člověka

1. Smrt
2. Soud
3. Peklo
4. Nebe

Čtyři základní (kardinální) ctnosti

1. Moudrost
2. Spravedlnost
3. Statečnost
4. Mírnost

*Kdo si hlavu plní dobrem,
vyřeší i těžší problém.*

*Z „Hesel k zapamatování“
na www.fatym.com*

Hříchy proti Duchu Svatému

1. Úmyslně hřešit na milosrdenství Boží.
2. Zoufat nad milosrdenstvím Božím.
3. Odporovat poznané křesťanské pravdě.
4. Svému bližnímu Boží milost nepřát a závidět ji.
5. Mít zatvrzelé srdce ke spasitelnému napomínání.

Sedm svátostí

1. Křest
2. Břimování
3. Svátost oltářní
4. Svátost smíření
5. Pomazání nemocných
6. Kněžské svěcení
7. Svátost manželství

Sedm hlavních hříchů (neřestí)

1. Pýcha
2. Lakomství
3. Smilstvo
4. Závist
5. Nestřídmost
6. Hněv
7. Lenost

Pozn.: Nejde vždy o ty největší hříchy, ale zkušenost učí, že jsou to neřesti, ze kterých i ty největší hříchy časem vyrostou, pokud jim dáme volný prostor a nebudeme s nimi důsledně bojovat.

*Když se klaním televizi,
moje víra zvolna mizí.*

Z „Hesel k zapamatování“
na www.fatym.com

Zlaté pravidlo (Mt 7,12)

Co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno dělejte i vy jim.

Evangelijní rady

1. Chudoba
2. Čistota
3. Poslušnost

Tři božské ctnosti

1. Víra
2. Naděje
3. Láska

Dvoji přikázání lásky

(Mt 22,37.39)

1. Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.
2. Miluj svého bližního jako sám sebe.

*Láska, naděje a víra
cestu k nebi otevírá.*

Z „Hesel k zapamatování“
na www.fatym.com

P. Marek Dunda (z knihy
„To promodlím“; titulky
a perex redakce) ■

Dvě zrcadla

Foto: Pexels, Ozan Çulha (CC0)

Jednou si satan vymyslel hru, aby se pobavil. Vytvořil ďábelské zrcadlo, které mělo kouzelnou moc: Co bylo krásné a dobré, to se v něm zdálo ubohé a k ničemu, zatímco to, co bylo zlé a špatné, se zvětčilo a ukázalo se do nejmenších podrobností.

Satan se se svým strašným zrcadlem vydal na cestu do všech končin světa. A všichni, kdo se do zrcadla podívali, zachvěli se. Každá věc se v něm jevila znetvořená a všechno bylo ošklivé.

Zlomyslník se tím velmi bavil. Čím byly věci odpornější, tím víc se mu líbily. Jednoho dne ho pohled do zrcadla tak uchvátil, že se začal nezřízeně chechtat. Zrcadlo mu v tu chvíli vyklouzlo z rukou a roztříštilo se na miliony kousků.

Mohutný víchř, který se rozpoutal, roznesl kousky zrcadla do celého světa.

Některé kousičky byly menší než zrnka písku a spadly do očí mnoha lidem. Tito lidé začali vidět všechno zkresleně –

všimli si jen toho, co bylo špatné, a všude viděli jen zlo.

Z dalších kousků byla vyrobena skla do brýlí. Lidé, kteří nosili takové brýle, už neuměli rozeznat, co je správné, ani neměli schopnost spravedlivě soudit. Nepotkali jste náhodou takové lidi?

Některé kousky zrcadla byly použity do okenních skel. Ti, kteří se dívali okny s těmito skly, viděli jen nesympatické sousedy, kteří podle nich trávili čas vymyšleným špatností.

Když se Bůh dozvěděl, co se stalo, zesmutněl. Rozhodl se, že lidem pomůže.

Řekl: „Pošlu na svět svého Syna. On je můj obraz, moje zrcadlo. Bude ukazovat mou dobrotu, mou spravedlnost, mou lásku. Ukáže člověka takového, jakého jsem chtěl a zamýšlel stvořit.“

Ježíš tedy přišel jako zrcadlo pro lidi. Kdo se dívá na svět „přes něho“, znovu objevuje dobro a krásu. I tu, kterou Bůh zamýšlel v nás samotných... A svatí jsou ti, kteří krásu Božího záměru rozpoznali, nadchli se pro ni – a uskutečnili ji!

Bruno Ferrero (zkráceno z knihy „Příběhy pro potěchu duše“; řadu publikací s krátkými příběhy pro zamyšlení nabízí nakladatelství Portál – viz upoutávka na straně 32) ■

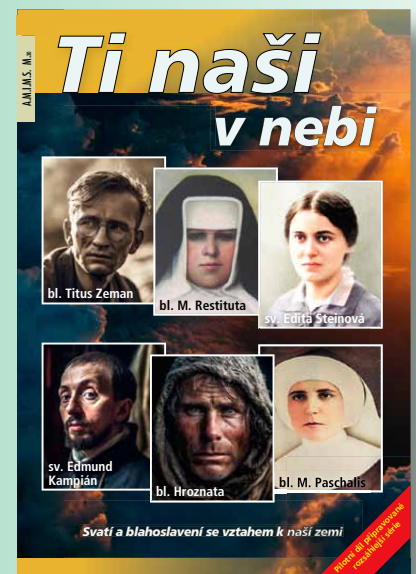
„On je (věrný) obraz neviditelného Boha...“ (Kol 1,15)

Ti naši v nebi

(s příštím číslem časopisu)

Protože přílohou příštího časopisu bude kniha se 128 stranami, bude samotné 69. číslo mít jen 8 stran a bude prakticky tvořit spíš jakousi „obálku“ pro zaslání této knihy. Těm z vás, kteří máte objednáno 1 až 50 výtisků časopisu, pošleme tomu odpovídající počet knih. Těm, kteří máte objednáno více než 50, pošleme 50 knih. Pokud máte zájem o více exemplářů, rádi vám je pošleme. Jen nám prosím už nyní během 2 až 3 týdnů dejte vědět na adresu redakce@milujte.se, o kolik výtisků knihy máte zájem. Počet může být i vyšší, než je váš obvyklý počet výtisků časopisu.

Kniha je opravdu zajímavá! Jmenuje se *Ti naši v nebi* a má podtitul *Svatí a blahoslavení se vztahem k naší zemi*. Obsahuje šest poutavých životopisů a jsme přesvědčeni, že zaujme jak věřící, tak i mnohé nevěřící. Jde o první (pilotní) díl plánované rozsáhlejší volné série publikací, která snad do budoucna pokryje většinu světců, kteří mají vztah k naší zemi.

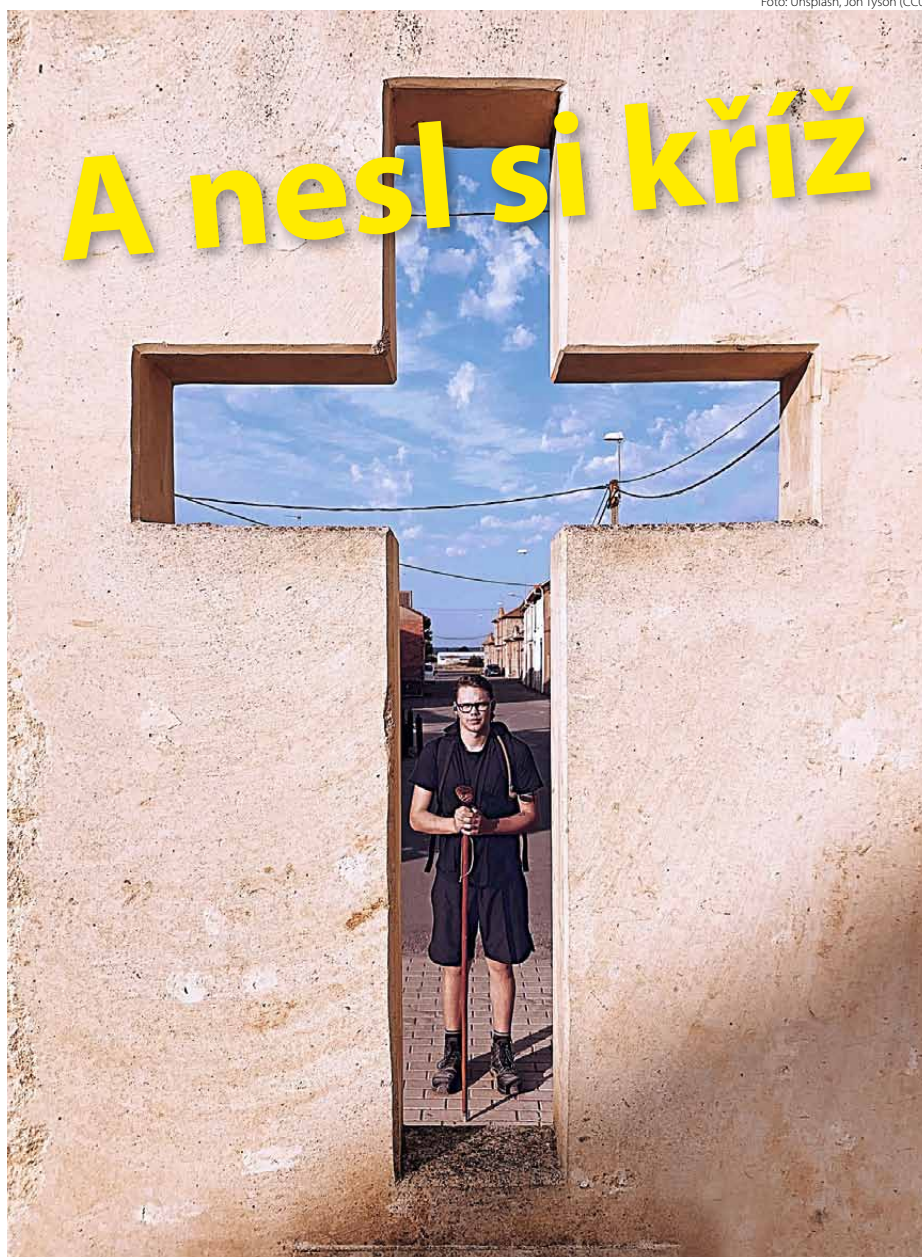
Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Foto: Unsplash, Jon Tyson (CC0)

aneb Další impulz pro růst k ideálu čistého srdce

Nejvíce se naučíme od Pána Ježíše. Učitelé duchovního života povzbuzovali, abychom často přemýšleli o jeho utrpení. Právě tehdy, když trpíme, se nejvíc ukáže, jak to s námi je. Při utrpení nám Pán Ježíš ukázal, kam až sahá jeho pokora, dobrota a láska.

Poslední dobou často přemýšlím nad slovy: Ježíš nesl svůj kříž. Co tomu předcházelo? Jednoznačný, nespravedlivý rozsudek smrti. Všem bylo jasné, že se tento rozsudek nezmění a bude vykonán. Už zde byli i ti, kteří jej měli provést – římsští vojáci. Mnohý z nás, kdyby byl na místě Ježíše Krista ve stejné situaci jako on, by asi nespolupracoval. Těžko si dokážu představit, že kdyby mi v tu chvíli dali kříž, ať si ho nesu, po všem tom bičování a ponižování, tak bych se asi vzpříčil: na tom spolupracovat nebudu. S vyhlídkou smrti na kříži by mi už bylo jedno, zda mě dobijí a dokopou, ale kříž bych nevezal. Vnímáte tu nedostižnou Kristovu pokoru?

*Právě tehdy, když
trpíme, se nejvíc
projeví, jak to
s námi je.*

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu čist, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu. Amen

Foto: Unsplash, NEOM (CCO)

Pán Ježíš nám dal příklad extrémní lásky v extrémní situaci – nesl svůj kříž.

Navíc on měl moc (jako Bůh je všemohoucí) kdykoliv to zastavit!

Proč on ten kříž nesl? Můžeme to promýšlet a domýšlet ze všech stran a ještě přijdeme na zajímavé roviny tohoto jeho jednání. Rád bych však v této souvislosti upozornil na Kristovu lásku k těm, kdo ho hnali na popraviště. Vidím ji v tom, že jim nedělal těžkosti, že nesl nástroj svého budoucího umučení a vše vyvrcholilo ve chvíli, kdy byl přibíjen na kříž, kdy se za ně modlil: „*Otče, odpusť jim, neboť*

nevědí, co činí.“ Za touto spoluprací se svými mučiteli nemůžeme hledat nějakou zálibu v sebetryznění nebo jen tupou rezignaci, ale projevila se zde Kristova láska, která nezná hranice. Podobně jako pár hodin před tím uzdravil v Getseman-ské zahradě useknuté ucho veleknězova sluhy Malchuse, který ho přišel zatknout! Taky zde na křížové cestě Pán Ježíš projevuje lásku i vůči těm, kteří plní rozkaz ho umučit. Stojí za to si právě tuto skutečnost prorozjímat, a pak uvádět podobný model jednání do svého života.

I když většina z nás nezažívá podobně dramatické okamžiky jako Pán Ježíš, když ho vedli k umučení, přece jen máme jistě dost šancí pracovat na tom, abychom byli lidmi lásky i vůči těm, kdo nás plně nechápou nebo nám nejsou sympatičtí nebo nám nějakým způsobem ztrpčují život. A někdy je to nejtěžší právě mezi nejbližšími, které potkáváme takřikajíc denně.

Pán Ježíš nám dal příklad extrémní lásky v extrémní situaci – nesl svůj kříž.

P. Marek Dunda ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Boží Syn se stal člověkem, aby vykoupil lidi. ^[De fide]

Padlý člověk nemůže sám sebe vykoupit. ^[De fide]

Bůh nebyl nijak nucen – zvnějšku ani zevnitř – aby vykoupil lidi. ^[Sent. certa]

Ani v případě Božího úřadu vykoupit lidstvo nebylo vtělení absolutně nutné, bylo však potřebné, jestliže Bůh žádal plnohodnotné dostiučinění. ^[Sent. comm.]

Srov. Ott, Ludwig. „Dogmatika“, Olomouc: Maticе cyrilometodějská, 1994.

Jak získat čísla, která vyšla v minulosti?

I když může časopis „Milujte se!“ vycházet díky vašemu zájmu a díky vaší podpoře ve značných nákladech (viz infobox – zatím rekord drží 56. číslo s rovnými sto tisíci výtisky), zásoba nám po čase v redakci dojde – někdy po dvou letech, jindy o něco dříve nebo později...

Časopis *Milujte se!* je přitom koncipován tak, aby jeho obsah neztrácel ani po letech zajímavost a aktuálnost. Nedá se proto mluvit o nových a starých číslech – jen o číslech, která jsou ještě k dispozici v papírové podobě, a o číslech, která jsou k dispozici již pouze v elektronické podobě na internetu – na www.milujte.se. Ta, která máme ještě v tištěné podobě, vám rádi zašleme. Napište si o ně na adresu redakce, která je uvedena na zadní straně

časopisu. Všechna dosud vydaná čísla pak najdete v elektronické podobě (PDF formátu) v archivu www.milujte.se.

Snažíme se o maximální šíření časopisu. Proto jsou na internetu volně k dispozici i jeho nejnovější čísla, a to v nezkrácené verzi! Přesto prosíme: podpořte časopis *Milujte se!* a objednejte si ho. Doporučený příspěvek na tisk a poštovné jednoho čísla je 20 korun. To je 80 korun ročně. Upřímně Pán Bůh zaplať také všem, kteří se rozhodnou podpořit vydávání časopisu vyšší částkou – podle svých možností...

Za všechny podporovatele časopisu, za ty, kteří ho pomáhají šířit a za jejich rodiny, sloužím každý měsíc mši svatou.

P. Pavel Zahradníček ■

V jakém nákladu „Milujte se!“ vychází?

55. číslo	62 000 výtisků
56. číslo	100 000 výtisků
57. číslo	47 000 výtisků
58. číslo	62 000 výtisků
59. číslo	67 000 výtisků
60. číslo	38 000 výtisků
61. číslo	37 000 výtisků
62. číslo	70 000 výtisků
63. číslo	45 000 výtisků
64. číslo	62 000 výtisků
65. číslo	35 000 výtisků
66. číslo	62 000 výtisků
67. číslo	52 000 výtisků
68. číslo	48 000 výtisků

Náklad kolísá podle našich finančních možností, skladovacích možností, možností šíření. Část nákladu totiž rozešleme vždy hned po vydání odběratelům, zbytek pak šíříme nejruznějšími smysluplnými způsoby. Budeme vděční, když nám i vy se šířením časopisu pomůžete.

Archiv
na www.miluje.se
nabízí i fulltextové
vyhledávání!

Foto: Freepik

*Nedá se mluvit
o číslech nových
a starých – jen
o číslech, která jsou
ještě k dispozici
v papírové podobě,
a o číslech, která
jsou k dispozici již
pouze na internetu –
na www.milujte.se.*

Pouť do Říma od A do Z

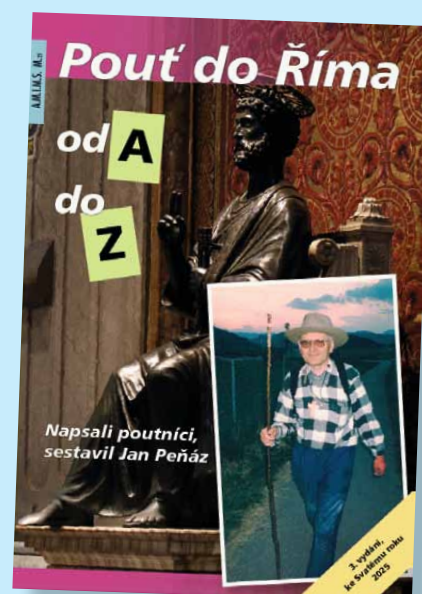
3. vydání ke Svatému roku 2025

Napsali poutníci, uspořádal
P. Jan Peňáz

Poutavě napsaná kniha – dárek,
který:

- upozorní na blížící se Svatý rok,
- v jeho průběhu může inspirovat („Svatý rok, k Bohu krok!“),
- po jeho skočení být památkou jak na Svatý rok 2025, tak i na Velké jubileum 2000, kterým jsme vstoupili do tohoto tisíciletí.

112 stran, příspěvek na tisk 25 Kč
+ obyčejné poštovné (možno
objednat i pomocí kuponu na str. 56),
on-line jako e-kniha volně zdarma
ke stažení na www.fatym.com

1. Upozorní na blížící se Svatý rok.
2. V jeho průběhu může inspirovat.
3. Po skočení bude památkou.

„Svatý rok, k Bohu krok!“

Národní pěší pouť na Velehrad

Moto: „Radost pro všechny lid.“ (Lk 2,10)

Vychází se vždy z Vranova nad Dyjí, Nového Veselí, Vítochova a ze Sebranic u Litomyšle, a to v pondělí mezi svátkem sv. Rocha (16. 8.), patrona poutníků, a Panny Marie Královny (22. 8.) – tedy, dá-li Bůh, v pondělí 19. 8. 2024, 18. 8. 2025, 17. 8. 2026, 16. 8. 2027, 21. 8. 2028...

V úterý se pak jde ze Znojma, Velkého Meziříčí, Olešnice. Ve středu vycházejí poutní proudy z Brna a Olomouce, ve čtvrtek z Ratiškovic a Mokrého Háje u Skalce na Slovensku, v pátek z Brankovic a přidávají se také poutníci, kteří (po etapách) putují z Levého Hradce a z dalších míst. V sobotu brzy ráno z Uherského Brodu a z Nedachlebic. Hlavní mše svatá ve velehradské bazilice je vždy v sobotu (24. 8. 2024, 23. 8. 2025, 22. 8. 2026, 21. 8. 2027 a 26. 8. 2028). Před ní se koná obnova zasvěcení našeho národa Panně Marii.

Informace o letošní pěší pouti: www.fatym.com, www.poutnik-jan.cz, www.pouteu.eu

Foto: Jarka Malcová

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

ABC civilizace lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

bl. Stefan kardinál Wyszyński

Filmy, které nasytí duši.

Filmana je nová internetová platforma s filmy, dokumenty a seriály, které mohou nasytit vaši duši a potěšit vaše blízké.

Žít životem víry i ve všedních dnech není vůbec jednoduché. Díky filmům, které nabízejí duchovní přesah, ale můžeme víru prožívat i v našich domovech. **Filmy jsou prostředek, který dokáže zasáhnout naše srdce** – jak říká ostatně i sám papež František.

Dobry film nám může otevřít oči, nechat nás nahlédnout na svět z jiného úhlu nebo nás dokonce povzbudit na cestě naší víry. **A to vše bychom si přáli skrze Filmanu nabídnout.**

www.filmana.cz →

Filmana

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se